

AGATHA CHRISTIE

N sau M

Capitolul I

Tommy Beresford își scoase paltonul în holul apartamentului. Îl agăță în cuier cu o oarecare grijă, prelungind operațiunea. Pălăria își ocupă ordonat locul în cârligul următor.

Își îndreptă umerii, își compuse un zâmbet hotărât și intră în camera de zi unde soția sa ședea tricotând un capișon din lână kaki, cu prelungire pentru gât și umeri.

Era primăvara anului 1940.

Doamna Beresford îi aruncă o privire rapidă, apoi își continuă tricotatul într-un ritm furios. După câteva minute, întrebă:

— Vreo știre în ziarul de seară?

— Ura, ura, vine bombardamentul aerian masiv! Lucrurile arată prost în Franța.

Tuppence spuse:

— În momentul de față e o lume deprimantă.

Urmă o pauză, apoi Tommy zise:

— Ei bine, de ce nu întrebi? Nu-i nevoie să fii atât de afurisită și plină de tact.

— Știi, recunosc Tuppence. Tactul conștient are ceva foarte enervant. Dar e drept că te enervează și dacă întreb. Și oricum, n-am nevoie să întreb. Îți stă scris pe față.

— Nu știam că arăt precum Sumbrul Desmond.

— Nu, iubitule, spuse Tuppence. Ți-ai abordat unul din cele mai fermecătoare zâmbete pe care le-am văzut vreodată.

Tommy spuse cu un rânjel:

— Nu, e chiar atât de rău?

— Ba mai mult! Ei, hai, dă-i drumul. Nu e nimic de făcut?

— Nimic. Nu mă vor în nici o calitate. Îți spun, Tuppence, e destul de scârbos când un bărbat de patruzeci și șase de ani e făcut să se simtă ca un bunic rablagit. Armata, Marina, Aviația, Ministerul de Externe, fiecare în parte și toate laolaltă spun același lucru – sunt prea bătrân. „S-ar putea” să fiu solicitat mai târziu.

Tuppence zise:

— Ei bine, același lucru e valabil și pentru mine. Nu vor persoane de vârsta mea ca infirmiere – nu, mulțumesc. Și nici pentru altceva. Preferă o puștoaică zăpăcită care n-a văzut în viața ei o rană sau a sterilizat vreun bandaj, decât să mă ia pe mine care am lucrat trei ani, din 1915 până în 1918, în diverse posturi, de la o soră în secția de chirurgie și sala de operații, la șofer pe ambulanță și, în cele din urmă, șoferul unui general. În toate aceste posturi, o spun cu hotărâre, am fost foarte capabilă. Iar acum sunt o sărmană, care nu vrea să stea liniștită acasă și să tricoteze așa cum s-ar cuveni.

Tommy spuse întunecat:

— Războiul ăsta e iadul.

— E destul de rău că e război, dar să nu ți se permită și ție ceva, asta pune capac la toate.

Tommy spuse consolator:

— În fine, cel puțin Deborah are o slujbă.

Mama lui Deborah zise:

— Oh, ea e bine. Și mă aștept să fie și bună în ceea ce face. Și totuși, Tommy, eu cred că aș putea concura cu ea.

Tommy rânji.

— Ea n-ar fi de aceeași părere.

— Fiicele pot fi foarte obositoare, spuse Tuppence. Mai ales când vor să fie foarte bune cu tine.

Tommy murmură:

— Felul în care tânărul Derek îmi face concesii e uneori greu de suportat. Acel „bătrânul tata, sărmanul!” i se citește în ochi.

— De fapt, copiii noștri, cu toate că sunt absolut adorabili, sunt și absolut înnebunitori.

Dar la pomenirea celor doi gemeni, Derek și Deborah, ochii ei erau foarte tandri.

Tommy spuse îngândurat:

— Presupun că întotdeauna e greu pentru oameni să-și dea seama că înaintează în vârstă și sunt dați la o parte pentru că sunt depășiți de lucruri.

Tuppence pufni de mânie, își azvârli pe spate capul brunet, și ghemul de lână kaki din poală căzu pe podea rostogolindu-se.

— Suntem noi depășiți de lucruri? Suntem? Sau doar din cauză că toată lumea insinuează întruna că suntem? Uneori simt că niciodată n-am fost de vreun folos.

— Foarte probabil...

— Poate că da. Dar, în tot cazul, cândva chiar ne-am simțit importanți. Iar acum încep să simt că toate acelea nu s-au întâmplat în realitate. S-au întâmplat, Tommy? E adevărat că odată ți s-a dat în cap și ai fost răpit de niște agenți germani? E adevărat că odată am urmărit un criminal periculos și l-am prins? E adevărat că am salvat o fată și am pus mâna pe niște documente secrete, importante și că, practic, mi s-au adus mulțumiri de către o țară recunoscătoare? Noi! Tu și eu! Disprețuiții, nedoriiți domnul și doamna Beresford.

— Liniștește-te, iubito. Toate astea nu ajută la nimic.

— În orice caz, spuse Tuppence suprimându-și o lacrimă, sunt dezamăgită de domnul Carter al nostru.

— Ne-a scris o scrisoare foarte drăguță.

— N-a făcut nimic, nici măcar nu ne-a dat vreo speranță.

— Ei bine, în ziua de azi a ieșit din activitate. Ca și noi. E foarte bătrân. Trăiește în Scoția și pescuiește.

Tuppence zise visătoare:

— Puteau să ne fi lăsat să facem ceva în spionaj.

— Poate să n-am fi putut, spuse Tommy. Poate că azi n-am mai fi avut curaj.

— Mira-m-aș, spuse Tuppence. Omul simte exact la fel. Dar poate că, după cum spunei, când vine momentul hotărâtor... Oftă. Tare aș vrea să ne putem găsi o slujbă de vreun fel. E tare neplăcut când ai foarte mult timp să te gândești.

Ochii ei poposiră o clipă pe fotografia unui bărbat foarte

tânăr în uniformă de aviație, cu un zâmbet larg atât de caracteristic lui Tommy.

Tommy zise:

— Pentru un bărbat e și mai rău. În definitiv, femeile pot să tricoteze... Și să facă pachete și să ajute la cantină.

— Fac toate astea de douăzeci de ani. Nu sunt destul de bătrână ca să mă mulțumesc cu asta. Nu-s nici cal, nici măgar. Se auzi soneria. Tuppence se ridică. Apartamentul era mic.

Deschise ușa și se pomeni față în față cu un bărbat lat în umeri și o mustață mare, blondă pe o față roșie și veselă.

Privirea lui o măsură rapid în timp ce întrebă cu un glas plăcut:

— Sunteți doamna Beresford?

— Da.

— Eu mă numesc Grant. Sunt un prieten de-al lordului Easthampton. Mi-a sugerat să trec pe la dumneavoastră și soțul dumneavoastră.

— Oh, ce drăguț, intrați, vă rog.

Îl conduse în camera de zi.

— Soțul meu, ăă... Căpitanul...

— Domnul.

— Domnul Grant. E prieten cu domnul Car... cu în lordul Easthampton.

Vechiul nom de guerre al fostului șef al spionajului, „domnul Carter”, întotdeauna îi venea mai ușor pe buze decât titlul corespunzător al vechiului lor prieten.

Timp de câteva minute cei trei discutară veseli. Grant era o persoană atrăgătoare, cu un fel de a fi degajat.

La un moment dat Tuppence ieși din cameră. Se întoarse peste câteva minute cu sherry și pahare.

După un răstimp, domnul Grant îi spuse lui Tommy:

— Am auzit că ești în căutarea unei slujbe, Beresford.

În ochii lui Tommy apăru o luminiță.

— Da, într-adevăr. Doar nu vrei să spui...

Grant râse și clătină din cap.

— Nimic de genul ăsta. Mă tem că asta trebuie lăsată tinerilor activi... Sau celor care lucrează de ani de zile în

domeniul ăsta. Singurele lucruri pe care le pot propune sunt cam greoaie, din păcate. Muncă de birou. Completări de documente, îndosărierea lor în coperti roșii și arhivarea lor. Cam așa ceva.

Lui Tommy îi căzu falca.

— Oh, înțeleg!

Grant spuse încurajator:

— E mai bine decât nimic. Oricum, treci pe la biroul meu într-o zi. Ministerul de necesități. Camera 22. Îți vom da ceva.

Sună telefonul. Tuppence ridică receptorul.

— Alo... Da. Poftim? La capătul firului vorbea agitat un glas pițigăiat. Tuppence se schimbă la față. Când?... Oh, vai de mine... Bineînțeles, vin imediat.

Puse receptorul în furcă și îi zise lui Tommy:

— Era Maureen...

— Mă gândeam eu; i-am recunoscut glasul de aici.

Tuppence explică pe nerăsuflăte:

— Îmi pare foarte rău, domnule Grant, dar trebuie să mă duc la această prietenă a mea. A căzut și și-a sucit glezna, și e numai cu fetița ei acasă, așa că trebuie să mă duc să aranjez lucrurile și să găsesc pe cineva care să vină să aibă grijă de ea. Te rog să mă ierți.

— Desigur, doamnă Beresford. Înțeleg foarte bine.

Tuppence îi zâmbi, luă un palton care zăcea pe canapea, îl îmbracă și plecă în grabă. Ușa apartamentului bubui.

Tommy îi turnă musafirului său încă un pahar de sherry.

— Nu pleca încă, spuse el.

— Mulțumesc. Celălalt acceptă paharul. Sorbi în tăcere băutura, apoi spuse: Faptul că soția dumitale a trebuit să plece este, într-un fel, o întâmplare, fericită. Vom economisi timp.

Tommy îl privi lung.

— Nu înțeleg, spuse el.

— Vezi dumneata, Beresford, dacă veneai la mine la minister, eram înputernicit să-ți fac o anumită propunere.

Fața pistruiată a lui Tommy se coloră ușor.

— Vrei să spui...

Grant dădu din cap.

— Easthampton te-a propus pe dumneata, zise el. Ne-a spus că dumneata ești omul potrivit.

Tommy oftă adânc.

— Povestește-mi, spuse el.

— Treaba e strict confidențială, desigur. Nici măcar soția dumitale nu trebuie să știe. Înțelegi?

— Prea bine, dacă așa spui dumneata. Dar înainte am lucrat împreună.

— Da, știu. Însă propunerea asta este numai pentru dumneata...

— Înțeleg. În regulă.

— La suprafață ți se va oferi o slujbă, cum tocmai spuneam, muncă de birou, la o filială a ministerului din Scoția, într-o zonă interzisă unde soția dumitale nu te poate însoți. În realitate, însă vei fi în cu totul alt loc.

Tommy așteptă.

Grant spuse:

— Ai citit în ziare despre Coloana a Cincea? Știi, măcar în mare, ce implică denumirea asta.

Tommy murmură:

— Dușmanul din interior.

— Exact. Războiul ăsta, Beresford, a pornit într-un spirit optimist. Oh, nu mă refer la oamenii care știau cu adevărat cum stăteau lucrurile. Noi am știut tot timpul cu ce ne confruntăm – eficiența inamicului, forța lui aeriană, hotărârea fermă, coordonarea mașinii lui de război bine gândită. Mă refer la oameni în general. Tipul bun la inimă, amețit de idei democratice care crede ce vrea să creadă – că Germania se va sparge, că e în pragul revoluției, că armele ei de război sunt făcute din tinichea, și că bărbații ei sunt atât de prost hrăniți încât vor cădea din picioare dacă vor încerca să mărșăluiască – tot soiul de chestii din astea. Ei bine, războiul n-a mers așa. A început și a continuat și mai prost. Oamenii sunt în regulă – oamenii de pe navele de luptă și din avioane și din adăposturile blindate. Dar a fost vorba de lipsă de pregătire și conducere proastă – defectele calităților noastre, poate. Noi nu vrem război, nu ne-am gândit la el în mod serios, n-am știut să

ne pregătim pentru el. Partea cea mai rea s-a terminat. Ne-am corectat greșelile, aducem încetul cu încetul oamenii potriviți la locul potrivit. Începem să ducem războiul așa cum trebuie dus, și putem câștiga războiul, dar numai dacă nu îl pierdem mai întâi. Iar pericolul de a-l pierde vine, nu din afară, nu din puterea bombardierelor Germaniei, nu din cotopirea țărilor neutre de către ea și noile puncte avantajoase de atac, ci din interior. Pericolul nostru este pericolul din Troia – calul de lemn aflat între zidurile noastre. Numește-l Coloana a Cincea, dacă vrei. Este aici, printre noi. Bărbați și femei, unii din ei sus plasați, unii din ei obscuri, dar toți crezând în mod sincer în țelurile naziste și crezul nazist și dorind să înlocuiască libertatea amestecată și nepăsătoare a instituțiilor noastre democratice cu acel crez rigid și eficient.

Grant se aplecă și adăugă pe același ton plăcut, lipsit de emoție:

— Iar noi nu știm cine sunt ei...

— Dar de bună seamă...

Grant spuse cu o notă de nerăbdare:

— Oh, putem încercui plevușcă. Asta-i destul de ușor. Dar e vorba de ceilalți. Știm de ei. Știm că există cel puțin doi care dețin funcții înalte în amiralitate, că unul trebuie să facă parte din personalul generalului G., există trei sau mai mulți în forțele aeriene, și că doi, cel puțin, sunt membri ai serviciului de informații și au acces la secretele cabinetului primului ministru. Știm asta din felul în care s-au întâmplat lucrurile. Scurgerea de informații de la vârf ne arată asta.

Tommy zise nedumerit și neajutorat:

— Dar la ce v-aș fi de folos eu? Eu nu-i cunosc pe niciunul din oamenii ăștia.

— Exact. Dumneata nu-i cunoști pe niciunul – iar ei nu te cunosc pe dumneata. Oamenii ăștia, cei sus-puși, îi cunosc pe majoritatea alor noștri. Informațiile nu le pot fi refuzate pur și simplu. Am ajuns la capătul răbdării. M-am dus la Easthampton. El nu mai e acum în activitate, e bolnav, dar are cea mai bună minte din câte am întâlnit. El s-a gândit la dumneata. Au trecut peste douăzeci de ani de când ai lucrat

pentru Departament. Nu se poate face absolut nici o legătură între el și numele dumitale. Chipul dumitale nu e cunoscut. Ce zici, primești?

Pe fața lui Tommy apăru un rânjet plin de extaz.

— Dacă primesc? Sigur că primesc. Deși tot nu văd cum pot fi de folos. Eu sunt doar un amărât de amator.

— Dragul meu Beresford, tocmai de statutul de amator e nevoie. Profesionistul este handicapat aici. Vei lua locul celui mai bun om pe care l-am avut. A murit marțea trecută în spitalul St. Bridget. A fost călcat de un camion – a trăit câteva ore. Un caz de accident – dar n-a fost accident.

Tommy spuse încetișor:

— Înțeleg.

Grant zise liniștit:

— Și de asta avem motive să credem că Farquhar era pe o pistă, că ajungea, în sfârșit, undeva. Moartea lui nu a fost un accident. Din nefericire, nu știm mai nimic din ceea ce descoperise el. Farquhar a urmărit metodic pistă după pistă. Majoritatea din ele n-au dus nicăieri.

Grant făcu o pauză, apoi continuă:

— Farquhar a fost inconștient până cu câteva minute înainte de a muri. Atunci a încercat să spună ceva. Ce a spus a fost: N sau M. Song 1 Susie.

— Asta nu pare să fie prea lămuritor, spuse Tommy.

Grant zâmbi.

— Un pic mai lămuritor decât ai crede. Vezi dumneata, N sau M este o expresie pe care noi am mai auzit-o. Ea se referă la doi dintre cei mai importanți și de încredere agenți germani. Am dat de activitatea lor în alte țări și știm câte ceva despre ei. Misiunea lor este să organizeze Coloana a Cincea în țări străine și să acționeze ca ofițeri de legătură între țara respectivă și Germania. Știm că N e bărbat. M este femeie. Tot ce știm despre ei este că sunt cei mai de încredere agenți ai lui Hitler și că într-un mesaj codificat pe care am reușit să-l descifrăm pe la începutul războiului se afla această frază: Propun N sau M pentru Anglia. Puteri depline...

— Înțeleg. Iar Farquhar...

— După cum văd eu treaba, Farquhar trebuie că a dat de urma unuia din ei. Din nefericire, nu știm care. Song Susie sună foarte criptic, dar Farquhar nu avea un accent franțuzesc formidabil! În buzunarul lui se afla un bilet de întoarcere la Leahampton, ceea ce este sugestiv. Leahampton este pe coasta de sud – un fel de Bournemouth sau Torquay. O mulțime de hoteluri particulare și case de oaspeți sau pensiuni. Printre ele se află una numită Sans Souci...

Tommy spuse:

— Song Susie – Sans Souci. Înțeleg.

— Serios?

— Ideea este să mă duc acolo și... Ei bine, să adulmec primprejur.

— Asta e ideea.

Tommy zâmbi din nou.

— Un pic cam vag, nu-i așa? Întrebă el. Nici măcar nu știu ce caut.

— Iar eu nu pot să-ți spun. Totul e la latitudinea dumitale.

Tommy oftă. Își îndreptă umerii.

— Pot să fac o încercare. Dar nu sunt un tip prea deștept.

— Te-ai descurcat frumușel pe vremuri, așa am auzit.

— Oh, a fost vorba doar de noroc.

— Tot de noroc avem și noi nevoie.

Tommy se gândi câteva clipe. Apoi spuse:

— Cu privire la locul ăsta, Sans Souci...

Grant ridică din umeri.

— Totul ar putea să fie o aiureală. Nu pot să spun. S-ar putea ca Farquhar să se fi gândit la „Sora Susie coase cămăși, pentru soldați”. Totul e chestie de ghiceală.

— Și Leahampton?

— Un loc ca oricare altul. Sunt șiruri ca el. Doamne bătrâne, colonei bătrâni, fete bătrâne mai presus de orice bănuială, clienți dubioși, clienți amatori de pescuit, un străin sau doi. De fapt, o amestecătură.

— Iar N sau M e printre ei?

— Nu neapărat. Poate cineva care e în legătură cu N sau M. Dar e foarte probabil să fie chiar N sau M în persoană. E genul

de casă nebatătoare la ochi, o pensiune la malul mării.

— N-ai nici o idee dacă ce caut eu e un bărbat sau o femeie? Grant clătină din cap.

Tommy spuse:

— În fine, nu-mi rămâne decât să încerc.

— Baftă la încercat, Beresford. Acum să trecem la detalii.

Jumătate de oră mai târziu, când Tuppence năvăli gâfâind și arzând de curiozitate, Tommy era singur, fluierând într-un fotoliu și având pe față o expresie de îndoială.

— E bine? Întrebă Tuppence aruncând în cele două cuvinte o infinitate de sentimente.

Tommy răspunse cu un aer îndoit:

— Păi, am căpătat un fel de slujbă.

— Ce fel?

Tommy făcu o strâmbătură.

— Muncă de birou în sălbăticiile Scoției. Mare secret și tot tacâmul, dar nu sună prea palpitant.

— Amândoi, sau numai tu?

— Numai eu, din păcate.

— Naiba să te ia! Cum a putut domnul Carter al nostru să fie atât de meschin?

— Îmi imaginez că în astfel de slujbe se face discriminare între sexe. Altfel ți-ar fi prea greu să te concentrezi.

— E vorba de codificare, sau de spargere de coduri? E ca munca lui Deborah? Ai grijă, Tommy, oamenii devin ciudați când fac asta și nu pot dormi și umblă toată noaptea mârâind și repetând 978345286 sau ceva de genul ăsta și în cele din urmă îi lasă nervii și se duc la casa de nebuni.

— Nu eu.

Tuppence spuse pe un ton sumbru:

— Mă aștept și la tine s-o faci mai devreme sau mai târziu. Pot veni și eu – nu să lucrez, ci doar ca soție. Papuci în fața focului și o masă caldă la sfârșitul zilei?

Tommy arată stânjenit.

— Îmi pare rău, bătrânico. Zău că îmi pare rău. Urăsc gândul de a te părăsi...

— Dar consideri că trebuie să pleci, murmură Tuppence a

aducere aminte.

— La urma urmelor, poți să tricotezi, să știi, zise slab Tommy.

— Să tricotez? Să tricotez?!

Înhățând capișonul de lână kaki îl aruncă pe podea.

— Urâsc lâna kaki, și lâna bleumarin și lâna albastră. Mi-ar plăcea să tricotez ceva roșu aprins!

Tommy se simțea foarte nefericit. Tuppence, totuși, era o spartană și își juca bine rolul, admitând de bună voie că bineînțeles că el trebuia să accepte slujba și că, de fapt, ea nu avea nimic împotrivă. Adăugă că auzise că se căuta cineva care să frece podelele postului de prim-ajutor. Era posibil ca ea să fie găsită potrivită pentru a face asta.

Tommy plecă la Aberdeen trei zile mai târziu. Tuppence îl conduse la gară. Avea ochii strălucitori și clipi des în câteva rânduri, dar se menținu hotărât veselă.

Abia când trenul ieși din gară și Tommy văzu silueta micuță pornind în lungul peronului, el simți un nod în gât. Război sau nu, simțea că o părăsea pe Tuppence...

Se adună cu un efort. Ordinele erau ordine.

Ajuns în Scoția, a doua zi luă un tren spre Manchester. În a treia zi un tren îl lăsa în Leahampton. Aici se duse la principalul hotel, iar în ziua următoare făcu un tur al diverselor hoteluri particulare și pensiuni, văzând camere și punând întrebări privitoare la condițiile unei șederi de lungă durată.

Sans Souci era o vilă victoriană de un roșu închis, așezată pe coama unui deal, cu o bună priveliște către mare de la ferestrele superioare. În hol mirosea slab a praf și mâncare și covorul era uzat, dar în comparație cu alte stabilimente, pe care Tommy le văzuse, impresia era net favorabilă. Stătu de vorbă cu proprietăreasa, doamna Perenna, în biroul ei, o cămăruță dezordonată cu un birou mare acoperit de hârtii.

Doamna Perenna arăta ea însăși destul de neîngrijită, o femeie între două vârste cu un șomoilog de păr negru, cârlionțat și nedomesticit, un machiaj vag aplicat și un zâmbet hotărât care dezvăluia o mulțime de dinți foarte albi.

Tommy murmură ceva despre o verișoară în vârstă, domnișoara Meadows, care stătuse la Sans Souci cu doi ani în urmă. Doamna Perenna și-o amintea foarte bine pe domnișoara Meadows – așa o bătrână scumpă, poate nu chiar bătrână, foarte activă și cu mult simț al umorului.

Tommy aprobă cu precauție. Există o domnișoară Meadows adevărată, asta știa, căci Departamentul era atent privitor la astfel de aspecte.

Și ce mai făcea draga domnișoară Meadows?

Tommy explică plin de tristețe că domnișoara Meadows nu mai era, iar doamna Perenna își clănțănă compătimator dinții și își compuse o mimică îndurerată.

Curând, vorbea din nou volubilă. Era sigură că avea tocmai cameră care avea să i se potrivească domnului Meadows. O privește încântătoare a mării. Considera că domnul Meadows avea mare dreptate că voia să scape de Londra. Foarte deprimantă în ziua de azi, așa înțelesese, și, desigur, după o așa epidemie rea de gripă...

Vorbind în continuare, doamna Perenna îl conduse pe Tommy la etaj și îi arătă diverse dormitoare. Menționează o sumă săptămânală. Tommy se arată înspăimântat. Doamna Perenna preciză că prețurile crescuseră uluitor. Tommy explică faptul că, din nefericire, venitul lui scăzuse și cu impozitele și cu una și cu alta...

Doamna Perenna mârâi și zise:

— Războiul ăsta cumplit...

Tommy aprobă și spuse că, după părerea lui, tipul ăla, Hitler, ar trebui spânzurat. Un nebun, asta era, un nebun.

Doamna Perenna fu de acord și spuse că era greu cu rațiile și cu dificultățile pe care le întâmpinau măcelarii în obținerea cărnii pe care o voiau, și că în condițiile astea era foarte greu să ții o pensiune, dar cum domnul Meadows era rudă cu domnișoara Meadows, avea să-i facă o reducere de o jumătate de giune.

Atunci Tommy bătu în retragere cu promisiunea de a se mai gândi, iar doamna Perenna îl conduse până la poartă vorbind și mai volubil și manifestând o cochetărie pe care Tommy o

găsi extrem de alarmantă. Era, recunosc el, o femeie foarte frumoasă în felul ei. Se pomeni întrebându-se de ce naționalitate era. De bună seamă nu într-un tot englezească? Numele era spaniol sau portughez, dar el trăda naționalitatea soțului ei, nu a ei. Putea să fie irlandeză, se gândi el, deși nu avea pic de accent. Dar asta ar fi explicat vitalitatea și exuberanța.

Până la urmă rămase stabilit ca domnul Meadows să se mute a doua zi.

Tommy sosi la ora șase. Doamna Perenna ieși în hol să-l întâmpine, îi aruncă o serie de instrucțiuni privitoare la bagaje unei servitoare cu aspect aproape imbecil care se zgâia la Tommy cu gura căscată, și apoi îl conduse în ceea ce numea ea cameră de pierdut vremea.

— Întotdeauna îmi prezint oaspeții unul altuia, spuse doamna Perenna zâmbind cu hotărâre la privirile bănuitoare aruncate de cinci persoane. Acesta este noul nostru sosit, domnul Meadows – doamna O'Rourke.

Un munte de femeie cu ochi ca de pasăre și mustață îi zâmbi cu toată fața.

— Maiorul Bletchley.

Maiorul Bletchley îl cântări din ochi pe Tommy și înclină țeapăn din cap.

— Domnul von Deinim.

Un bărbat tânăr, foarte țeapăn, cu păr blond și ochi albaștri se ridică și se înclină.

— Domnișoara Minton.

O femeie în vârstă cu o grămadă de mărgelă, care tricota cu lână kaki, zâmbi și ciripi.

— Și doamna Blenkinsop.

Alt tricatat – un cap brunet și neîngrijit care se ridică din contemplarea atentă a unui capișon de lână cu prelungire pentru gât și umeri.

Tommy își ținu răsuflarea, camera se învârti cu el.

Doamna Blenkinsop! Tuppence. Era imposibil și de necrezut – Tuppence tricota calmă în holul pensiunii Sans Souci!

Ochii ei îi întâlneau pe ai lui – ochi politicoși, lipsiți de

interes, ochi de străină.

Admirația lui crescuse.

Tuppence!

Capitolul II

Cum trecu Tommy prin acea seară nici el nu știa. Nu îndrăzni să-și lase ochii să se abată prea des în direcția doamnei Blenkinsop. La cină apărură alți trei locatari ai pensiunii Sans Souci – un cuplu de vârstă medie, domnul și doamna Cayley, și o mamă tânără, doamna Sprot, care venise cu bebelușul ei, o fetiță, de la Londra și era limpede că se plictisea de moarte de șederea ei forțată în Leahampton. Ea fu așezată lângă Tommy și, din când în când, îl fixa cu o pereche de ochi spălăciți și întreba cu un glas ușor adenoidal: „Nu credeți că acum e cu adevărat foarte sigur? Toată lumea se întoarce, nu-i așa?”

Înainte ca Tommy să poată apuca să răspundă acestor întrebări candid, vecina lui de cealaltă parte, doamna cu ochii de pasăre, se băgă:

— Ce spun eu este că nu trebuie să se riște nimic cu copiii. Mica și dulcea dumitale Betty. Nu ți-ai iertat-o niciodată, și știi că Hitler a spus că bombardarea Angliei vine foarte curând... Și se folosește un gen nou de gaz, parcă.

Maiorul Bletchley i-o retează tăios:

— Se spun o mulțime de prostii despre gaz. Tipii nu-și vor pierde timpul umblând cu gaz. Explozive puternice și bombe incendiare. Așa s-a făcut în Spania.

Întreaga masă se lansă cu plăcere în discuție. Glasul lui Tuppence, pițigăiat și ușor naiv, interveni:

— Fiul meu Douglas spune...

„Douglas, ce să zic! Se gândi Tommy. Și de ce Douglas, mă rog?”

După cină, toată lumea se îndreptă spre holul de trândăveală, cum îl mai numea proprietărea. Tricotatul fu reluat și Tommy se văzu nevoit să asculte o relatare lungă și extrem de plictisitoare a experiențelor maiorului Bletchley la granița de nord-vest.

Tânărul blond cu ochi albaștri strălucitori ieși, executând o

mică plecăciune în prag.

Maiorul Bletchley își întrerupse povestirea și-l înghionti în coaste pe Tommy.

— Tipul ăsta, care tocmai a ieșit, e refugiat. A plecat din Germania cam cu o lună înainte de război.

— E neamț?

— Da. Nici măcar evreu. Tatăl lui a dat de bucluc pentru că a criticat regimul nazist. Doi din frații lui sunt în lagărele de concentrare de acolo. Tipul ăsta a plecat, tocmai la timp.

În acea clipă Tommy fu luat în primire de domnul Cayley, care îi povesti pe larg despre sănătatea sa. Povestitorul era atât de absorbit de subiect încât se făcu vremea de culcare când Tommy reuși să scape.

În dimineța următoare Tommy se sculă devreme și porni spre țarm. Merse în pas vioi către dig, coti și o luă pe esplanadă când văzu o siluetă familiară venind din direcția opusă. Tommy își scoase pălăria.

— Bună dimineța, spuse el politicos. Ăă... Doamna Blenkinsop, nu-i așa?

În jur nu se zărea nimeni. Tuppence răspunse:

— Pentru tine, Dr. Livingstone.

— Cum naiba ai ajuns aici, Tuppence? Murmură Tommy. E un miracol – absolut un miracol.

— Nu e deloc un miracol – doar cap.

— Capul tău, presupun?

— Presupui bine. Tu și încrezutul tău domn Grant. Sper că asta îi va da o lecție.

— Sigur ar trebui să-i dea. Hai, Tuppence, povestește-mi cum ai reușit. Mor de curiozitate.

A fost foarte simplu. În clipa în care Grant a vorbit de domnul Carter al nostru am știut despre ce e vorba. Am știut că nu putea fi doar o slujbă amărâtă într-un birou. Dar din purtarea lui am înțeles că eu nu aveam voie să particip la acțiune. Așa că am găsit o soluție. Când m-am dus să aduc sherry, m-am repezit, de fapt, până la familia Brown și am sunat-o pe Maureen. I-am spus să mă sune și ce să spună. A jucat magistral – s-a văicărit atât de tare încât ai putut s-o auzi

și tu. La rândul meu, mi-am jucat și eu rolul, am mimat, consternarea, supărarea și am luat-o din loc imediat ca o prietenă bună ce eram. Am trântit ușa de la intrare fără, însă, să ies, m-am strecurat în dormitor și am deschis ușurel ușa de comunicare.

— Și ai auzit tot?

— Tot, răspunse Tuppence încântată de sine.

Tommy întrebă cu reproș:

— Și n-ai suflat un cuvânt?

— Categorical nu. Doream să vă dau o lecție ție și domnului Grant al tău.

— Nu e chiar domnul Grant al meu, și aș spune că i-ai dat o lecție.

— Domnul Carter nu m-ar fi putut trata cu atâta meschinărie. Nu cred că spionajul mai e ce era pe vremea noastră.

Tommy spuse cu gravitate:

— V-a atinge iar vechea lui strălucire acum că ne-am întors noi la el. Dar de ce Blenkinsop?

— De ce nu?

— Pare un nume ciudat.

— A fost primul care mi-a venit în minte, și apoi e potrivit pentru lenjeria intimă.

— Ce vrei să spui, Tuppence?

— B, prostule. B de la Beresford. B de la Blenkinsop. E brodat pe furourile mele. Patricia Blenkinsop. Prudence Beresford. Tu de ce ai ales Meadows? E un nume prostesc.

— În primul rând, eu nu am brodat câte un B mare pe indispensabili. Și apoi, nu eu l-am ales. Mi s-a spus să mă numesc Meadows. Domnul Meadows este un domn cu trecut respectabil, pe care l-am învățat pe de rost.

— Foarte drăguț, spuse Tuppence. Ești însurat sau ești burlac?

— Sunt văduv, răspunse Tommy cu demnitate. Soția mea a murit acum zece ani în Singapore.

— De ce în Singapore?

— Cu toții trebuie să murim undeva. Ce are Singapore?

— Oh, nimic. Probabil că este cel mai potrivit loc pentru a muri. Și eu sunt văduvă.

— Unde a murit soțul tău?

— Contează? Probabil într-un sanatoriu. Aș prefera să-mi închipui că a murit de ciroză la ficat.

— Înțeleg. Un subiect dureros. Și ce e cu fiul tău Douglas?

— Douglas e în marină.

— Așa am auzit aseară.

— Și mai am doi fii. Raymond e în Air Force iar Cyril, cel mai mic, e rezervist.

— Și dacă cineva își dă osteneala să-i verifice pe acești imaginari Blenkinsop?

— Ei nu sunt Blenkinsop. Blenkinsop a fost al doilea soț al meu. Primul meu soț se numea Hill. Sunt trei pagini cu Hill în cartea de telefon. N-ai putea să-i verifici pe toți cei cu numele Hill.

Tommy oftă.

— Cu tine e vechea problemă, Tuppence. Vei exagera lucrurile. Doi soți și trei fii. E prea mult. Te vei contrazice când va fi vorba de detalii.

— Ba n-am să mă contrazic. Îmi închipui că fii mei ar putea fi utili. Și eu nu sunt la ordin, nu uita. Eu sunt liber profesionistă, ca să zic așa. M-am băgat în treaba asta ca să mă distrez și chiar am de gând să mă distrez.

— Așa se pare, spuse Tommy și adăugă întunecat: După părerea mea, toată treaba e o farsă.

— De ce spui asta?

— Ei bine, tu ești la Sans Souci de mai mult timp decât mine. Poți spune sincer că oare crezi vreunul din oamenii de aseară ar putea fi un agent inamic periculos?

Tuppence răspunse gânditoare:

— Chiar că pare un pic incredibil. Există tânărul, desigur.

— Carl von Deinim. Poliția îi verifică pe refugiați, nu-i așa?

— Așa cred. Totuși, s-ar putea reuși. E un tânăr atrăgător, să știi.

— Asta însemnând că fetele îi vor spune niște lucruri? Dar care fete? Pe aici nu găsești fiice de generali sau amirali. Poate

că iese la plimbare cu un comandant de companie al serviciului de control aerian.

— Taci, Tommy. Ar trebui să luăm în serios treaba asta.

— O iau în serios. Doar că simt că umblăm după cai verzi pe pereți.

Tuppence spuse serioasă:

— E prea devreme de spus asta. În definitiv, în afacerea asta nimic nu o să fie băător la ochi. Ce zici de doamna Perenna?

— Da, spuse gânditor Tommy. O avem pe doamna Perenna, recunosc, ea necesită ceva explicații.

— Și noi? Adică, noi cum o să cooperăm?

— Nu trebuie să fim văzuți prea mult împreună.

— Nu, ar fi fatal să dăm de bănuț că ne cunoaștem mai bine decât părem. Ce vreau eu să hotărâm este atitudinea. Cred... Da, cred că urmărirea e cea mai bună cale.

— Urmărirea?

— Exact. Eu te urmăresc pe tine, mă țin scai de tine, tu îți dai toată silința să scapi dar, cavaler cum ești, nu întotdeauna reușești. Eu am avut doi soți și simt în căutarea celui de al treilea. Tu joci rolul văduvului vânat. Când și când te prind undeva, într-o cafenea sau plimbându-te pe țarm. Toți își vor da coate și vor găsi treaba foarte amuzantă văzându-ne împreună, vor chicoti și vor spune: „Uitați-vă la sărmanul Meadowes”.

Tommy o apucă bine de braț.

— Uită-te în fața ta, spuse el.

Lângă colțul unui adăpost, un tânăr discuta cu o fată. Amândoi erau foarte serioși, foarte absorbiți de cele ce spuneau.

Tuppence spuse moale:

— Carl von Deinim. Cine e fata, mă întreb?

— Indiferent cine e, arată nemaipomenit de bine.

Tuppence dădu din cap. Ochiul ei poposiră gânditori pe fața oacheșă și pățimașă, și pe puloverul mulat care dezvăluia curbele siluetei fetei. Ea vorbea convingător, apăsător. Carl von Deinim o asculta.

Tuppence murmură:

— Cred că acum trebuie să ne despărțim.

— Corect, aprobă Tommy și, întorcându-se o luă în direcția opusă.

La capătul promenadei se întâlnește cu maiorul Bletchley.

Acesta îl privește bănuitor, apoi mormăie:

— Bună dimineața.

— Bună dimineața.

— Văd că ești ca mine, te scoli devreme, observă Bletchley.

— Am prins obiceiul ăsta în Est. Sigur, asta a fost acum mulți ani, dar încă mă trezesc devreme.

— Și e foarte bine, spuse cu aprobare maiorul Bletchley.

Doamne, tipii ăștia tineri din ziua de azi îmi fac greață. Băi fierbinți, coboară la micul dejun la ora zece sau mai târziu.

Nu-i de mirare că nemții ne-au luat-o înainte. N-avem vână. O gloată de cățeluși pufoși. Oricum, armata nu mai este ce era. Soldații noștri sunt înveliți la culcare și li se pun în pat sticle cu apă fierbinte. Puh! Îmi fac greață!

Tommy clătină din cap melancolic și, astfel încurajat, maiorul Bletchley continuă:

— Disciplină, de asta e nevoie. Disciplină. Cum o să câștigăm războiul fără disciplină? Știi, domnule, unii din tipii ăștia vin la paradă în pantaloni largi; așa mi s-a spus. Nu ne putem aștepta să câștigăm un război în felul ăsta. Pantaloni largi! Dumnezeuule!

Domnul Meadows se hazardă să spună că lucrurile nu mai erau ca odinioară.

— De vină e numai democrația asta, spuse mohorât maiorul Bletchley. Poți exagera orice. După părerea mea, se exagerează cu democrația. Ofițerii se amestecă cu soldații, mănâncă laolaltă în restaurante... Puh! soldaților nu le place asta. Trupele știu ce se cuvine și ce nu.

— Desigur, zise domnul Meadows. Eu unul nu mă pricep cu adevărat la probleme de armată...

Maiorul îl întrerupse, aruncând o privire rapidă în jur.

— Ai luptat în ultimul război?

— Oh, da.

— Mă gândeam eu. Se vede că ai fost instruit. După umeri.

În ce regiment?

— Regimentul cinci, Carfeshires, răspunse Tommy ținând minte trecutul militar al lui Meadows.

— Ah, da, Salonic!

— Da.

— Eu am fost în Mesopotamia.

Bletcheley se lansă în amintiri. Tommy ascultă politicoș. Bletchley încheie furios:

— Și mai vor să mă folosească acum? Nu, nu mai vor. Sunt prea bătrân. I-aș putea învăța pe unii din țăncii ăștia câte ceva despre război.

Tommy încercă să schimbe subiectul...

— Știi ceva despre această doamnă... Blenkinsop, parcă?

— Da, Blenkinsop. Nu arată rău, un pic cam bătrâioară, și vorbește cam mult. O femeie de treabă, dar prostuță. Nu, n-o cunosc. E doar de două zile la Sans Souci. De ce întrebi?

— S-a întâmplat s-o întâlnesc puțin mai înainte. Mă întrebam dacă întotdeauna iese atât de devreme.

— Nu știu. De regulă femeile nu se dau în vânt după plimbări înainte de micul dejun, slavă Domnului.

— Amin, spuse Tommy și continuă: Eu nu prea mă pricep să întrețin conversații politicoase înainte de micul dejun. Sper că n-am fost necioplit cu femeia, dar voiam să-mi fac plimbarea zilnică.

Maiorul Bletchley manifestă o simpatie bruscă.

— Sunt de partea dumitale, Meadows. Te înțeleg, femeile sunt foarte bune la locul lor, dar nu înainte de micul dejun. Chicoti. Mai bine ai grijă, bătrâne. E văduvă, să știi.

— Serios?

Maiorul îl înghionti în coaste.

— Noi știm cum sunt văduvele. A îngropat doi bărbați și, după părerea mea, e în căutarea numărului trei. Cască bine ochii, Meadows. Fii atent. Țasta e sfatul meu.

Extrem de bine dispus, maiorul Bletchley făcu stânga împrejur și porni înapoi spre Sans Souci pentru micul dejun.

Între timp, Tuppence își continuase plimbarea pe esplanadă, trecând foarte aproape de adăpost și de cei doi tineri care

discutau acolo. În trecere, prinse câteva vorbe. Cea care vorbea era fata.

— Dar trebuie să fii atent, Carl. Cea mai mică bănuială...

Tuppence nu mai auzi și restul. Cuvinte sugestive? Da, dar puteau fi interpretate în fel și chip, absolut inofensiv. Discret, se întoarse și trecu iar pe lângă cei doi. Din nou îi ajunseră la ureche câteva vorbe.

— Englezi aroganți și detestabili...

Sprâncenele doamnei Blenkesop se înălțară ușor.

Carl von Deinim era un refugiat din cauza persecuției naziste, iar Anglia îi acordase azil și adăpost. Nu era nici înțelept, nici cuviincios să asculte și să încuviințeze asemenea vorbe.

Tuppence se întoarse iar. Dar de data asta, înainte să ajungă la adăpost, cei doi se despărțiră brusc. Fata traversă drumul îndepărtându-se de țarm, Carl von Deinim veni în direcția lui Tuppence.

Dacă ea nu s-ar fi oprit, poate că el n-ar fi recunoscut-o. În fața ezitării ei, își lipi rapid călcâiele și se înclină.

Tuppence ciripi:

— Bună dimineața, domnule von Deinim. E o dimineață încântătoare.

— Da. Vremea e grozavă.

— Asta m-a ispășit. Nu ies des înainte de micul dejun. Dar într-o așa dimineață... Și cum n-am dormit prea bine... Am descoperit că de multe ori nu dormi bine într-un loc străin. Îți ia o zi sau două să te acomodezi.

— Da, fără îndoială că așa e.

— Și mica plimbare de acum mi-a făcut poftă de mâncare.

— Vă întoarceți acum la Sans Souci? Dacă îmi permiteți, vă însoțesc.

Porni grav alături de ea.

Tuppence întrebă:

— Și dumneata ieși ca să capeți poftă de mâncare?

El clătină cu gravitate din cap.

— Nu. Mi-am luat deja micul dejun. Sunt în drum spre muncă.

— Muncă?

— Sunt cercetător chimist.

„Deci asta ești” se gândi Tuppence, uitându-se pe furiș la el. Carl von Deinim continuă cu glas rigid:

— Am venit în țara asta ca să scap de persecuția nazistă. Aveam foarte puțini bani și nici un prieten. Acum fac o muncă utilă la care mă pricep.

Se uita drept în fața lui. Tuppence era conștient de faptul că un sentiment puternic îl anima, fără a fi, însă vizibil.

Murmură vag:

— Da, înțeleg. E foarte lăudabil.

Carl von Deinim spuse:

— Cei doi frați ai mei sunt în lagăre de concentrare. Tata a murit într-un lagăr. Mama a murit de durere și teamă.

Tuppence se gândi: „Spune asta de parcă ar fi învățat-o pe dinafară”.

Din nou se uită pe furiș la el. El continuă să privească drept în față, cu chipul impasibil.

Câteva minute merseră în tăcere. Doi bărbați trecură pe lângă ei. Unul din aceștia aruncă o privire rapidă spre Carl. Tuppence îl auzi spunându-i tovarășului său.

— Pun pariu că tipul ăsta e neamț.

Tuppence văzu cum obrajii lui Carl von Deinim se colorară. Brusc, el își pierdu controlul. Valul acela de emoție ascunsă ieși la suprafață. Se bâlbâi.

— Ați auzit... Ați auzit... Asta se spune... Eu...

Tuppence redeveni dintr-o dată adevărata ființă care era. Rosti cu glas vioi și convingător.

— Dragul meu băiat, nu fi tâmpit. Nu le poți avea pe amândouă.

El întoarse capul și o privi lung.

— Ce vreți să spuneți?

— Ești refugiat. Trebuie să accepți și binele și răul. Trăiești, ăsta e lucrul principal. Trăiești și ești liber. Cât despre celălalt – dă-ți seama că e inevitabil. Țara asta e în război. Dumneata ești neamț. Zâmbi subit. Nu te aștepta ca un simplu om de pe stradă să facă deosebirea între nemții buni și nemții răi, dacă

pot să mă exprim așa.

El continuă să se uite la ea. Ochii lui, atât de albaștri, erau pătrunzători. Apoi, dintr-o dată, zâmbi și zise:

— Despre pieile roșii se spunea, nu-i așa, că un indian bun era un indian mort. Râse. Ca să fiu un bun german trebuie să fiu la timp la lucru. Vă rog să mă scuzați. Bună dimineața.

Iarăși acea plecăciune țeapănă. Tuppence se uită după el. Își spuse: „Doamnă Blenkinsop, ai avut o scăpare atunci. Fii foarte atentă pe viitor. Și acum spre Sans Souci, la micul dejun”.

Ușa hotelului de la Sans Souci era deschisă. Înăuntru, doamna Perenna purta o conversație viguroasă cu cineva.

— Și să-i spui ce cred despre ultimul lot de margarină. Șunca s-o iei de la Quillers, ultima dată era cu două pence mai ieftină acolo, și ai grijă cu varza... Se întrerupse la intrarea lui Tuppence. Oh, bună dimineața, doamnă Blenkinsop, sunteți matinală. N-ați luat încă micul dejun. Totul e pregătit în sufragerie. Adăugă, arătând spre însoțitoarea ei: Fiica mea Sheila. N-ați cunoscut-o. A fost plecată și a venit acasă abia azi noapte.

Tuppence se uită cu interes la chipul însuflețit și frumos. Nu mai era plin de energie tragică, acum era plictisit și ostil.

„Fiica mea Sheila”. Sheila Perenna.

Tuppence îngână câteva vorbe plăcute și se duse în sufragerie. Trei persoane luau micul dejun – doamna Sprot și fetița ei, și masiva doamnă O'Rourke. Tuppence spuse „Bună dimineața”, iar doamna O'Rourke răspunse cu un zdravăn „Mulțumesc, la fel”, care înăbuși salutul mai anemic al doamnei Sprot.

Bătrâna se uită la Tuppence cu un gen de interes devorator. Spuse:

— E bine să faci o plimbare înainte de micul dejun, îți face poftă de mâncare.

Doamna Sprot îi zise odraslei ei:

— Pâine și lapte delicioase, iubito, și se aventură să introducă o lingură plină în gura domnișoarei Betty Sprot.

Aceasta evită cu istețime tentativa printr-o mișcare bruscă

din cap și continuă să se uite cu ochi mari și rotunzi la Tuppence.

Arată spre nou venita cu un deget murdar de lapte, îi zâmbi amețitor și gânguri:

— Ga-ga-ba-ba...

— Vă place! Strigă doamna Sprot zâmbindu-i cu toată fața lui Tuppence. Uneori este foarte timidă cu străinii.

— Ba-ba, spuse Betty Sprot. Ah puuh ah bag, adăugă ea apăsător.

— Și ce vrea ea să spună prin asta? Întrebă cu interes doamna O'Rourke.

— Încă nu vorbește foarte clar, mărturisi doamna Sprot. Abia a împlinit doi ani, să știți. Mă tem că majoritatea din ce spune sunt prostii. Totuși, știe să spună „Mama”, nu-i așa, iubito?

Betty se uită gânditoare la mama ei și rosti cu un aer de finalitate:

— Cioc pui-pui.

— Țsta a limbajul pe care îl au îngerășii, la vârsta asta, bubui doamna O'Rourke. Betty, iubito, acum spune „Mama”.

Betty se uită cu asprime la doamna O'Rourke, se încruntă și rosti foarte accentuat:

— Nazit...

— Uite că-și dă toată silința! E o fetiță dulce și fermecătoare. Doamna O'Rourke se ridică, îi zâmbi într-o manieră feroce lui Betty și ieși greoaie din cameră.

— Ga, ga, ga, gânguri Betty cu supremă satisfacție și bătu cu o lingură în masă.

Tuppence întrebă zâmbind:

— Ce înseamnă, de fapt, Na-zit?

Doamna Sprot se îmbujoră.

— Știți, asta spune Betty când nu-i place ceva sau ceva.

— Bănuiam eu, spuse Tuppence.

Ambele femei râseră.

Doamna Sprot zise:

— Doamna O'Rourke vrea să fie amabilă, dar e cam alarmanță cu vocea aia profundă a ei și mărgелеle și... Și tot.

Cu capul într-o parte, Betty îi chiui lui Tuppence.

— A prins drag de dumneavoastră, doamnă Blenkinsop, spuse doamna Sprot.

Tuppence avu impresia că în glasul ei se simțea o ușoară gelozie. Tuppence se grăbi să îndrepte lucrurile.

— Copiilor întotdeauna le place un chip nou, nu-i așa?

Ușa se deschise și intrară maiorul Bletchley și Tommy. Tuppence deveni ca un arc.

— Ah, domnule Meadows! Strigă ea. Te-am bătut. Am trecut prima linia de sosire. Dar ți-am lăsat și dumitale puțină mâncare.

Arată cu un gest foarte slab locul de lângă ea. Tommy, murmurând vag: „Oh... Ăă... Mulțumesc”, se așază la celălalt capăt al mesei.

Betty Sprot spuse „Putci!” împrôșcându-l cu lapte pe maiorul Bletchley, a cărei față luă brusc o expresie încurcată dar încântată.

— Și ce face mica domnișoară Cucu-Bau în dimineața asta? Întrebă el prosteste. Cucu-Bau! Adăugă el mimând jocul cu ajutorul unui ziar.

Betty țipă de încântare.

Tuppence se simți cuprinsă de îndoieli serioase.

„Trebuie să fie vreo greșeală, își zise ea. Nu se poate să se petreacă ceva aici. Pur și simplu nu se poate!”

Să consideri Sans Souci un cartier al Coloanei a Cincea aveai nevoie de înzestrarea mentală a Reginei Albe din Alice.

Capitolul III

Pe terasa acoperită de afară, domnișoara Minton tricota.

Domnișoara Minton era slabă și colțuroasă, cu un gât subțire și ațos. Purta pulovere de culoarea cerului și lanțuri sau șiraguri de mărgele. Fustele ei erau din tweed și atârnavu deprimant la spate. O salută cu vioiciune pe Tuppence.

— Bună dimineața, doamnă Blenkinsop. Sper că ați dormit bine.

Doamna Blenkinsop mărturisi că niciodată nu dormea bine în primele două nopți într-un pat străin. Domnișoara Minton spuse că la fel pățea și ea.

Doamna Blenkinsop zise: „Ce coincidență, și ce model

frumos tricotați!” Domnișoara Minton, roșind de plăcere, îl expuse. Da, era destul de neobișnuit și foarte simplu, de fapt. Putea să i-l arate ușor doamnei Blenkinsop dacă aceasta dorea. Oh, domnișoara Minton era foarte amabilă, dar doamna Blenkinsop era tare proastă, nu se pricepea prea bine la tricotate, nu ca să facă modelele, adică. Ea știa să tricoteze doar lucruri simple, precum căpișoane cu gât și umeri, și chiar și acum se temea că greșise undeva. Cumva nu arăta corect, nu-i așa?

Domnișoara Minton aruncă un ochi expert la împletitura kaki. Cu blândețe, arată exact unde era greșeala. Recunoscătoare, Tuppence îi dădu căpișonul la îndreptat. Domnișoara Minton manifestă amabilitate și superioritate. Oh, nu, nici un deranj. Ea tricota de atâția ani!

— Eu n-am tricotate deloc înainte de acest război cumplit, mărturisi Tuppence. Dar te simți atât de îngrozitor încât trebuie să faci ceva.

— Da, fiul meu cel mare. E un băiat grozav, deși presupun că toate mamele spun asta. Și mai am un băiat în Air Force și Cyril, cel mai mic, e în Franța.

— Vai, vai, ce neliniștită trebuie să fiți!

Tuppence se gândi: „Oh, Derek, scumpul meu Derek... Tu departe, în plin iad, iar eu fac aici pe proasta, jucând lucrul pe care chiar îl simt.”

Spuse cu toată sinceritatea:

— Cu toții trebuie să fim curajoși, nu-i așa? Să sperăm că totul se va termina curând. Zilele trecute mi s-a spus de către o înaltă autoritate că nemții nu mai pot rezista mai mult de două luni.

Domnișoara Minton dădu din cap cu atâta putere încât toate siragurile ei de mărgelă zornăiră și se bălăbăniră.

— Da, chiar așa, și eu cred (își coborî misterios glasul) că Hitler suferă de o boală absolut fatală – o să înnebunească de tot până în august.

Tuppence zise cu vioiciune.

— Toate bombardamentele astea sunt ultimul efort al nemților. Cred că în Germania lipsurile sunt ceva de speriat.

Oamenii din fabrici sunt foarte nemulțumiți. Toată buba se va sparge.

— Ce e asta? Ce sunt toate astea?

Domnul și doamna Cayley ieșiră pe terasă, domnul Cayley punând agitat întrebările. Se instalară într-un scaun iar soția sa îi puse o pătură pe genunchi. El repetă agitat:

— Ce spuneai?

— Spuneam că până la toamnă totul se va termina, răspunse domnișoara Minton.

— Prostii, spuse domnul Cayley. Războiul ăsta o să dureze cel puțin șase ani.

— Oh, domnule Cayley! Protestă Tuppence. Chiar credeți asta?

Domnul Cayley se uita bănuitor în jur.

— E curent? Îngână el. Poate ar fi mai bine să-mi mut scaunul în colț.

Urmă reinstalarea domnului Cayley. Soția lui, o femeie cu fața neliniștită, care părea să nu aibă alt scop în viață decât să îndeplinească dorințele domnului Cayley, își făcea întruna de lucru manevrând pături și pernuțe și întrebând: „Acum e bine, Alfred?” „N-ar trebui, poate să-ți pui ochelarii de soare? Dimineața asta e cam strălucitoare.”

Domnul Cayley răspunse iritat:

— Nu, nu. Nu te agita, Elizabeth. Mi-ai adus fularul? Nu, nu, fularul de mătase. Oh, înțeleg, nu contează. E bun și ăsta, deocamdată. Dar nu vreau să mi se încingă gâtul, iar lâna pe soarele ăsta... Poate ar fi mai bine să mi-l aduci pe celălalt. Își întoarce atenția la problemele de interes public. Da, spuse el. Îi dau șase ani.

Ascultă cu plăcere protestele celor două femei.

— Dumneavoastră, dragi doamne, vă amăgiți cu speranțe deșarte. Eu cunosc Germania. Pot spune că cunosc extrem de bine Germania. Înainte de a mă retrage din afaceri umblam foarte mult. Berlin, Hamburg, München, le cunosc pe toate. Vă pot asigura că Germania poate să reziste practic la infinit. Cu Rusia în spate...

Domnul Cayley o dădu înainte triumfător, înălțându-se

numai când soția lui îi aduse fularul de mătase și îi înfășură gâtul cu el.

Doamna Sprot o aduse afară pe Betty și o instală împreună cu un câțel de pluș căruia îi lipsea o ureche, și o jachetă de lână pentru păpuși.

— Gata, Betty, zise ea. Tu îmbracă-l pe Bonzo pentru plimbare în timp ce mami se pregătește și ea.

Glasul domnului Cayley continuă să sune cadențat, recitând statistici și cifre, toate cu caracter deprimant. Monologul era punctat de ciripitul vesel al lui Betty care vorbea pe limba ei cu Bonzo.

— Trucle... Trucly... Pah bat, spuse Betty.

Apoi, când o pasăre poposi în apropierea ei, întinse mânuțele spre ea și gânguri. Pasărea zbură, iar Betty se uită la cei din jur și rosti clar:

— Pui.

— Copila asta învață să vorbească minunat, spuse domnișoara Minton. Spune „Ta-ta”, Betty. „Ta-ta”.

Betty se uită cu răceală la ea și rosti:

— Gluck!

Apoi băgă cu forța un picior al lui Bonzo pe mâneca jachetei și, mergând clătinându-se până la scaun, ridică pernuța și îl împinse pe Bonzo în spatele ei. Chicotind veselă, spuse:

— Acunde! Bau bau. Acunde!

Domnișoara Minton, în rol de translator, spuse cu mândrie:

— Îi place la nebunie de-a v-ați ascunselea. Întotdeauna ascunde câte ceva. Strigă cu mirare exagerată: Unde e Bonzo? Unde e Bonzo? Unde poate să fi plecat Bonzo?

Betty se trânti jos și se distră pe cinste.

Domnul Cayley, care își văzu ignorate explicațiile privitoare la metodele Germaniei de a înlocui materiile prime, se arătă jignit și tuși agresiv.

Doamna Sprot ieși cu pălăria pe cap și o ridică pe Betty. Atenția reveni la domnul Cayley.

— Ce spuneți, domnule Cayley? Întrebă Tuppence.

Dar domnul Cayley era ofensat. Spuse cu răceală:

— Femeia asta își trănțește mereu copilul jos și așteaptă ca alții să aibă grijă de el. Cred că, până la urmă, am să-mi pun fularul de lână, draga mea. Soarele o să intre în nori.

— Oh, dar vă rugăm să continuați cu ce ne spuneți, zise domnișoara Minton. E atât de interesant!

Înmuiat, domnul Cayley își reluă discursul, înfășurându-și bine gâtul cu fularul de lână.

— Cum spuneam, Germania are un sistem perfect de...

Tuppence se întoarse spre doamna Cayley și întrebă:

— Dumneavoastră ce credeți despre război, doamnă Cayley? Doamna Cayley tresări.

— Oh, ce cred eu? La... la ce vă referiți?

— Credeți că va mai dura șase ani?

Doamna Cayley spuse cu îndoială.

— Sper că nu. Asta e foarte mult, nu?

— Da. E mult. Ce credeți cu adevărat?

Doamna Cayley păru foarte alarmată de întrebare. Spuse:

— Oh, eu... Nu știu. Nu știu deloc. Alfred spune că va dura.

— Dar dumneavoastră nu credeți asta?

— Nu știu. E greu de spus, nu-i așa?

Tuppence simți un val de exasperare. Ciripitoarea domnișoară Minton. Dictatorialul domn Cayley, nătânga doamnă Cayley – erau acești oameni cu adevărat reprezentativi pentru compatrioții ei? Era cu ceva mai bună doamna Sprot, cu fața ei ușor tâmpă și ochii ei albaștri spălăciți? Ce putea găsi ea, Tuppence, aici? De bună seamă, niciunul dintre acești oameni...

Gândurile i se opriră. Simți prezența unei umbre. Cineva în spatele ei care stătea pe terasă cu ochii ațintiți asupra grupului. Iar în acei ochi era ceva... Dispreț, oare?

Tuppence își zise: „Trebuie să aflu mai multe despre doamna Perenna.”

Tommy stabilea cele mai bune relații cu maiorul Bletchley.

— Ai adus niște crose de golf cu dumneata, nu-i așa, Meadwes?

Tommy își recunoscă vinovăția.

— Ha! Îți spun, ochii nu mă înșeală. Splendid! Trebuie să

facem o partidă. Ai jucat vreodată pe terenurile de aici?

Tommy răspunse negativ.

— Nu sunt rele, nu sunt rele deloc. Cam scurțuțe, poate, dar au o priveliște minunată spre mare. Și nu sunt niciodată foarte aglomerate. Ce-ar fi să vii cu mine în dimineața asta să jucăm o partidă?

— Mulțumesc foarte mult. Cu plăcere.

— Trebuie să spun că mă bucur că ai venit aici, remarcă Bletchley în timp ce urcau dealul. Sunt prea multe femei în casa aia. Te calcă pe nervi. Mă bucur că am un tip cu care să discut. Pe Cayley nu-l poți pune la socoteală – omul ăsta e un fel de farmacie ambulantă. Nu vorbește decât de sănătatea lui și de tratamentul pe care îl încearcă și de pilulele pe care le ia. Dacă ar arunca toate cutiuțele alea cu pastile și ar merge zilnic zece mile pe jos ar fi un cu totul alt om. Singurul alt bărbat din casă e von Deinim și, ca să spun adevărul, Meadowses, nu sunt prea liniștit în privința lui.

— Nu?

— Nu. Ai cuvântul meu, afacerea asta cu refugiații e periculoasă. Dacă ar fi după mine, i-aș închide pe toți în lagăr.

— Un pic cam drastic, totuși.

— Deloc. Războiul e război. Și am bănuielile mele cu privire la conașul Carl. În primul rând, e limpede că nu e evreu. Și apoi, a venit aici cu doar cu o lună – numai o lună, reține – înainte de a izbucni războiul. Lucrul ăsta e cam suspect.

— Deci dumneata crezi...?

— Spionaj – ăsta e jocul lui!

— Dar, de bună seamă, nu există nimic de mare importanță militară sau navală prin împrejurimi, nu?

— Ah, bătrâne, aici intervine viclenia. Dacă ar fi fost undeva în apropiere de Plymouth sau Portsmouth ar fi fost sub observație strictă. Într-un loc adormit ca ăsta nimeni nu-și bate capul. Dar e pe coastă, nu-i așa? Adevărul e că guvernul e mult prea neglijent cu acești străini inamici. Oricine poate să vină aici și să facă o față amărâtă și să vorbească despre frații lui din lagărele de concentrare. Uită-te la tânărul ăsta – e numai aroganță. E nazist, asta e – nazist.

— Ce ne trebuie cu adevărat în țara asta sunt câțiva doctori vrăjitori?

— Cum așa?

— Să miroasă spionii, explică serios Tommy. Ha, asta-i foarte bună – foarte bună. Să-i miroasă, da, sigur.

Convensația luă sfârșit căci ajunseseră la club.

Tommy fu înscris ca membru temporar, fu prezentat secretarului, un bărbat în vârstă cu o figură nătângă, și plăti taxa corespunzătoare. Apoi Tommy și maiorul începură partida.

Tommy era un jucător de golf mediocru. Fu bucuros să descopere că nivelul jocului său era exact ce îi trebuia noului său prieten. Maiorul câștigă cu doi la unu și fu foarte fericit.

— Bună partidă, Meadows, foarte bună partidă, ai avut ghinion cu lovitura aia care a trimis mingea afară exact în ultima clipă. Trebuie să jucăm mai des. Vino cu mine să te prezint unor tipi. Pe total, sunt de treabă, dar unii din ei au apucături de babă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ah, uite-l pe Haydoc – o să-ți placă Haydoc. A fost în marină. Acum e pensionar. Are casa aia de pe stâncă, vecină cu a noastră. E responsabilul local cu apărarea antiaeriană.

Comandorul Haydoc era un bărbat masiv și imens, cu o față băătătorită de vânt și soare, cu ochi de un albastru intens, și obiceiul de a-și rosti majoritatea remarcilor strigând.

Îl salută cu prietenie pe Tommy.

— Așadar ai venit să-i ții de urât lui Bletchley la Sans Souci? E bucuros că mai e un bărbat acolo. Ți s-a cam luat de societatea feminină, nu-i așa, Bletchley?

— Eu nu prea sunt omul doamnelor, răspunse maiorul.

— Prostii, spuse Haydoc. Nu sunt genul de doamne care îți plac dumitale, băiete, asta e. Niște băbuțe aiurite de pensiune. Nu fac decât să bârfească și să tricoteze.

— O uiți pe domnișoara Perenna, spuse Bletchley.

— Ah, Sheila, da, e o fată atrăgătoare. După părerea mea, o frumusețe comună.

— Sunt puțin îngrijorat din cauza ei, zise Bletchley.

— Cum adică? Bei ceva, Meadows? Dumneata, Bletchley?

După ce băuturile fură comandate și cei trei se instalară pe veranda clubului, Haydoc repetă întrebarea. Maiorul Bletchley răspunse cu o oarecare violență.

— Tipul ăla neamț. Se vede prea mult cu el.

— S-a îndrăgostit de el, adică? Hm, asta-i rău. Sigur, e un tip arătos în felul lui. Dar n-o să țină. N-o să țină, Bletchley. Nu putem avea lucruri de genul ăsta. Asta se socotește trădare cu inamicul. Unde le-o fi capul fetelor astea? Sunt o mulțime de tineri englezi decenti prin preajmă.

Bletchley spuse:

— Sheila e o fată ciudată – face crize ciudate de bonsumflare când abia dacă vrea să discute cu cineva.

— Sânge spaniol, comentă comandorul. Tatăl ei era pe jumătate spaniol, nu-i așa?

— Nu știu. E un nume spaniol, așa zice.

Comandorul se uită la ceas.

— E ora știrilor. Mai bine am intra să le auzim.

Știrile erau sărăcăcioase în ziua aceea, ceva mai sărăcăcioase decât fuseseră în ziarele de dimineață. După ce comentă în mod favorabil ultimele rânduri ale Air Force, comandorul trecu la dezvoltarea propriei teorii favorite conform căreia, mai devreme sau mai târziu, nemții aveau să încerce o debarcare la Leahampton, argumentul lui fiind că acesta era un loc cu totul lipsit de importanță.

— Nici măcar un tun antiaerian în locul ăsta! Rușinos!

Argumentul nu fu dezbătut întrucât Tommy și maiorul trebuiră să se întoarcă în grabă la Sans Souci pentru masa de prânz. Haydoc îl invită cu cordialitate pe Tommy să-i viziteze căsuța, „Smugglers' Rest.” 2

— Privești minunată, am plajă proprie, casa e utiliată cu tot ce trebuie. Adu-l cu dumneata, Bletchley.

Rămase stabilit ca Tommy și maiorul Bletchley să-i facă o vizită în seara următoare.

După prânz, urmă o perioadă tihnită la Sans Souci. Domnul Cayley plecă să-și facă „siesta”, însoțit de devotata doamnă Cayley. Domnișoara Mint o conduse pe doamna Blenkinsop la o mesagerie pentru a trimite pachete pe front.

Domnul Meadows ieși în Leahampton și o luă în lungul țărmului. Își cumpără câteva țigări, se opri la Smith's pentru a-și procura ultimul număr din Punch, se urcă într-un autobuz care avea o tăbliță: „Digul vechi”.

Digul vechi era la celălalt capăt al promenadei. Partea asta a Leahampton-ului era cunoscută de către agenții imobiliari ca fiind cea mai puțin dorită. I se spunea West Leahampton și avea o reputație proastă. Tommy plăti o taxă și păși pe dig. Acesta era o chestie șubredă, roasă de vânturi și ploi, cu câteva automate muribunde plasate la intervaluri mari. Pe dig nu erau decât niște copii care alergau în sus și în jos și scoteau țipete care semănau foarte bine cu cele ale pescărușilor, și un bărbat solitar care pescuia la capătul digului.

Domnul Meadows merse până la capăt și se uită în apă. Apoi întrebă încetișor:

— Ați prins ceva?

Pescarul clătină din cap.

— Nu mușcă des. Domnul Grant trase puțin de firul undiței. Fără să se întoarcă, întrebă: Dar dumneata, Meadows?

— Deocamdată n-am mare lucru de raportat, domnule. Mă infiltrez ușurel.

— Bun. Povestește-mi.

Tommy se așează astfel încât să poată ține sub observație întregul dig. Apoi începu:

— Personajul meu a prins foarte bine, cred. Îmi închipui că aveți deja o listă cu persoanele din casă. Grant aprobă din cap. Deocamdată nu e nimic de raportat. M-am împrietenit cu maiorul Bletchley. Azi dimineață am jucat golf cu el. Pare genul obișnuit de ofițer trecut în rezervă. Puțin cam prea tipic. Cayley pare un ipohondru autentic. Și ăsta ar fi un rol ușor de jucat. Conform spuselor lui, în ultimii câțiva ani a fost de multe ori în Germania. Apoi e von Deinim.

— Da, nu-i nevoie să-ți spun că von Denim e cel care mă interesează cel mai mult, Meadows.

— Credeți că el e N?

Grant clătină din cap.

— Nu, nu cred. După cum văd eu treaba, N nu și-ar putea

permite să fie neamț.

— Nici măcar un neamț, fugit de persecuția nazistă?

— Nici măcar asta. Noi stăm cu ochii pe ei, și se știe că stăm cu ochii pe toți străinii inamici din țara asta. Mai mult – și asta e confidențial, Beresford – aproape toți străinii inamici între 16 și 60 de ani vor fi internați în lagăre. Indiferent dacă adversarii noștri știu sau nu acest lucru, în orice caz ei pot anticipa că s-ar putea întâmpla așa ceva. Ei n-ar risca în veci ca șeful organizației lor să fie închis. De aceea N trebuie să fie ori dintr-o țară neutră, ori este (în aparență) englez. Sigur, același lucru e valabil și pentru M. Nu, interesul meu față de von Deinim e următorul. El poate fi o verigă din lanț. S-ar putea ca N sau M să nu fie Carl von Deinim și prin el am putea fi conduși la obiectivul nostru. Lucrul ăsta mi se pare extrem de posibil. Cu atât mai mult cu cât nu prea văd vreun alt locatar de la Sans Souci care ar putea fi persoana pe care o căutăm.

— Presupun că i-ați verificat cât de cât, domnule.

Grant oftă adânc.

— Nu, tocmai asta nu pot să fac. Aș putea să spun destul de ușor celor de la Departament să-i verifice, dar nu pot să risc, Beresford. Pentru că, vezi dumneata, putregaiul e chiar în Departament. O singură aluzie că stau cu ochii pe Sans Souci din vreun motiv, și organizația ar putea afla. Aici interviu dumneata, cel din afară. De asta trebuie să lucrezi în întuneric, fără ajutor din partea noastră. E singura noastră șansă, și nu îndrăznesc să risc să-i pun în gardă. O singură persoană am putut să verific.

— Pe cine, domnule?

— Pe însuși Carl von Deinim. A fost destul de ușor. Rutina. Am pus să fie verificat nu din unghiul Sans Souci, ci ca străin dintr-o țară inamică.

— Și rezultatul? Întrebă curios Tommy.

Pe fața celui alt apărău un zâmbet ciudat.

— Conașul Carl este exact ce spune că este. Tatăl lui a fost indiscret, a fost arestat și a murit în lagărul de concentrare. Frații mai mari ai lui Carl sunt în lagăre. El a fugit în Anglia

cu o lună înainte de izbucnirea războiului. Von Deinim s-a arătat nerăbdător să ajute această țară. Munca lui într-un laborator de cercetări chimice este excelentă și foarte utilă în domeniul neutralizării anumitor gaze și în experimentele de decontaminare generală.

— Deci e în regulă? Întrebă Tommy.

— Nu neapărat. Prietenii noștri germani sunt renumiți pentru meticulozitatea lor. Dacă von Deinim a fost trimis în Anglia ca agent, s-a avut mare grijă ca dosarul lui să corespundă întru totul celor relatate de el însuși despre sine. Există două posibilități. S-ar putea ca întreaga familie von Deinim să facă parte din aranjament lucru deloc improbabil sub zelosul regim nazist. Sau acesta nu este adevăratul Carl von Denim ci un om care joacă rolul lui Carl von Deinim.

— Înțeleg, spuse încet Tommy. Mie mi se pare un tip tare cumsecade.

Oftând, Grant spuse:

— Așa sunt ei... Aproape întotdeauna așa sunt. Slujba asta a noastră e ciudată. Ne respectăm adversarii și ei ne respectă pe noi. De regulă îți place opozantul tău, să știi, chiar dacă îți dai toată silința să-l dobori.

Urmă o tăcere în care Tommy se gândi la ciudatele anomalii ale războiului. Grant îi întrerupse cugetările.

— Dar există și cei care nici nu ne plac, nici nu-i respectăm, iar aceștia sunt trădătorii din propriile noastre rânduri, oameni care își trădează țara de bună voie și acceptă slujbe și promovări de la străinii care au cucerit-o.

Tommy spuse cu simțire:

— Dumnezeule, sunt de acord cu dumneavoastră. Ăsta-i un truc de dihor.

— Și merită un sfârșit de dihor.

Tommy întrebă neîncrezător:

— Și chiar există astfel... Astfel de porci?

— Pretutindeni. După cum ți-am spus. În serviciul nostru. În forțele combatante. Pe băncile parlamentului, în posturi înalte în ministere. Trebuie să-i demascăm, și trebuie s-o facem repede. Asta nu se poate face de jos, de la fund – plevușcă,

oamenii care vorbesc prin parcuri, care își vând amărătele de gazete veninoase, ei nu știu cine sunt marii granguri. Noi îi vrem pe marii granguri, ei sunt cei care pot provoca daune de neimaginat și o vor face dacă nu intervine la timp.

Tommy zise încrezător:

— Vom interveni la timp, domnule.

— Ce te face să spui asta?

— Tocmai ați spus-o dumneavoastră – trebuie!

Bărbatul cu undița se întoarce și se uită atent câteva clipe la subalternul său. Îi plăcu ceea ce vedea. Spuse liniștit:

— Bun om.

Apoi continuă:

— Ce poți să-mi spui despre femeile din casă. Ți s-a părut ceva suspect acolo?

— Cred că e ceva ciudat cu femeia care conduce pensiunea.

— Doamna Perenna?

— Da. Nu știți nimic despre ea?

Grant spuse încet:

— Am să văd ce pot face pentru a-i verifica antecedentele dar, după cum ți-am spus, e riscant.

— Da, mai bine să nu riscăm. Ea e singura care mi se pare suspectă în vreun fel. Mai există o mamă tânără, o fată bătrână pisăloagă, nevasta toantă a unui ipohondru, și o irlandeză cu un aspect destul de înfricoșător. La prima vedere, toate par inofensive.

— Astea sunt toate, nu?

— Nu. Mai e și doamna Blenkinsop, ea a sosit acum trei zile?

— Și?

— Doamna Blenkinsop e soția mea.

— Poftim?

De mirare, Grant înălță glasul. Se răsuci cu ochii scânteind de mânie...

— Parcă ți-am spus, Beresford, să nu suflă o vorbă soției dumitale!

— Așa e, domnule, și n-am făcut-o. Dacă vreți să mă ascultați...

Succint, Tommy îi relatează ce se întâmplase. Nu îndrăzni să se uite la celălalt, și avu grijă să nu-și trădeze în glas mândria pe care o simțea.

După ce termină, se lasă tăcerea. Apoi, celălalt scoase un sunet ciudat. Grant râdea. Râse timp de câteva minute, apoi spuse:

— Îmi scot pălăria în fața acestei femei. Ca ea găsești doar una la o mie!

— De acord, spuse Tommy.

— Easthampton o să moară de râs când, i-o spune. M-a atenționat să n-o las pe dinafară. Nu l-am ascultat. Totuși, asta arată cât de prudenți trebuie să fim. Credeam că mi-am luat toate măsurile de precauție să nu fim auziți. Am înghițit momeala cu ușa trântită. Da, soția dumitale e o femeie deșteaptă. Te rog să-i transmiți din partea mea că-mi cer mii de scuze.

— Și înțeleg că acum e inclusă și ea în plan, nu?

Domnul Grant făcu o strâmbătură expresivă.

— Este, fie că vrem noi sau nu. Transmite-i că Departamentul va considera o onoare dacă ea va consimți să lucreze alături de noi.

— Îi voi transmite, spuse Tommy cu un rânjel slab.

Grant spuse serios:

— Presupun că nu poți s-o convingi să se întoarcă acasă, nu?

— N-o cunoașteți pe Tuppence.

— Cred că încep să o cunosc. Am spus asta pentru că... Ei bine, e o afacere periculoasă. Dacă ei se prind cine ești dumneata sau ea...

Lăsă fraza neteriminată.

Tommy spuse cu gravitate:

— Înțeleg foarte bine, domnule.

— Dar presupun că n-ai putea să-ți convingi soția să rămână în afara pericolului.

Tommy spuse încetșor:

— Nu știu dacă chiar aș vrea să fac asta... Vedeți dumneavoastră, eu și Tuppence ne-am obișnuit să abordăm lucrurile împreună.

Capitolul IV

Când, chiar înainte de cină, Tuppence intră în holul de la Sans Souci, singura persoană de acolo era impunătoarea doamnă O'Rourke, care ședea lângă fereastră arătând ca un Buddha uriaș.

O întâmpină pe Tuppence cu multă vervă și prietenie.

— Ah, iat-o pe doamna Blenkinsop! Dumneata ești ca mine; îți place să cobori din timp și să ai câteva momente de liniște înainte de a intra în sufragerie, iar camera asta e plăcută când e vremea bună și ferestrele sunt deschise, astfel încât nu simți miros de mâncare. În pensiunile astea mirosul e un lucru cumplit, mai ales când pe plită se gătește usturoi sau varză. Ia loc, doamnă Blenkinsop, și spune-mi ce ai făcut într-o zi atât de frumoasă ca asta și cum ți se pare Leahampton.

Doamna O'Rourke avea ceva care exercita o fascinație profundă asupra lui Tuppence. Îi amintea vag de un căpcăun din basmele din copilărie. Cu corpolența ei, cu glasul ei profund, cu barba și mustața ei vizibile, cu ochii ei adânci care licăreau și impresia pe care o citea de a fi mai mare decât mărimea naturală, chiar că nu era departe de imaginea căpcăunului-femelă din copilărie.

Tuppence răspunse că credea că o să-i placă foarte mult Leahampton și o să se simtă minunat acolo.

— Adică, adăugă ea cu un glas melancolic, atât de minunat cât pot să mă simt într-un loc în care asupra mea atârână tot timpul neliniștea asta teribilă.

— Nu-ți mai face griji, o sfătui liniștitor doamna O'Rourke. Băieții dumitale se vor întoarce teferi la dumneata. Să nu te îndoiești de asta. Spuneai că unul din ei este în Air Force?

— Da. Raymond.

— Și acum e în Franța, sau în Anglia?

— În prezent e în Egipt, dar din ce spunea în ultima lui scrisoare... Nu chiar „spunea”, căci noi avem un mic cod al nostru, anumite fraze înseamnă anumite lucruri. Cred că e absolut justificat, nu-i așa?

Doamna O'Rourke răspunse prompt:

— Ba cred cu adevărat. Țsta e privilegiul unei mame.

— Da, simt că trebuie să știu exact unde se află el.

Doamna O'Rourke dădu din capul ei de Buddha.

— Te înțeleg perfect. Dacă aș avea un băiat plecat, aș păcăli cenzura la fel ca dumneata. Și celălalt băiat, cel din marină?

Tuppence se lansă îndatoritoare într-o saga a lui Douglas.

— Vedeți dumneavoastră, spuse ea, mă simt tare pierdută fără cei trei băieți ai mei. Niciodată până acum n-au mai fost cu toții departe de mine. Toți trei sunt tare drăguți cu mine. Mă tratează mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o mamă. Râse, mândră de sine. Uneori trebuie să mă uit urât la ei ca să-i fac să iasă în oraș fără mine. Iar după ce au plecat, chiar că nu știam ce să fac sau unde să mă duc. Contractul de închiriere a casei mele din Londra expira și părea o prostie să-l reînnoiesc, și m-am gândit că dacă m-aș duce într-un loc liniștit... Se întrerupse.

Buddha dădu iarăși din cap.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata. În prezent Londra nu e un loc în care să stai. E foarte sumbră. Și eu am locuit acolo mulți ani. Sunt negustoreasă de antichități, să știi. Poate că știi prăvălia mea din Cornaby Street, Chelsea? Pe firmă scria Kate Kelly. Și ce lucruri încântătoare aveam acolo... Oh, chestii încântătoare! Majoritatea din sticlă... Waterford, Cork... O frumusețe! Candelabre și lustre și boluri de punct și așa mai departe. Și sticlă din străinătate. Și mic mobilier, nimic mare, în majoritate nuc și stejar. Oh, niște lucruri încântătoare, și aveam niște clienți buni. Dar gata, când vine războiul, toate astea nu mai fac două parale. Am avut noroc că am închis afacerea fără pierderi mari.

În mintea lui Tuppence pălpâi o amintire slabă. O prăvălie plină de sticlărie, prin care era greu să te miști, un glas profund și convingător, o femeie masivă, irezistibilă. Da, sigur, fusese în acea prăvălie.

Doamna O'Rourke continuă:

— Eu nu sunt una din cei cărora le place să se plângă – nu sunt ca unii din casa asta. Ca domnul Cayley, de pildă, cu fularul și șalurile lui și cu văicărelile lui despre faptul că afacerea lui o să se prăbușească. Și apoi mai e acea mică

doamnă Sprot care se tot agită în legătură cu bărbatul ei.

— E plecat pe front?

— Nu el. El e un funcționar de doi bani la o firmă de asigurări, atâta tot, și e atât de îngrozit de raidurile aeriene încât și-a adus soția aici încă de la începutul războiului. Cred că asta e în regulă când e un copil la mijloc, dar doamna Sprot se frământă, cu toate că soțul ei vine aici când poate... Spune întruna că trebuie că lui Arthur îi este tare dor de ea. Dar, după părerea mea, Arthur nu se prea omoară de dorul ei – poate că și-a găsit o alta.

Tuppence murmură:

— Îmi pare teribil de rău pentru toate aceste mame. Dacă îți lași copii să plece fără tine, nu încetezi să-ți faci griji. Iar dacă pleci cu ei, e rău pentru bărbați să rămână singuri.

— Ah, da, și e costisitor să ții două case.

— Pensiunea asta pare foarte rezonabilă.

— Da, aș spune că merită banii. Doamna Perenna e un bun administrator. Dar e o femeie ciudată.

— În ce fel? Întrebă Tuppence.

Doamna O'Rourke spuse cu o licărire jucăușă în ochi:

— Ai să mă consideri teribil de vorbăreată. E adevărat. Mă interesează toți semenii mei, de asta stau în scaunul ăsta cât de des pot. Vezi cine intră și cine iese și cine e în verandă și ce se petrece în grădină. Despre ce discutăm?... Ah, da, despre doamna Perenna și ciudățenia ei. În viața acestei femei a existat o mare dramă, sau mă înșel eu foarte tare.

— Chiar credeți asta?

— Da, cred. Și ce mister țese în jurul ei! „Și de unde anume din Irlanda ai venit?” am întrebat-o. Și, ce crezi, mi-a ascuns adevărul, declarând că nu era deloc din Irlanda.

— Credeți că e irlandeză?

— Firește că e irlandeză. Îmi cunosc coregionalii. Aș putea să-ți spun comitatul din care vine. Dar uite! „Sunt englezoaică”, spune ea. „Iar soțul meu era spaniol...”

Doamna O'Rourke se întrerupse brusc căci în cameră intra doamna Sprot, urmată îndeaproape de Tommy. Tuppence adoptă imediat o atitudine volubilă.

— Bună seara, domnul Meadows. Arătați foarte vioi în seara asta.

— Multă mișcare, ăsta-i secretul. O partidă de golf azi dimineată și o plimbare pe țărm după-amiază.

Millicent Sprot spuse:

— Am dus copilul pe plajă în după-amiaza asta. Ea a vrut să se bălăcească în apă, dar m-am gândit că este cam frig. Am ajutat-o să construiască un castel de nisip, și un câine a fugit cu lucrul meu de mână deșirând metri întregi din el. Atât de supărător, și atât de dificil să prind iar toate ochiurile alea! Nu sunt deloc pricepută la tricotat.

— Te descurci bine cu capișonul ăla, doamnă Blenkinsop, spuse doamna O'Rourke, îndreptându-și brusc atenția spre Tuppence. Îți merg mâinile, nu glumă. Și eu credeam că domnișoara Minton a spus că ești începătoare.

Tuppence roși ușor. Doamna O'Rourke avea ochi buni. Cu un aer ușor ofensat. Tuppence zise:

— Am tricotat mult la viața mea. I-am spus domnișoarei Minton asta. Dar cred că ei îi place să dea lecții.

Toată lumea râse în semn de aprobare, și după câteva minute intră și restul grupului și se auzi sunetul gongului.

În timpul mesei fu abordat subiectul captivant despre spioni. Fură repovestite bine cunoscutele istorioare. Călugărița cu brațul musculos, clericul coborând cu parașuta și folosind un limbaj nebisericesc când ateriză ca un bolovan, bucătăreasa austriacă ce avea ascuns un radio în șemineul din camera ei, și așa mai departe. Asta conduse ușor la activitatea Coloanei a Cincea. La denunțările fasciștilor britanici, ale comuniștilor, ale Partidului Păcii, a bărbaților care, din motive etice, refuzau să facă armata. Era o conversație foarte firească ce putea fi auzită aproape zilnic, cu toate acestea Tuppence urmărea cu atenție fețele și comportamentul celor care participau la discuție, din dorința de a surprinde vreo expresie sau vreo vorbă grăitoare. Dar nu exista nimic. Singura care nu participa la discuție era Sheila Perenna, dar acest fapt putea fi pus pe seama obișnuitului ei fel de a fi taciturn. Ședea acolo, îmbufnată și gânditoare, Carl von Deinim era plecat în seara

asta, astfel încât se putea vorbi slobod.

Sheila vorbi o singură dată către sfârșitul cinei.

Doamna Sprot tocmai spusese cu glasul ei subțirel:

— Părerea mea e că marea greșeală pe care au făcut-o nemții în ultimul război a fost că au împușcat-o pe sora Cavall. Asta i-a întors pe toți împotriva lor.

Atunci, aruncându-și capul pe spate, Sheila întrebă cu aprindere:

— Și de ce să n-o fi împușcat? Era spioană, nu-i așa?

— Oh, nu, nu spioană.

— A ajutat englezi să evadeze – într-o țară inamică. E același lucru. De ce nu trebuia să fie împușcată?

— Oh, dar să îpuști o femeie... Și o soră medicală...

Sheila se ridică.

— Eu cred că nemții au procedat foarte corect, spuse ea.

Desertul, constând din niște banane necoapte și câteva portocale obosite, era pe masă de câțva timp. Toți se ridicară și trecură în hol la cafea.

Numai Tommy se furișă discret în grădină. O găsi pe Sheila Perenna aplecată peste zidul terasei, uitându-se la mare. Veni și rămase lângă ea.

— Frumoasă noapte, spuse el.

Cu un glas coborât și intens, fata răspunse:

— Ar putea fi...

Tommy se uită cu îndoială la ea. Simți dintr-o dată atracția și vitalitatea fetei. În ea exista o viață tumultoasă, un fel de forță irezistibilă. Se gândi că era genul de fată după care un bărbat își putea prinde ușor capul.

— Dacă n-ar fi fost războiul, vrei să spui? Întrebă el.

— Nu mă refer de loc la asta, urăsc războiul.

— La fel ca noi toți. Și noi îl urâm.

— Nu în felul la care mă refer eu. Eu urăsc împunsăturile legate de el, mulțumirea de sine, patriotismul oribil!

— Patriotismul? Întrebă uimit Tommy.

— Da, urăsc patriotismul, înțelegeți? Toată povestea asta cu țara, țara, țara! Să-ți trădezi țara, să mori pentru țară, să-ți servești țara. De ce ar trebui să însemne țara ceva?

— Nu știu. Pur și simplu înseamnă.

— Nu și pentru mine! Dumneavoastră credeți în Imperiul Britanic și în stupiditatea de a muri pentru țara ta.

Tommy zise sec:

— Țara mea nu pare deosebit de nerăbdătoare de a-mi da voie să mor pentru ea.

— Da, dar vrei s-o faci. Și e atât de stupid! Nimic nu merită să mori pentru el. Totul e o idee, o vorbă goală, o idioțenie. Țara mea nu înseamnă nimic pentru mine.

— Într-o zi vei fi surprinsă să descoperi că înseamnă, spuse Tommy.

— Nu. Niciodată. Am suferit... Am văzut...

Se opri, apoi se întoarse impetuos și brusc către el.

— Știți cine a fost tatăl meu?

— Nu.

Interesul lui Tommy spori.

— Se numea Patrick Maguire. A luptat în ultimul război. A fost împușcat ca trădător! De pomană! Pentru o idee. De ce n-o fi stat el liniștit acasă să-și vadă de treburile lui în loc să se înroleze cu ceilalți irlandezi? Pentru unii e un martir, pentru alții e un trădător. Eu cred că a fost doar prost!

Tommy auzea valul de răzvrătire ieșind la suprafață.

— Deci asta e umbra cu care ai crescut?

— Umbra e în regulă. Mama și-a schimbat numele. Câțiva ani am trăit în Spania. Ea spune mereu că tata era pe jumătate spaniol. Oriunde mergem, întotdeauna mințim. Am fost pe tot continentul. În cele din urmă am venit aici și am deschis pensiunea asta. Cred că ăsta e cel mai nesuferit lucru pe care l-am făcut.

— Cum a luat mama dumitale... Lucrurile?

— Vă referiți la moartea tatei?

Sheila rămase tăcută câteva clipe, încruntată, gânditoare. Spuse încet:

— Niciodată n-am știut cu adevărat... Nu vorbește niciodată despre asta. Nu e ușor să știi ce simte sau gândește mama.

Tommy dădu din cap îngândurat.

Sheila zise brusc:

— Nu știu de ce v-am spus asta. M-am îndrăgostit. De la ce a pornit totul?

— De la discuția despre Edith Cavell.

— Oh, da – patriotismul. Am spus că îl urăsc.

— Nu cumva uiți cuvintele sorei Cavell?

— Ce cuvinte?

— Cele dinainte de a muri. Nu știi ce a spus?

Tommy repetă cuvintele:

— Patriotismul nu e destul... Trebuie să n-am pic de ură în inima mea.

— Oh! Sheila rămase șocată o clipă.

Apoi întorcându-se repede, dispăru în umbra grădinii...

— Așa că vezi tu, Tuppence, totul s-ar potrivi.

Tuppence dădu gânditoare din cap. Plaja din jurul lor era pustie. Tuppence stătea rezemată – de un dig, Tommy ședea deasupra digului, de unde putea să vadă dacă cineva se apropia pe esplanadă. Nu că se aștepta să vadă pe cineva. Știa destul de precis unde erau ceilalți în dimineața asta. Pentru orice eventualitate, întâlnirea lui cu Tuppence avea semnele unei întâlniri întâmplătoare, plăcută pentru doamnă și ușor alarmantă pentru sine.

Tuppence întrebă:

— Doamna Perenna?

— Da. M sau N. Ea satisface condițiile.

— Da. Este irlandeză – după cum bine a ghicit doamna O'Rourke – și nu vrea să recunoască faptul. A umblat mult pe continent. Și-a schimbat numele în Perenna, a venit aici și a deschis pensiunea asta. Un camuflaj splendid, plin de plicticoși inofensivi. Soțul ei a fost împușcat ca trădător – avea toate stimulentele să conducă o Coloană a Cincea în țara asta. Da, se potrivește. Crezi că și fata e amestecată?

— Categorie nu. Altfel nu mi-ar fi spus toate astea. Mă simt cam ticălos, să știi.

Tuppence dădu din cap cu înțelegere.

— Da, așa se întâmplă. Într-un fel e treabă murdară.

— Dar foarte necesară.

— Oh, desigur.

Tommy spuse, înroșindu-se ușor:

— Nu-mi place să mint, cum nu-ți place nici ție...

Tuppence îl întrerupse.

— Pe mine nu mă deranjează câtuși de puțin să mint. Ca să fiu sinceră, minciunile îmi provoacă multă plăcere artistică. Ce mă distrează sunt acele momente când uiți să minți, momentele în care ești tu însuși, și în felul ăsta obții rezultate pe care altfel nu le-ai fi putut obține. Făcu o pauză, apoi continuă: Asta ți s-a întâmplat ție aseară, cu fata. Ea a răspuns în fața adevăratului Tommy, și de asta te simți atât de rău.

— Cred că ai dreptate, Tuppence.

— Știu. Eu am făcut același lucru... cu băiatul neamț.

— Ce crezi despre el?

— După părerea mea, el n-are nici o legătură cu asta.

— Grant crede că are.

— Domnul Grant al tău! Starea de spirit a lui Tuppence se schimbă. Chicoti. Ce mi-ar mai fi plăcut să-i văd fața când i-ai povestit despre mine!

— În orice caz, și-a făcut mea culpa. Acum ești clar „în pâine”.

Tuppence dădu din cap, dar părea vag distrată. Spuse:

— Mai ții minte când, după ultimul război, îl vânam pe domnul Brown? Mai ții minte ce amuzant a fost? Cât eram de emoționați?

Fața lui Tommy se luminează.

— Și încă cum!

— Tommy... De ce nu e la fel acum?

Tommy reflectă la întrebare cu gravitate. Apoi spuse:

— Presupun că, de fapt, e vorba de vârstă.

— Crezi că suntem prea bătrâni?

— Nu, sunt sigur că nu suntem. Doar că de data asta nu o să fie amuzant. Acesta este al doilea război în care suntem implicați, și simțim cu totul altceva privitor la acesta...

— Știu... Acum vedem durerea și viețile irosite... Și groaza. Toate lucrurile pe care înainte eram prea tineri ca să ne gândim la ele.

— Așa e. În ultimul război eram mai tot timpul speriat, și de

câteva ori am scăpat ca prin urechile acului, dar au fost și vremuri bune.

Tuppence întrebă:

— Oare Derek consideră la fel?

— Mai bine să nu ne gândim la el, bătrânico, spuse Tommy.

— Ai dreptate. Tuppence strânse din dinți. Avem o sarcină. O să îndeplinim acea sarcină. Să continuăm, deci. Am găsit în doamna Perenna ceea ce căutam?

— Cel puțin putem spune că e persoana cea mai suspectă. N-ai pus ochii pe altcineva, nu-i așa Tuppence?

— Nu. Primul lucru pe care l-am făcut când am sosit a fost să-i cântăresc pe toți și să evaluez posibilitățile. Unii dintre ei par absolut imposibil să fie N sau M.

— Ca de pildă?

— Păi, domnișoara Minton, de exemplu, care e modelul fetei bătrâne englezoaice, și doamna Sprot și Betty a ei, și toanta doamnă Cayley.

— Da, dar neghioaba poate fi simulată.

— Oh, adevărat, dar domnișoara bătrână pisăloagă și tânăra mamă preocupată sunt roluri care ar fi fatal de ușor de exagerat, iar aceste persoane sunt foarte naturale. Apoi, în ceea ce o privește pe doamna Sprot, există copilul.

— Presupun că până și un agent secret poate avea un copil, spuse Tommy.

— Nu cu ea la treabă. Nu e genul de lucru în care să bagi un copil. Sunt absolut sigură în privința asta, Tommy. Știu. Ți-ai ținut copilul departe de asta.

— Mă predau, spuse Tommy. Pe doamna Sprot și pe domnișoara Minton ți le cedez, dar nu sunt atât de sigur privitor la doamna Cayley.

— Nu, ea ar trebui fi o posibilitate. Pentru că într-adevăr exagerează. Vreau să spun că nu pot fi multe femei chiar atât de tâmpite cum pare ea.

— Am observat deseori că faptul de a fi o soție devotată slăbește intelectul, murmură Tommy.

— Și unde ai observat asta? Întrebă tăios Tuppence.

— Nu la tine Tuppence. Devotamentul tău n-a atins niciodată

asemenea proporții.

Tuppence spuse cu amabilitate:

— Pentru un bărbat, tu într-adevăr nu faci mare tamtam când ești bolnav.

Tommy reveni la trecerea în revistă a posibilităților.

— Cayley, spuse el îngândurat. S-ar putea să fie ceva în neregulă cu Cayley.

— Da, s-ar putea. Și apoi mai e și doamna O'Rourke.

— Ce părere ai despre ea?

— Nu prea știu. E tulburătoare. Și observă tot ce se petrece.

— Și mai e Bletchley, zise Tommy.

— Abia dacă am vorbit cu el. E în mod clar puiul tău.

— Eu cred că e doar un tip obișnuit de școală veche. Asta e părerea mea.

— Așa e, spuse Tuppence. Partea cea mai rea la treaba asta este că te uiți la oameni absolut obișnuiți și răsucești ca să se potrivească cerințelor tale morbide.

— Am încercat câteva experiențe cu Bletchley, zise Tommy.

— De care? Și eu am niște experimente în minte.

— Păi... Doar mici capcane obișnuite, despre date și locuri, lucruri de genul ăsta.

— Ai putea să treci de la general la particular?

— Păi, să spunem că vorbim despre vânătoare de rațe. El menționează Fayum – a fost un concurs bun acolo în cutare an, în cutare și cutare lună. Altă dată eu pomenesc de Egipt într-o cu totul altă conjunctură. Mumiile, Tutankamon, ceva de genul ăsta – a văzut el chestiile astea? Când a fost acolo? Răspunsurile se verifică. Nu-l întreb nimic important, nimic care să-l pună în gardă, doar o verificare a acurateței, răspunsurilor.

— Și până acum nu s-a dat de gol în nici un fel?

— Nici măcar o dată. Și ăsta e un test foarte bun, Tuppence.

— Da, dar presupun că dacă el ar fi N ar avea povestea bine pusă la punct.

— Oh, da – aspectele principale ale ei. Dar nu e atât de ușor să nu calci greșit când e vorba de detalii lipsite de importanță. Și apoi, ocazional, îți amintești de prea multe, mai multe,

adică, decât și-ar aminti o persoană de bună credință. O persoană obișnuită nu își amintește, de regulă, imediat dacă a fost la o partidă de vânătoare în 1926 sau 1927. Ea trebuie să se gândească un pic și să caute prin memorie.

— Și până acum nu l-ai prins pe Bletchley pe picior greșit?

— Până acum a răspuns într-un mod perfect normal.

— Rezultatul – negativ.

— Exact.

— Acum am să-ți dezvălui din ideile mele, spuse Tuppence.

În drum spre casă, doamna Blenkinsop se opri la oficiul poștal. Cumpără timbre, apoi intră în cabina unui telefon public. Acolo formă un anumit număr și ceru să vorbească cu „domnul Faraday”. Aceasta era metoda stabilită de comunicare cu domnul Grant. Ieși afară zâmbind și porni agale spre casă, oprindu-se în drum ca să cumpere niște lână pentru tricotat.

Era o după-amiază plăcută, cu o briză ușoară. Tuppence își înlocui pasul vioi și energic, cu mersul lejer care, în concepția ei, i se potrivea doamnei Blenkinsop. Doamna Blenkinsop nu avea absolut nimic în comun cu ea însăși în afară de tricotat (nu prea bine) și de scris scrisori băieților ei. Ea le scria mereu scrisori băieților ei uneori le lăsa prin preajmă, pe jumătate terminate.

Tuppence urcă agale dealul spre Sans Souci. Întrucât până acolo nu era șosea (aceasta se sfârșea la Smugglers' Rest, casa comandorului Haydock), niciodată nu era mult trafic, doar câteva camioane dimineța. Tuppence trecu pe lângă fiecare casă, amuzându-se de numele lor. Bella Vista (impropriu numită, întrucât nu se zărea de acolo nici un crâmpiei de mare, iar priveliștea principală era construcția masivă în stil victorian a lui Edenholme, aflată pe partea cealaltă a drumului). Karachi era următoarea casă. După ea venea Shirley Tower. Apoi Priveliștea Mării (potrivită de data asta), Castelul Clare (oarecum pretențios numit, întrucât era o casă mică), Trelawny, o pensiune rivală cu cea a doamnei Perenna, și în cele din urmă construcția vastă, castanie, a lui Sans Souci.

Abia când se apropie de casă, Tuppence luă notă de faptul că la poartă se afla o femeie care se uita înăuntru. Silueta avea un aer încordat și vigilant.

Aproape inconștient. Tuppence își înăbuși zgomotul pașilor, mergând cu grijă în vârful picioarelor.

Doar când ajunsese în spatele femeii, aceasta o auzi și se întoarse tresărind.

Era o femeie înaltă, sărăcăcioasă, chiar prost îmbrăcată, dar avea o față neobișnuită. Nu era tânără – probabil cu puțin sub patruzeci de ani – dar există un contrast între fața ei și felul în care era îmbrăcată. Era blondă, cu pomeți înalți, și fusese – ba mai era încă – frumoasă. Preț de o clipă Tuppence avu senzația că fața femeii îi era oarecum cunoscută, dar senzația dispăru. Nu era o față ușor de uitat, își zise ea.

Femeia era evident speriată, și unda de panică ce trecu ca un fulger pe fața ei nu-i scăpă lui Tuppence. (Ceva ciudat e aici?)

Tuppence spuse:

— Scuzați-mă, căutați pe cineva?

Femeia vorbi rar, cu un glas de străină, pronunțând cuvintele cu grijă de parcă le învățase pe dinafară.

— Casa asta este Sans Souci?

— Da. Locuiesc aici. Doriți să vorbiți cu cineva?

După o foarte scurtă pauză, femeia spuse:

— Vă rog să-mi spuneți, există aici un domn Rosenstein, nu?

— Domnul Rosenstein? Tuppence clătină din cap. Nu. Poate a fost și a plecat. Doriți să întreb?

Dar femeia ciudată făcu un gest rapid de refuz. Spuse:

— Nu. Am făcut o confuzie. Vă rog să mă scuzați.

Apoi, repede, se întoarse și coborî în viteză dealul.

Tuppence se uită după ea. Din anumite motive, bănuielile îi erau stârnite. Între purtarea femeii și cuvintele ei exista un contrast. Tuppence avea o idee că „Domnul Rosenstein” era o născocire, că femeia rostise primul nume care îi venise în minte.

Tuppence ezită un minut, apoi începu să coboare dealul după femeia care tocmai plecase. Ceea ce o făcea să o urmeze putea fi descris doar ca o „presimțire”.

La un moment dat, totuși, se opri. Urmărirea ar fi atras atenția asupra ei însăși într-un mod destul de flagrant. Ea fusese clar pe punctul de a intra în Sans Souci când vorbise cu femeia, faptul de a-i fi luat urma ar fi stârnit bănuiala că doamna Blenkinsop era altceva decât părea la suprafață – asta în cazul în care femeia străină făcea parte din gruparea inamică.

Tuppence se întoarse și urcă dealul. Intră în Sans Souci și se opri în hol. Casa părea pustie, ca de obicei la începutul după-amiezii. Betty își făcea somnul, locatarii mai în vârstă fie se odihneau, fie erau plecați.

În timp ce Tuppence stătea în holul întunecos gândindu-se la recenta ei întâlnire, un sunet slab ajuse la urechile ei. Era un sunet pe care îl cunoștea foarte bine – ecoul slab al unui clinchet.

La Sans Souci telefonul era în hol. Sunetul pe care Tuppence tocmai îl auzise era sunetul făcut când receptorul unei derivații este ridicat sau pus în furcă. În casă există o singură derivație – în dormitorul doamnei Perenna.

Tommy poate ar fi ezitat. Tuppence nu ezită nici o clipă. Ușurel și cu mare grijă, ridică receptorul și îl duse la ureche.

Cineva folosea derivația. Era un glas de bărbat. Tuppence auzi:

— Totul merge bine. Pe patru, deci, cum s-a stabilit.

Un glas de femeie spuse:

— Da, mergi înainte.

Se auzi un clinchet de receptor pus în furcă.

Tuppence rămase acolo, încruntată. Era glasul doamnei Perenna? Greu de spus după doar acele trei cuvinte rostite. Desigur, putea fi o conversație absolut banală, în mod sigur nimic în cuvintele pe care le auzise nu indica altceva.

O umbră întunecă lumina care intra pe ușă. Tuppence tresări și puse receptorul în furcă în timp ce doamna Perenna vorbea.

— E o după-amiază tare frumoasă. Ieșiți, doamnă Blenkinsop, sau tocmai îi intrat?

Așadar nu doamna Perenna vorbise din camera doamnei Perenna. Tuppence îngână ceva despre o plimbare plăcută pe

care o făcuse și o luă către scară.

Doamna Perenna înaintă pe hol după ea. Părea mai masivă decât de obicei. Tuppence își dădea seama că era o femeie puternică, athletică.

Spuse:

— Trebuie să-mi scot hainele, și o luă în grabă pe scări în sus. Când dădu colțul palierului, se ciocni de doamna O'Rourke al cărei trup impozant bara vârful scării.

— Vai, vai, doamnă Blenkinsop, dar se pare că te grăbești, nu glumă!

Nu se dădu la o parte, rămase pur și simplu acolo, zâmbindu-i în jos lui Tuppence. Ca întotdeauna, zâmbetul doamnei O'Rourke avea ceva înfricoșător.

Și dintr-o dată, fără nici un motiv, Tuppence simți teamă.

Irlandeza masivă și zâmbitoare, cu glasul ei profund, îi bara calea, iar dedesubt, apropiindu-se de piciorul scării, era doamna Perenna.

Tuppence se uită peste umăr. Era doar o închipuire de-a ei faptul că fața ridicată spre ea a doamnei Perenna avea ceva hotărât amenințător? Absurd, își spuse ea, absurd. În plină zi, într-o banală pensiune de la malul mării. Dar casa era tare liniștită. Nici un sunet. Iar ea aici pe scară, între cele două. De bună seamă există ceva puțin ciudat în zâmbetul doamnei O'Rourke, o notă de ferocitate, se gândi înnebunită Tuppence, „ca o pisică cu un șoarece”.

Și atunci, brusc, tensiunea se risipi. O siluetă micuță țâșni pe palierul de sus scoțând țipete ascuțite de bucurie. Micuța Betty Sprot în pieptar și chiloței. Țâșnind pe lângă doamna O'Rourke, strigă bucuroasă „la b'ate” în timp ce se arunca asupra lui Tuppence.

Atmosfera se schimbase. Doamna O'Rourke, o siluetă masivă și blândă, striga:

— Ah, scumpetea! S-a făcut fetiță mare.

Dedesubt, doamna Perenna se întorsese și porni către ușa ce ducea în bucătărie. Tuppence, ținând-o de mână pe Betty, trecu pe lângă doamna O'Rourke și o luă la fugă pe culoar către locul în care doamna Sprot aștepta să-și certe odrasla

chiulangioaică.

Tuppence intră cu copila.

Atmosfera domestică îi dădu o ciudată senzație de ușurare – hainele copilei împrăștiate peste tot, jucăriile de pluș, pătuțul pictat, fața ca de oaie și oarecum neatrăgătoare a doamnei Sprot în rama de pe masa de toaletă.

Totul era atât de normal, atât de liniștitor, atât de cotidian...

Și totuși, puțin mai înainte, pe scări...

„Nervii”, își spuse Tuppence. „Doar nervii!”

Dar oare nervii fuseseră de vină? Cineva chiar telefonase din camera doamnei Perenna. Doamna O'Rourke? De bună seamă, un lucru foarte ciudat de făcut. Asta presupunea să te asiguri că n-ai să fii auzit de cineva din casă, firește.

Trebuie să fi fost o conversație foarte scurtă, se gândi Tuppence. Doar un scurt schimb de cuvinte.

Totul merge bine. Pe patru, deci, cum s-a stabilit.

Asta putea să nu însemne nimic... Sau foarte mult.

Pe patru. Era o dată? Pe patru a unei luni? În ziua de patru? Înseamnă asta ceva cât de cât?

Putea fi foarte ușor confirmarea unei întâlniri absolut banale. Poate că doamna Perenna îi spusese doamnei O'Rourke că putea folosi oricând telefonul din camera ei.

Iar atmosfera de pe scară, acel moment tensionat, poate că s-a datorat nervilor ei supraîncordați...

Casa liniștită... Senzația că există ceva sinistru în ea, ceva rău...

„Limitează-te la fapte, doamnă Blenkinsop”, își spuse cu fermitate Tuppence. „Și vezi-ți în continuare de sarcina pe care o ai.”

Capitolul V

Comandorul Haydock se dovedi a fi cea mai bună gazdă. Îi întâmpină cu entuziasm pe domnii Meadowes și Bletchley, și insistă să-i arate primului „totul legat de căsuța mea”.

Smugglers' Rest fusese inițial o pereche de căsuțe aparținând pazei de coastă amplasate pe stânca ce domina marea.

Dedesubt se afla un mic golf, dar accesul la el era periculos, și era încercat doar de băieții aventurieri.

Apoi căsuțele fuseseră cumpărate de un om de afaceri din Londra care le contopise în una și încercase cu jumătate de inimă să facă o grădină. Venea din când în când vara, pentru perioade scurte.

După aceea, căsuțele rămăseseră pustii câțiva ani, fiind lăsate cu un minimum de mobilier pentru vizitatorii de vară.

— Apoi, acum câțiva ani, explică Haydock, au fost vândute unui om pe nume Hahn. Era neamț și, după părerea mea, era nici mai mult nici mai puțin decât spion.

Tommy ciuli urechile.

— Interesant, spuse el punând jos paharul de sherry.

— Tipii ăștia sunt al naibii de meticuloși, spuse Haydock. S-au pregătit chiar de atunci pentru acest show cel puțin asta e părerea mea. Uitați-vă la cum e situată casa asta. Perfect pentru a semnaliza în largul mării. Dedesubt e un golf unde ai putea ajunge pe uscat cu o barcă cu motor. Datorită conturului stâncii, e complet izolat. Oh, da, să nu-mi spuneți că amicul Hahn n-a fost agent german.

Maiorul Bletchley zise:

— Bineînțeles că a fost.

— Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Tommy.

— Ah! Exclamă Haydock. A fost o întreagă poveste, în primul rând, a tăiat un drum până la plajă – trepte de beton, afacere costisitoare. Apoi a refăcut întreaga casă – camere de baie, toate echipamentele scumpe pe care ți le poți imagina. Și pe cine a pus el să facă toate astea? Nici un om din localitate. Nu, o firmă din Londra, așa s-a spus, dar o mulțime de oameni care au venit aici erau străini. Unii din ei nu știau o boabă de engleză. Nu sunteți de acord cu mine că asta sună extrem de suspect?

— Puțin ciudat, cu siguranță, aprobă Tommy.

— Eu însumi eram în vecinătate la vremea aceea, locuiam într-un bungalow, și a început să mă intereseze ce pune la cale tipul ăsta. Obişnuiam să dau târcoale și să-i urmăresc pe lucrători. Și vă spun următorul lucru: lor nu le plăcea asta, nu le plăcea deloc. De câteva ori au fost de-a dreptul amenințatori. De ce ar fi fost dacă totul ar fi fost cinstit și

curat ca lumina zilei?

— Ar fi trebuit să te duci la autorități, spuse Bletehley.

— Chiar asta am făcut, amice dragă. Am fost o adevărată pacoste pentru poliție, tot cicălind-o.

Își turnă încă un pahar.

— Și ce am obținut în schimbul strădaniilor mele? O politicoasă nebăgare în seamă. Surzi și orbi, asta suntem noi în țara asta. Un alt război cu Germania ieșea din discuție – în Europa era pace – relațiile noastre cu Germania erau excelente. Ne simpatizam reciproc. Am fost considerat o fosilă bătrână, un maniac al războiului, un marinăr ramolit. La ce a ajutat să le atragi atenția oamenilor că nemții construiau cea mai grozavă forță aeriană din Europa și nu doar ca să zboare de colo-colo ca să meargă la picnic?

Maiorul Bletehley spuse exploziv:

— Nimeni n-a crezut asta! Proștii naibii! „Pace în vremurile noastre”. „Liniște”. Toate o grămadă de formule protesti!

Haydock spuse, mai roșu la față ca de obicei din cauza supărării:

— Un zvonist, așa m-au numit. Genul de tip, au spus ei, care era un obstacol în calea păcii. Pacea! Știam ce puneau la cale prietenii noștri huni! Și, rețineți, ei pregătesc lucrurile cu mult înainte. Eram convins că doctorul Hahn nu urmărea nimic bun. Nu-mi plăceau lucrătorii lui străini. Nu-mi plăcea felul în care cheltuia bani pe casa asta. Am continuat să piszez lumea.

— Perseverent tip, spuse cu admirație Bletehley.

— Și în cele din urmă am făcut impresie, zise comandorul. A venit aici la poliție un șef nou, un militar în rezervă. Și el a avut minte să mă asculte. Tipii lui au început să adulmece. Se înțelege de la sine că Hahn a ridicat tabăra. A dispărut pur și simplu într-o noapte. Poliția a venit aici cu un mandat de percheziție. Într-un seif care fusese înziduit în sufragerie au găsit un radio-transmițător și niște documente foarte compromițătoare. De asemenea, un mare depozit pentru petrol sub garaj – rezervoare mari. Pot să vă spun că a fost mare tămbălău pe seama asta. Tipii de la club obișnuiau să mă tachineze privitor la complexul spionului neamț de care,

spuneau ei, sufeream. După treaba asta au încetat. Necazul cu noi în țara asta este că suntem atât de absurd de nebănuitori!

— Asta e o crimă, proști, asta suntem, proști. De ce nu-i băgăm în lagăre pe toți refugiații ăștia?

Maiorul Bletchley era bine cherchelit.

— Sfârșitul poveștii a fost că am cumpărat casa când a fost scoasă pe piață, continuă comandorul pentru a nu fi deviat de la povestea lui favorită. Intri să arunci o privire, Meadows?

— Mulțumesc, mi-ar plăcea.

Comandorul Haydock era plin de zel ca un băiețandru în timp ce făcea onorurile casei. Deschise larg marele seif din sufragerie ca să arate unde fusese găsit transmițătorul secret. Tommy fu dus în garaj și i se arătă unde zăcuseră ascunse rezervoarele mari de petrol, și în final, după o privire superficială aruncată celor două băi excelente, fu condus pe poteca pe care erau turnate trepte de beton către micul golf de dedesubt, în timp ce comandorul Haydock îi spunea de la capăt cât de folositoare ar fi întreaga așezare și construcție pentru un inamic în timp de război.

Tommy fu introdus în grota din golf care dădea numele locului, și Haydock îi arătă cu entuziasm cum ar fi putut fi ea folosită.

Maiorul Bletchley nu-i însoți pe cei doi, ci rămase liniștit pe terasă bându-și paharul. Tommy intuit că vânătoria de spioni a comandoului și rezultatul ei încununat de succes erau principalul subiect de discuție al acestuia, și că prietenul lui le auzise de multe ori.

De fapt, maiorul Bletchley chiar o spuse ceva mai târziu când se întorceau la Sans Souci.

— Bun tip, Haydock, spuse el. Dar nu se mulțumește să lase în pace un lucru bun. Am auzit de atâtea ori povestea asta încât ni s-a acrit de ea. E la fel de mândru de toată treaba ca o pisică de pisoii ei.

Comparația nu era prea exagerată, și Tommy zâmbi în semn că era de acord.

Conversația se întoarse apoi la propriul succes al maiorului Bletchley în demascarea unui mesager necinstit în 1923, și

Tommy fu liber să-și urmeze șirul gândurilor, rostind pe alocuri „Nu zău?”, „Nu mai spuneți!” și „Ce chestie extraordinară!”, ceea ce era tot ce îi trebuia maiorului Bletchley ca încurajare.

Tommy simțea acum mai mult ca niciodată că atunci când muribundul Farquhar menționase Sans Souci el fusese pe pista cea bună. Aici, în locul ăsta rupt de lume, se făcuseră pregătiri cu mult înainte. Sosirea neamțului Hahn și instalațiile lui extinse arătau destul de clar că această anume porțiune a coastei fusese aleasă pentru un punct de mobilizare, un focar al activității inamice.

Acest plan fusese dejucat de activitatea neașteptată a suspiciosului comandor Haydock. Dar dacă Smugglers' Rest fusese doar primul avanpost al unei complicate scheme de atac? Altfel spus, Smugglers' Rest reprezentase comunicația pe mare. Plaja ei, inaccesibilă altfel decât pe poteca ce cobora de deasupra, ar fi servit admirabil planului. Dar asta era doar o parte dintr-un tot.

Partea aceasta a planului fiind dejucată de Haydock, care fusese răspunsul inamicului? Oare n-ar fi putut el să se repeadă asupra următorului lucru cel mai bun, astfel spus, Sans Souci? Darea în vileag a lui Hahn se petrecuse cam cu patru ani în urmă. Din ceea ce îi spusese Sheila Perenna, Tommy avea o idee că la foarte scurt timp după aceea doamna Perenna se întorsese în Anglia și cumpărase Sans Souci. Următoarea mutare a partidei?

Prin urmare, se părea că Leahampton era în mod hotărât un centru al inamicului, că deja existau în zonă instalații și afilieri.

Starea de spirit i se îmbunătăți. Deprimarea cauzată de atmosfera senină de la Sans Souci se risipi. Inocență cum părea, acea inocență era doar o pojghiță. Sub ea se petreceau lucruri mascate și ticăloase.

Iar focarul tuturor acestora, din câte își putea da seama Tommy, era doamna Perenna. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să știe mai multe despre doamna Perenna, să pătrundă dincolo de fațada ei de administrator de pensiune.

Corespondența ei, cunoștințele ei, activitățile ei sociale sau cele legate de război – undeva în toate astea trebuie că zăcea esența adevăratelor ei activități. Dacă doamna Perenna era renumita agentă M, atunci ea era cea care controla întreaga activitate a Coloanei a Cincea în această țară. Identitatea ei era cunoscută de puțini – doar de cei din vârf. Dar comunicațiile pe care trebuie că le avea cu șefii personalului ei erau o pistă, de aceea el și Tuppence trebuiau să dibuie acele comunicări.

La momentul potrivit, după cum vedea destul de bine Tommy, Smugglers' Rest putea fi înhățat și păstrat de câțiva voinici care operau de la Sans Souci. Momentul nu sosise încă, dar putea fi foarte aproape.

O dată ce armata germană punea stăpânire pe porturile din Franța și Belgia, nemții se puteau concentra asupra invadării și subjugării Marii Britanii, iar lucrurile mergeau categoric prost la vremea aceea în Franța.

Marina britanică era atotputernică pe mare, așa că atacul trebuia să vină pe calea aerului și prin trădare internă, iar dacă sforile trădării din interior se aflau în mâinile doamnei Perenna nu era timp de pierdut.

Cuvintele maiorului Bletchley rezonară cu gândurile lui.;

— Să știi că am văzut că nu era timp de pierdut. L-am luat pe Abdul, ordonanța mea – bun băiat, Abdul...

Povestea continuă.

Tommy se gândea: „De ce Leahampton? Ce motiv? E în afara fluxului principal – e cam ca o apă stătătoare. Conservator, demodat. Toate aceste aspecte îl fac de dorit. Mai e și altceva?”

În spate era o fâșie de teren agricol care se întindea spre uscat. O pășune mare. Prin urmare, foarte potrivit pentru aterizarea avioanelor cu trupe sau a trupelor parașutate. Dar asta era valabil pentru multe alte locuri. Mai există și o mare uzină chimică, unde era angajat Carl von Deinim.

Carl von Deinim? Cum se potrivea el în sechemă? Foarte bine. După cum subliniase Grant, nu el era capul. Doar o rotiță în mașinărie. Pasibil de a stârni bănuieli și a fi internat

în lagăr în orice clipă. Dar între timp poate că își îndeplinea sarcina dată. El îi spusese lui Tuppence că lucra la probleme de decontaminare și la imunizarea anumitor gaze. Aici existau anumite posibilități – posibilități la care nu era plăcut să te gândești.

Cu oarecare reținere, Tommy decise că Carl era implicat în problemă. Păcat, pentru că tipul îi plăcea destul de mult. Ei bine, el lucra pentru țara lui. Tommy avea respect pentru un astfel de adversar care își risca viața pentru țara lui.

Cei care îi stârneau o dorință de răzbunare pătimașă erau oamenii care își trădau propria țară din interior. Dar, pe cuvântul lui, avea să pună mâna pe ei!

— Și așa am pus mâna pe ei! Maiorul își încheia victorios povestea. Frumos lucrat, nu-i așa?

Fără să roșească, Tommy răspunse:

— Cel mai ingenios lucru pe care l-am auzit în viața mea.

Doamna Blenkinsop citea o scrisoare scrisă pe hârtie subțire, străină, șampilată pe exterior cu însemnul cenzurii.

Întâmplător, rezultatul direct al conversației ei cu „domnul Faraday”.

— Dragul de Raymond, murmură ea. Eram atât de fericită că îl știam în Egipt, iar acum se pare că se face o mare schimbare. Totul foarte secret, desigur, și el nu poate să spună nimic, doar că există un plan cu adevărat minunat și că trebuie să fiu gata pentru o mare surpriză în curând. Mă bucur să știu unde e trimis, dar zău că nu văd de ce...

Blethley mârâi.

— N-are voie să spună asta?

Tuppence râse dezaprobat și se uită în jurul mesei cu micul dejun în timp ce împătureau prețioasa scrisoare.

— Oh! Avem metodele noastre, spuse ea strengărește. Dragul de Raymond știe că numai dacă știu unde este sau încotro se duce nu mai îmi fac atâtea griji. Și e o metodă foarte simplă. Doar un anumit cuvânt, să știți, și după el literele inițiale ale următoarelor cuvinte spun locul. Firește că în felul ăsta rezultă uneori fraze ciudate, dar Raymond este extrem de ingenios. Sunt sigură că nimic n-ar remarca.

În jurul mesei se stârni mici murmure. Momentul era bine ales; la micul dejun se întâmpla să fie toți din casă pentru prima dată.

Cu fața cam roșie, Bletchley spuse:

— Scuzați-mă, doamnă Blenkinsop, dar ceea ce faceți e un lucru al naibii de prostesc. Mișcările de trupe și escadrile aeriene sunt exact ce vor să știe nemții.

— Oh, dar eu nu spun niciodată nimănui! Strigă Tuppence. Sunt foarte, foarte atentă.

— Oricum e un lucru neînțelept, iar băiatul dumneavoastră o să dea într-o zi de belea din cauza asta.

— Oh, sper că nu. Vedeți dumneavoastră, sunt mama lui. O mamă se cuvine să știe.

— Chiar așa, cred că ai dreptate, bubui doamna O'Rourke. Nici dacă te taie bucățele nu vor scoate informația de la dumneata, știm asta.

— Scrisorile pot fi citite, spuse doamna Bletchley.

— Am mare grijă să nu las niciodată scrisorile la întâmplare, spuse Tuppence cu un aer ofensat. Întotdeauna le țin încuiate.

Bletchley clătină din cap cu îndoială.

Era o dimineață cenușie cu un vânt rece care bătea dinspre mare. Tuppence era singură în capătul îndepărtat al plajei.

Scoase din geantă două scrisori pe care tocmai le luase de la un mic chioșc de ziare din orașel.

Le trebuise timp ca să sosească întrucât fuseseră reexpediate acolo, a doua oară pentru o anume doamnă Spender. Lui Tuppence îi plăcea să-și încrucișeze urmele. Copiii ei o credeau în Cornwall la o mătușă bătrână.

Deschise prima scrisoare.

„Dragă mamă, Ți-aș putea spune o mulțime, de lucruri nostime, numai că nu trebuie. Punem în scenă un spectacol bun, cred.

Cotația de pe piața de azi e cinci avioane germane înainte de micul dejun. În momentul de față e un pic de harababură, dar până la sfârșit vom ajunge acolo cu bine.

Felul în care îi mitraliază pe sărmanii civili pe șosele mă revoltă. Asta ne face pe toți să vedem roșu în fața ochilor. Gus

și Trundles îți transmit salutări. Încă se țin tare.

Nu-ți fă griji pentru mine. Eu sunt bine. N-aș fi pierdut spectacolul ăsta pentru nimic în lume. Toată dragostea bătrânului „Morcov” – i-a dat, totuși, o slujbă W. O.?

Al tău pentru totdeauna, DEREK”

Tuppence avea ochii foarte lucioși și strălucitori când citi și reciti scrisoarea.

Apoi o deschise pe a doua.

„Scumpă mami, Ce mai face mătușa Gracie? E în putere? Cred că ești minunată că stai cu ea. Eu n-aș putea.

Nici o veste. Slujba mea e foarte interesantă, dar atât de secretă încât nu-ți pot povesti de ea. Dar simt cu adevărat că fac ceva care merită. Nu te frământa că n-ai nimic de făcut pentru război – e o prostie să vezi toate femeile în vârstă cum aleargă de colo-colo vrând să facă ceva. În realitate se caută doar oameni tineri și eficienți. Mă întreb cum se descurcă „Morcovul” la slujba lui din Scoția. Doar completează formulare, presupun. Totuși va fi fericit să simtă că face ceva.

Cu multă dragoste, DEBORAH”

Tuppence zâmbi.

Împături scrisorile, le netezi drăgăstos, apoi, la adăpostul unui dig, aprinse un băț de chibrit și le dădu foc. Așteptă până când se prefăcură în cenușă.

Scoțându-și stiloul și un carnețel, scrise repede.

„Langherne, Cornwall.

Scumpa mea Deb, Aici suntem atât de izolați de război încât nu-mi vine să cred că are loc un război. Mă bucur mult că am primit scrisoarea ta și știu că ai o muncă interesantă.

Mătușa Gracie a devenit mult mai firavă și i s-a încetoșat mult mintea. Cred că se bucură că mă are aici.

Vorbește mult despre vremurile de demult și uneori cred că mă confundă cu mama mea. Se cultivă mai multe legume ca de obicei – au transformat grădina de trandafiri în grădină de cartofi. Îi ajut puțin pe bătrânii Sike. Asta mă face să simt că fac ceva pe vreme de război, tatăl tău pare un pic dezrădăcinat, dar cred, cum spuneai, că și el e bucuros că face ceva.

Cu dragoste, a ta
MAMĂ TUPPENY”

Rupse altă foaie.

„Jubitul mei Derek, A fost o mare alinare să primesc scrisoarea ta. Trimite des cărți poștale dacă n-ai timp să scrii.

Am venit aici să stau puțin cu mătușa Gracie. E foarte plăpândă. Vorbește despre tine de parcă ai avea șapte ani și ieri mi-a dat zece șilingi să ți-i trimit drept bacșiș.

Încă stau pe raft și nimeni n-are nevoie de neprețuitele mele servicii! Extraordinar! După cum ți-am spus, tatăl tău a primit o slujbă la Ministerul de Necesități. E undeva în nord. Mai bine decât nimic, dar nu e ceea ce voia el, sărmanul „Morcov”. Totuși, presupun că trebuie să fim modești și să ocupăm un loc în spate și să vă lăsăm războiul vouă, tinerii tâmpiți.

N-am să-ți spun „Ai grijă de tine”, pentru că bănuiesc că ai să faci exact pe dos. Dar să nu fii prost.

Cu multă dragoste, TUPPENCE”

Băgă scrisorile în plicuri, scrise adresele și lipi timbre, apoi le puse la poștă în drum spre Sans Souci.

Când ajunse la piciorul stâncii atenția îi fu atrasă de două siluete care stăteau de vorbă ceva mai sus de ea.

Tuppence rămase încremenită. Era aceeași femeie pe care o văzuse ieri, iar cu ea stătea de vorbă Carl von Deinim.

Tuppence observă cu regret că nu avea cum să se apropie ca să tragă cu urechea întrucât nu exista nici un ascunziș.

Mai mult, în clipa aceea tânărul neamț întoarse capul și o văzu. Destul de brusc, cele două siluete se despărțiră, femeia coborî repede dealul, traversând drumul și trecând pe lângă Tuppence pe partea cealaltă.

Carl von Deinim așteptă până când Tuppence ajunse lângă el.

Apoi, grav și politicos, îi dădu bună dimineața.

Tuppence spuse imediat:

- Ce ciudat arăta femeia cu care vorbeai, domnule Deinim.
- Da. E tipul femeii din Europa Centrală. E poloneză.
- Serios? O... o prietenă de-a dumitale?
- Deloc, spuse scorțos Carl. N-am mai văzut-o niciodată.

— Oh! Credeam...

Tuppence se opri artistic.

— M-a întrebat doar o adresă. Am vorbit nemțește cu ea pentru că nu prea înțelege engleza.

— Înțeleg. Și a întrebat de o adresă?

— M-a întrebat dacă cunosc o doamnă Gottlieb în apropiere. I-am spus că nu, iar ea a spus că, probabil, reținuse greșit numele casei.

— Înțeleg, spuse gânditoare Tuppence.

Domnul Rosenstein. Doamna Gottlieb.

Se uită pe furiș la Carl von Deinim. Mergea lângă ea cu o față încremenită.

Tuppence avea o bănuială clară legată de această femeie ciudată. Era aproape convinsă că atunci când dăduse cu ochii de ei, femeia și Carl discutau deja de câțva timp.

Carl von Deinim?

Carl și Sheila în acea dimineață. „Trebuie să fii atent” Tuppence se gândi: „Sper... Sper că tinerii ăștia nu sunt implicați în complot!” Crezul nazist era un crez al tinerilor. După toate probabilitățile, agenții naziști erau tineri. Carl și Sheila. Tommy spunea că Sheila nu era implicată. Da, dar Tommy era bărbat, iar Sheila era frumoasă, cu o frumusețe ciudată care îți tăia respirația.

Carl și Sheila, și în spatele lor acea figură enigmatică: doamna Perenna. Doamna Perenna, uneori gazda volubilă a unei pensiuni obișnuite, uneori, preț de câteva minute, o personalitate tragică, violentă.

Tuppence urcă agale scara spre camera ei.

În seara aceea, când se duse la culcare, trase sertarul lung de la biroul ei. Într-o parte a lui era o cutie mică, lăcuită cu o încuietorie firavă, ieftină. Tuppence își puse mânușile, descuie cutia și o deschise. Înăuntru era un teanc de scrisori. Cea de deasupra era cea primită în acea dimineață de la „Raymond”. Tuppence o despături cu atenție.

Apoi buzele ei se strânsură. Dimineață, în cuta hârtiei fusese o geană. Acum geana nu mai era.

Se duse la lavoar. Acolo era o sticlură cu etichetă nevinovată:

„Pudră cenușie”.

Cu îndemânare, Tuppence presăra puțină pudră pe scrisoare și pe suprafața lăcuită a cutiei.

Pe niciuna din ele nu existau amprente.

Tuppence dădu din cap cu o satisfacție întunecată.

Căci ar fi trebuit să existe amprente – ale ei.

O servitoare ar fi putut citi scrisorile din curiozitate, deși era puțin probabil ca o servitoare să-și bată capul ca să găsească o cheie.

Însă o servitoare nu s-ar fi gândit să șteargă amprente.

Doamna Perenna? Sheila? Altcineva, cel puțin, pe care îl interesau mișcările forțelor armate britanice.

Planul de campanie al lui Tuppence fusese simplu în liniile lui generale. În primul rând, aprecierea probabilităților și posibilităților. În al doilea rând, un experiment de a determina dacă cineva din locatarii de la Sans Souci era interesat de mișcări de trupe și dornic să ascundă faptul. În al treilea rând – cine era acea persoană?

La această a treia operațiune se gândea Tuppence în dimineața următoare în timp ce stătea în pat. Gândurile îi erau ușor tulburate de Betty Sprot care se trezise devreme și se zbenguia.

Betty era atât de activă cât și volubilă. Ea prinsese mare drag de Tuppence. Se cățără în pat și vârî sub nasul lui Tuppence o carte cu poze extrem de zdrențuită, comandându-i pe limba ei:

— Tește.

Tuppence se supuse.

— Gâsculiță și gâscan

Unde vă plimbați de-un an?

La etaj, la parter, Câteodată-n cartier”.

Betty se tăvălea de veselie, repetând în extaz:

— Taj... Taj... Pa-te’... Și apoi, rostogolindu-se, căzu din pat.

În continuare, Betty o luă de-a bușilea pe podea și, găsind pantofii lui Tuppence, începu să se joace cu ei, bolborosind pe limba ei:

— Băi-băi fac... Păș. Ud-ud...

Liberă să se întoarcă la propriile sale nedumeriri, Tuppence

uită de copilă. Poezioara pentru copii părea să-și bată joc de ea.

„Gâsculiță și găscan...”

Da, ea era găsculița, iar găscanul era Tommy. În orice caz, asta păreau să fie! Tuppence avea cel mai mare dispreț pentru doamna Blenkinsop. Domnul Meadows era ceva mai bun – greoi, englez, lipsit de imaginație, incredibil de stupid. Amândoi, spera ea, se încadrau drăguț în fundalul de la Sans Souci.

În tot cazul, nu trebuia să te relaxezi – era atât de ușor să te dai de gol! Ea avusese o scăpare zilele trecute nimic important, dar suficient ca s-o avertizeze să aibă grijă.

Degetele îi alunecaseră în antrenamentul lor eficient, tricotând cu mare rapiditate și trădând o îndelungată experiență. Doamna O'Rourke observase. De atunci avusese grijă să rămână la un ritm mediu, nici atât de stângace cum fusese la început, dar nici atât de rapidă pe cât putea să fie.

— Fac băi tofi? Întrebă Betty. Fac băi-băi tofi?

— Minunat, iubito, spuse Tuppence absentă. Frumos.

Mulțumită, Betty se întoarse la grânguritul ei.

Următorul ei pas, se gândi Tuppence, putea fi realizat destul de ușor. Adică, cu complicitatea lui Tommy. Știa exact cum să-l facă...

Timpul trecea, iar ea stătea în pat și făcea planuri. Doamna Sprot intra gâfâind în căutarea lui Betty.

— Oh, vai de mine, îmi pare tare rău, doamnă Blenkinsop.

Tuppence se ridică în capul oaselor. Betty, cu o față angelică, își contempla opera.

Scoase toate șireturile de la pantofii lui Tuppence și le băgase într-un pahar cu apă. Acum le împingea mai bine cu degetul.

Tuppence râse și retează scuzele doamnei Sprot.

— Ce nostim! Nu-ți face griji, doamnă Sprot, n-am pățit nimic. E vina mea. Trebuia să mă uit ce făcea. Era foarte liniștită.

— Știu. Doamna Sprot oftă. Ori de câte ori copiii sunt liniștiți, e un semn rău. Am să vă aduc alte șireturi, doamnă

Blenkensop.

— Nu te deranja. Astea se vor usca repede.

Doamna Sprot o luă pe Betty și Tuppence se dădu jos din pat să-și pună planul în acțiune.

Capitolul VI

Tommy se uită cu prudență la pachetul pe care Tuppence i-l puse în brațe.

— Ăsta e?

— Da. Ai grijă. Să nu-l răstorni pe tine.

Tommy adulmecă ușor pachetul și răspunse cu energie:

— Asafoetida³, răspunse Tuppence. Un pumn din ea și ai să te miri de ce iubitul tău nu mai e atent, cum spun reclamele.

La scurt timp după aceea, avură loc diverse incidente.

Primul a fost mirosul din camera domnului Meadowes.

Domnul Meadowes, un om neplângăreț din fire, vorbi la început molcom despre asta, apoi cu o fermitate crescândă.

Doamna Perenna fu chemată la fața locului și, cu toată dorința ei de a rezista, trebui să admită că există un miros. Un pronunțat miros neplăcut. Poate erau scurgeri de la robinetul de gaze, sugeră ea.

Aplecându-se și mirosind cu îndoială, Tommy spuse că nu credea că mirosul venea de acolo. Nici de sub podea. El unul credea că era vorba cu certitudine de un șobolan mort.

Doamna Perenna admise că auzise de astfel de cazuri, dar era sigură că la Sans Souci nu existau șobolani. Poate un șoarece – deși ea personal nu văzuse niciodată un șoarece.

Domnul Meadowes spuse cu fermitate că el credea că mirosul indica cel puțin un șobolan, și adăugă, cu și mare fermitate, că nu mai avea să doarmă nici o noapte în acea cameră până când problema era rezolvată. Avea să-i ceară doamnei Perenna să-i schimbe camera.

Doamna Perenna spuse „Desigur”, ea însăși voise să sugereze același lucru, numai că, din păcate, singura cameră liberă era mică și nu avea vedere spre mare, dar dacă domnul Meadowes nu avea nimic împotriva...

Domnul Meadowes nu avu. Singura lui dorință era să scape de miros. Doamna Perenna îl conduse într-o cameră mică, a

cărei ușă era întâmplător chiar vizavi de ușa camerei doamnei Blenkinsop, și îi porunci fonfăitei și semicretinei Beatrice să mute lucrurile domnului Meadows. Explică, apoi, că avea să cheme „un om” ca să scoată podeaua și să caute sursa mirosului.

Astfel, problemele fură rezolvate în mod satisfăcător.

Al doilea incident a fost alergia la fân a domnului Meadows. Așa o numise la început. Mai târziu admise că s-ar putea să fi răcit. Strănuta mult și ochii îi curgeau.

Dacă se simțea cel mai slab miros de ceapă crudă în preajma domnului Meadows, nimeni nu remarcă, întrucât batista mare de mătase a acestuia era atât de impregnată cu apă de toaletă, încât masca și cel mai puternic miros urât.

În cele din urmă, înfrânat de strănutatul neîncetat și de suflatul nasului, domnul Meadows se retrase să-și petreacă ziua în pat.

În dimineața acelei zile doamna Blenkinsop primi o scrisoare de la fiul ei Douglas. Atât de emoționată era doamna Blenkinsop de acest eveniment încât toată lumea de la Sans Souci află despre el. Scrisoarea nu fusese deloc cenzurată, explică ea, pentru că, din fericire, fusese adusă de un prieten al lui Douglas venit în permisie, așa că pentru prima dată Douglas putuse să scrie în voie.

Clătinând din cap cu tristețe, doamna Blenkinsop spuse:

— Și ea arăta cât de puține știm noi de fapt despre ceea ce se petrece.

După micul dejun urcă în camera ei, deschise o cutie lăcuită și băgă scrisoarea în ea. Între paginile împăturite se aflau câteva granule neobservate de orez măcinat. Închise cutia și își apăsă degetele cu fermitate pe suprafața ei.

Când ieși din cameră tuși, iar de vizavi se auzi un strănutat puternic.

Tuppence zâmbi și coborî la parter.

Își anunțase deja intenția de a pleca la Londra în acea zi, pentru a trece pe la avocatul ei în legătură cu o problemă și pentru a face câteva cumpărături.

Locatarele de la Sans Souci îi urară un călduros drum bun și

îi încredințară diverse, comisioane – „numai dacă aveți timp, desigur.”

Maiorul Bletchley se ținu deoparte de această trăncăneală femeiască. Citea ziarul și făcea cu glas tare comentariile corespunzătoare.

— Afurisiții și porcii de nemți! Mitraliază refugiații civili pe șosele. Brutele naibii! În locul alor noștri eu...

Tuppence plecă lăsându-l încă vorbind despre ceea ce ar fi făcut el dacă ar fi fost la comanda armatei.

Făcu un ocol prin grădină pentru a o întreba pe Betty Sprot ce i-ar plăcea să-i aducă de la Londra drept cadou.

— O pisicuță? O carte cu poze? Cretă colorată ca să desenezi? Sugeră Tuppence.

Betty bătu din palme și gânguri:

— Betty denează.

Drept care Tuppence trecu pe listă creta colorată.

În timp ce trecea mai departe cu intenția de a ieși în drum pe poteca de la capătul grădinii, Tuppence se pomeni pe neașteptate față în față cu Carl von Deinim. Acesta stătea rezemat de zid, cu pumnii încheștați, iar fața lui impasibilă de obicei era contractată de emoție.

Tuppence se opri involuntar și întrebă:

— E vreo problemă?

— Ach, da, totul e o problemă. Aveți aici o vorbă care spune despre cineva că nu e nici cal, nici măgar, spuse cu amărăciune Carl von Deinim. Asta sunt ei. Treaba asta nu mai poate continua. Cred că cel mai bine e să termin cu toate.

— Ce vrei să spui?

Tânărul răspunse:

— Dumneavoastră mi-ați vorbit cu amabilitate. Cred că o să înțelegeți. Am fugit din țara mea din cauza cruzimii și nedreptății. Am venit aici să găsesc libertatea. Am urât Germania nazistă. Dar, vai, sunt totuși neamț. Nimic nu poate schimba asta.

Tuppence murmură:

— S-ar putea să ai greutăți, știu...

— Nu e vorba de asta. Vă spun, sunt german. În inima mea,

în sentimentele mele. Germania e totuși țara mea. Când citesc despre orașe germane bombardate, despre soldați germani care mor, despre avioane germane doborâte, ei bine, cei care mor sunt ai mei. Când maiorul ăla mâncător de foc citește ziarul și spune „porcii de nemți” mă apucă furia, nu pot să suport.

Adăugă liniștit:

— Așa că mă gândesc că, poate, ar fi mai bine să termin cu toate. Da, să termin.

Tuppence îl apucă de braț cu fermitate.

— Prostii, spuse ea. Firește că simți ceea ce simți, oricine ar simți la fel. Dar trebuie să treci peste asta.

— Aș dori să fiu băgat în lagăr. Ar fi mai ușor așa.

— Da, probabil că ar fi. Dar între timp faci o muncă folositoare, sau așa am auzit. Folositoare nu doar pentru Anglia ci pentru întreaga omenire. Lucrezi la probleme de decontaminare, nu-i așa?

Fața lui se luminează ușor.

— Da, și încep să am rezultate bune. Un proces foarte simplu, ușor de făcut și nu complicat de aplicat.

— Asta merită făcut, spuse Tuppence. Tot ce atenuază suferința, merită făcut – și tot ce e constructiv și nu distructiv. Normal că înjurăm partea adversă. Exact la fel se face în Germania. Sunt sute de maiori Bletchley care fac spume la gură. Eu personal îi urăsc pe nemți. „Nemții”, spun, și simt valuri de ură. Dar când mă gândesc la nemți ca persoane, la mame care stau neliniștite în așteptarea veștilor de la fii lor, la băieții care pleacă de acasă să lupte, la țărani strângând recolta și la unii din nemții de treabă pe care îi cunosc, simt cu totul altceva. Atunci știu că sunt pur și simplu umane și că toți simțim la fel. Țasta e lucrul adevărat. Celălalt e doar masca războiului pe care ți-o pui. Face parte din război, dar e efemer.

Carl von Deinim îi luă mâna și i-o sărută. Spuse:

— Vă mulțumesc. Ceea ce spuneți e bun și adevărat. Am să fiu mai tare.

„Oh” se gândi Tuppence în timp ce cobora drumul spre oraș.

„Ce păcat că persoana care îmi place cel mai mult din casa asta e un neamț! Asta face ca totul să fie pe dos!”

Tuppence era foarte meticuloasă. Deși nu avea nici un chef să se ducă la Londra, hotărî că era înțelept să facă exact ce spusese că o să facă. Dacă ar fi făcut doar o excursie, undeva, în acea zi, cineva s-ar fi putut să o vadă și faptul s-ar fi auzit la Sans Souci.

Nu, doamna Blenkinsop spusese că se ducea la Londra, și la Londra trebuia să se ducă.

Își cumpără bilet și tocmai pleca de la ghișeu când dădu nas în nas cu Sheila Perenna.

— Bună, spuse Sheila. Unde plecați? Tocmai am venit să mă interesez de un pachet care se pare că s-a rătăcit.

Tuppence îi explică ce planuri avea.

— Oh, da, desigur, spuse neglijent Sheila. Țin minte că ați spus ceva despre asta, dar nu mi-am dat seama că azi plecați. Am să vă conduc la tren.

Sheila era mai însuflețită ca de obicei. Nu arată nici prost dispusă, nici îmbufnată. Trăncăni prietenește despre mici amănunte din viața de zi cu zi de la Sans Souci. Discută cu Tuppence până când trenul porni.

După ce îi făcu semn cu mâna de la fereastră și o văzu îndepărtându-se, Tuppence se așează pe locul ei din colțul compartimentului și începu să mediteze serios.

Oare era o întâmplare faptul că Sheila se nimerise la gară tocmai atunci? Sau era o dovadă a meticulozității inamicului? Voise doamna Perenna să se asigure că flecara doamnă Blenkinsop chiar plecase la Londra?

Abia în ziua următoare Tuppence avu posibilitatea de a avea o discuție cu Tommy. Căzuseră de acord să nu încerce niciodată să comunice unul cu altul sub acoperișul de la Sans Souci.

Doamna Blenkinsop îl întâlni pe domnul Meadows în timp ce acesta, cu alergia oarecum domolită, făcea o plimbare pe țârm. Se așezară pe una din băncile de pe promenadă.

— Ei bine? Întrebă Tuppence.

Tommy dădu încetîșor din cap. Arăta cam nefericit.

— Da, spuse el. Am ceva. Dar, Doamne, ce crezi! Să stai continuu cu ochiul la crăpătura ușii! Mi-a înțepenit gâtul.

— Dă-l încolo de gât! Spuse nesimțitoare Tuppence.
Povestește-mi.

— Păi, au intrat cameristele să facă patul și să deretice prin cameră, bine-nțeles. Și doamna Perenna a intrat, dar asta când erau cameristele acolo și le-a luat la zor pentru ceva. Și fetița a intrat în fugă o dată și a ieșit cu un câine de pluș.

— Da, da. Altcineva?

— O persoană, spuse încet Tommy.

— Cine?

— Carl von Deinim.

— Oh! Tuppence simți o strângere de inimă. Așadar, până la urmă... Când? Întrebă ea.

— La prânz. A ieșit mai devreme din sufragerie, a urcat în camera lui, apoi s-a strecurat pe culoar și a intrat în camera ta. A stat acolo cam un sfert de oră.

Făcu o pauză.

— Cred că asta lămurește treaba, nu?

Tuppence dădu din cap.

— Da, o lămurește foarte bine. Carl von Deinim nu avea nici un motiv să intre în camera doamnei Blenkinsop și să rămână acolo un sfert de oră în afară de unul. Complicitatea lui a fost dovedită.

„Trebuie că e un actor minunat”, se gândi Tuppence.

Cuvintele lui din acea dimineață sunaseră foarte natural. Ei bine, poate că într-un fel fuseseră adevărate. Să știi când să folosești adevărul era esența înșelătoriei de succes. Carl von Deinim era sigur patriot; el era un agent inamic care lucra pentru țara lui. Puteai să-l respecti pentru asta. Dar, dar și să-l distrugi.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— Și mie, spuse Tommy. E un tip bun.

— Tu și cu mine am fi putut face același lucru în Germania. Tommy dădu din cap. Tuppence continuă:

— Ei bine, acum știm cât de cât cum stăm. Carl von Deinim lucrează cu Sheila și mama ei. Probabil doamna Perenna e

șefa. Apoi mai este străina aia care stătea ieri de vorbă cu Carl. Și ea e implicată cumva.

— Ce facem acum?

— Trebuie să trecem în revistă camera doamnei Perenna. Acolo s-ar putea să existe ceva care să ne ofere indiciu. Și trebuie să-i punem o coadă, să vedem unde se duce și cu cine se întâlnește. Tommy, hai să-l aducem pe Albert aici.

Tommy reflectă asupra problemei.

Cu mulți ani în urmă Albert, paj într-un hotel, își unise forțele cu tinerii Beresford și luase parte la aventurile lor. După aceea intrase în serviciul lor și se ocupase de treburile casnice. Cu vreo șase ani în urmă se însurase, iar acum era mândrul proprietar, al cârciumii „Rața și câinele” din sudul Londrei.

Tuppence continuă repede:

— Albert o să fie încântat. O să-l aducem aici. Poate să stea la cârciuma de lângă gară și poate s-o urmărească pe doamna Perenna în locul nostru, sau pe altcineva.

— Cum rămâne cu doamna Albert?

— Lunea trecută a plecat în Wales cu copii la mama ei. Din cauza raidurilor aeriene. Totul se potrivește perfect.

— Da, ideea e bună, Tuppence. Acum un alt lucru – cred că ar trebui să stăm cu ochii pe așa-numita poloneză care dă târcoale pe aici. Am impresia că ea s-ar putea să reprezinte celălalt capăt al afacerii – ori noi asta suntem nerăbdători să aflăm.

— Da, de acord. Ea vine aici după ordine, sau să ia mesaje. Data viitoare când o vedem, unul din noi trebuie s-o urmărească și să afle mai multe despre ea.

— Cum facem să căutăm prin camera doamnei Perenna, și a lui Carl, presupun?

— Nu cred că în a lui vom găsi ceva. La urma urmelor e neamț, poliția ar putea oricând să-i percheziționeze camera, așa că îmi închipui că a avut grijă să nu aibă nimic suspect. Cu a doamnei Perenna o să fie dificil. Când nu e ea acasă, e acolo Sheila, ca să nu mai spun că doamna O'Rourke petrece o grămadă de timp în camera ei, iar Betty și doamna Sprot

aleargă pe toate palierele. Cred că ora prânzului e cea mai bună.

— Ora conașului Carl?

— Exact. Aș putea avea o migrenă și să mă duc în camera mea – nu, cineva s-ar putea să vrea să vină sus ca să mă doftoricească. Știu, pur și simplu am să intru în liniște înainte de prânz și am să urc în cameră fără să spun cuiva. Apoi, după prânz, pot să spun că am avut o migrenă.

— N-ar fi mai bine să fiu eu. Alergia ar putea să-mi revină mâine.

— Cred că e mai bine să fiu eu. Dacă sunt prinsă, pot oricând să spun că voiam să caut o aspirină sau ceva. Un domn în camera doamnei Perenna ar da naștere la mult mai multe speculații.

Tommy rânji.

— De natură scandalosă.

Apoi zâmbetul i se stinse. Arăta grav și neliniștit.

— Cât mai repede, bătrânico. Astăzi veștile sunt proaste. Trebuie să dăm repede de ceva.

Tommy își continuă plimbarea și, la un moment dat, intră în oficiul poștal unde îl sună pe domnul Grant și îi raportează că „operațiunea recentă a avut succes și prietenul nostru C. Este clar implicat.”.

Apoi scrise o scrisoare și o puse la poștă. Ea era adresată domnului Albert Batt, „Rața și Câinele”, Glamorgan Street, Kennington.

Apoi își cumpără un ziar săptămânal care își propunea să informeze societatea engleză privitor la ce se petrecea cu adevărat, și o luă nevinovat înapoi către Sans Souci.

La un moment dat fu strigat de comandorul Haydock care se afla în mașina sa sport cu două locuri.

— Hai, Meadows, vrei să te duc eu?

Tommy acceptă recunoscător și urcă în mașină.

— Așadar, citești porcăria aia? Întrebă Haydock aruncând o privire la coperta roșie a lui Inside Weekly News.

Domnul Meadows manifestă ușoara derută a tuturor cititorilor ziarului respectiv când erau provocați.

— Chiar că-i o porcărie, aprobă el. Dar uneori, să știi, chiar par să știe ce se petrece cu adevărat în culise.

— Iar uneori se înșeală.

— Oh, bine-nțeles.

Haydock ocoli cam anapoda insula unui sens giratoriu și mai să intre într-un camion, după care spuse:

— Adevărul este că atunci când bulangii ăștia au dreptate, ții minte, iar când se înșeală, uiți.

— Crezi că nu e nimic adevărat în zvonul ăsta precum că Stalin ne-a abordat?

— Vise, băiete, vise, spuse comandorul Haydock. Rusnăcii sunt vicleni ca dracu', și întotdeauna au fost. Să n-ai încredere în ei, asta spun eu. Am auzit că nu te-ai simțit bine.

— O ușoară alergie. În fiecare an o fac cam pe vremea asta.

— Da, sigur. Eu unul n-am făcut niciodată, dar am avut un prieten care făcea. În fiecare iunie îl dădea gata. Te simți destul de în formă pentru-o partidă de golf?

Tommy spuse că abia aștepta.

— Bun. Ce zici de mâine? Trebuie să mă duc la o întrunire cu privire la înființarea unui corp de voluntari din localitate – o idee foarte bună, după părerea mea. Așa că facem un rund pe la șase?

— E numai bine.

— Bun. Deci, rămâne stabilit.

Comandorul frână brusc la poarta de la Sans Souci.

— Ce face blonda Sheila? Întrebă el.

— Foarte bine, cred. N-am prea văzut-o.

Haydock râse zgomotos și lătrat.

— Nu pe cât ți-ar plăcea, sunt convins! Arătoasă fată, dar a naibii de nepoliticoasă. Se vede prea mult cu neamțul ăla. Eu numesc asta o lipsă revoltătoare de patriotism. Bineînțeles că nu s-ar uita la niște babalâci ca mine și ca dumneata, dar sunt o grămadă de flăcăi de treabă în propriile noastre servicii. De ce s-a înhăitat cu un afurisit de neamț? Chestia asta mă scoate din sărite.

Domnul Meadows spuse:

— Ai grijă, tipul tocmai urcă dealul în spatele nostru.

— Nu-mi pasă dacă mă aude! Ba chiar sper să mă audă. Tare mi-ar plăcea să-i trag un șut în fund conașului Carl. Orice neamț decent luptă pentru țara lui, nu se strecoară aici ca un laș să scape de asta!

— Măcar e un neamț mai puțin care să invadeze Anglia.

— Adică e deja aici? Ha ha! Bună. Meadows! Nu că aș crede aiureala asta cu invazia. Noi n-am fost niciodată invadați și nici nu vom fi. Avem o marină, slavă Domnului!

Cu acest anunț potrivit, comadorul dădu drumul ambreiajului cu o smucitură și mașina porni țopăind către Smugglers' Rest.

Tuppence ajunse la poarta de la Sans Souci la două fără zece. Coti din alee și intră prin grădină iar apoi în casă pe ușa deschisă a salonului. De departe venea un miros de ostropel irlandez și se auzeau clinchet de farfurii și murmur de glasuri. Sans Souci se pregătea cu râvnă pentru masa de prânz.

Tuppence așteptă lângă ușa salonului până când Martha, servitoarea, traversă holul și intră în sufragerie, apoi fugi repede pe scară în sus, fără pantofi.

Se duse în camera ei, își puse papucii moi de fetru, apoi o luă în lungul culoarului și intră în camera doamnei Perenna.

O dată înăuntru, se uită în jur și simți că o cuprinde un anumit dezgust. Nu era frumos ce făcea. Absolut de neiertat dacă doamna Perenna era pur și simplu doamna Perenna. Să-ți bagi nasul în treburile personale ale oamenilor...

Tuppence se scutură. Un război era în desfășurare!

Se duse la masa de toaletă.

Repede și cu mișcări îndemânatică, trecu în revistă conținutul sertarelor. Apoi trecu la biroul înalt. Unul din sertarele lui era încuiat. Țsta părea un lucru mai promițător.

Lui Tommy i se încredințaseră anumite instrumente însoțite de instrucțiuni de folosire. El îi trecuse lui Tuppence indicațiile.

O răsucire îndemânatică a încheieturii mâinii și sertarul cedă.

Aici se afla o cutie de bani în care erau douăzeci de lire în bancnote și câteva fișicuri cu monede, precum și o casetă de

bijuterii. Și un maldăr de hârtii. Acestea din urmă o interesau cel mai mult pe Tuppence. Se uită rapid peste ele.

Documente privitoare la o ipotecă pe Sans Souci, un bilanț de bancă, scrisori. Timpul zbura. Tuppence răsfoia documentele, concentrându-se să găsească ceva care ar fi putut avea un dublu înțeles. Două scrisori de la o prietenă din Italia, scrisori dezlânate, aparent absolut inofensive. Dar poate nu atât de inofensive cum păreau. O scrisoare de la un anume Simon Mortimer din Londra o scrisoare seacă de afaceri conținând atât de puține date privitoare la prezent încât Tuppence se întrebă de ce era păstrată. Era domnul Mortimer mai puțin inofensiv decât părea? La fundul teancului de scrisori, una scrisă cu cerneală decolorată și semnată Pat începea cu: „Aceasta va fi ultima scrisoare pe care am să ți-o scriu, scumpa mea Eileen...”

Nu, asta nu! Tuppence nu se putea decide să citească asta! O împături la loc, aranjă scrisorile, iar apoi, dintr-o dată în alertă, împinse sertarul fără să-l mai încuie, iar când ușa se deschise și doamna Perenna intră, ea căuta cu un aer distant printre flacoanele de pe lavoar.

Doamna Blenkinsop se întoarse către gazda ei cu o față încruntată și nătângă.

— Oh, vă rog să mă iertați, doamnă Perenna. Am venit acasă cu o durere de cap cumplită, și mi-am zis să iau o aspirină și să mă întind în pat, dar nu le-am găsit pe ale mele, așa că m-am gândit că n-o să vă supărați... Știu că trebuie să aveți niște aspirine pentru că i-ați oferit domnișoarei Minton zilele trecute.

Glasul doamnei Perenna era tăios când spuse:

— Vai, desigur, doamnă Blenkinsop, dar de ce n-ați venit să-mi cereți?

— Păi, da, așa ar fi trebuit să fac. Dar știam că sunteți la masă, și nu pot să sufăr să fac caz de starea mea...

Trecând pe lângă Tuppence, doamna Perenna luă flaconul cu aspirine de pe lavoar.

— Câte vreți? Întrebă ea.

Doamna Blenkinsop acceptă trei. Escortată de doamna

Perenna, se duse în camera ei și respinse în grabă sugestia unei sticle cu apă fierbite.

În timp ce ieșea din cameră, doamna Perenna aruncă săgeata.

— Dar aveți și dumneavoastră aspirine, doamnă Blenkinsop. Le-am văzut.

Tuppence strigă repede:

— Oh, știu! Știu că le am pe undeva, dar pur și simplu n-am dat de ele.

— Ei bine, odihniți-vă până la ceai, spuse doamna Perenna cu o fulgerare a dinților ei mari și albi.

Ieși, închizând ușa după ea. Tuppence inspiră adânc și se întinse pe pat pentru cazul în care doamna Perenna s-ar fi întors...

Suspectase ceva cealaltă? Dinții ăia, atât de mari și albi... ca să te mănânc mai bine, draga mea. La asta se gândea Tuppence de câte ori vedea dinții ăia. Și apoi mâinile doamnei Perenna, mâni mari, pline de cruzime ca aspect.

Părase să accepte în mod foarte natural prezența lui Tuppence în camera ei. Dar mai târziu avea să găsească sertarul de la birou descuiat. Atunci avea să intre la idei? Sau avea să creadă că ea însăși îl uitase descuiat? Se mai întâmplă. Pusese Tuppence scrisorile la loc așa cum le găsisese?

De bună seamă, chiar dacă doamna Perenna observa că ceva nu eră la locul lui, era mai probabil s-o suspecteze pe una dintre servitoare decât pe „doamna Blenkinsop”. Iar dacă o suspecta pe aceasta din urmă, nu avea s-o pună doar pe seama unei curiozități deplasate? Existau oameni care își vârău nasul în toate cele.

Pe de altă parte, dacă doamna Perenna era renumita agentă germană M, ea ar fi bănuiră contraspionajul.

Avusese purtarea ei ceva care să trădeze alerta?

Părase destul de naturală – cu excepția acelei remarci tăioase privitoare la aspirină.

Tuppence se ridică brusc în capul oaselor. Își aminti că aspirina ei, împreună cu o sticlă de iod și un flacon cu tablete de mentă efervescente, se aflau în fundul sertarului de

la masa de scris, unde le băgase când despachetase.

Prin urmare, se părea că ea nu era singura persoană care cotrobaia prin camerele altora. Doamna Perenna o făcuse prima.

Capitolul VII

În ziua următoare doamna Sprot plecă la Londra.

Câteva aluzii din partea ei făcură imediat ca cei de la Sans Souci să se ofere să aibă grijă de Betty.

După plecarea doamnei Sprot, precedată de multe atenționări pentru Betty „să fie fetița cuminte”, Betty se atașă de Tuppence, care alesese să stea cu ea în schimbul de dimineață.

— Joacă, spuse Betty. Joacă ascunde.

Cu fiecare zi vorbea tot mai bine, și căpătase obiceiul de a-și lăsa capul pe-o parte, fixându-și interlocutorul cu un zâmbet adorabil și murmurând: „Te log”.

Tuppence intenționase s-o scoată la plimbarre, dar ploua puternic, așa că cele două își petreceau ziua în cameră, unde Betty umbla în sertarul de jos al biroului, în care erau ținute lucrurile ei de joacă.

— Să-l ascundem pe Bonzo? Întrebă Tuppence.

Dar Betty se răzgândise și, în schimb, porunci:

— Citește povește.

Tuppence trase o carte destul de jerpelită dintr-un raft al dulapului, dar fu întreruptă de țipătul lui Betty.

— Nu, nu. Căh... Lău.

Tuppence se uită mirată la ea, apoi la carte, care era o versiune colorată a poveștii Little Jack Horner.

— Era Jack un băiat rău? Întrebă ea. Pentru că a rupt din pom o prună?

Betty repetă apăsător:

— Lău! Căh!

Înșfăcă de la Tuppence cartea și o puse la loc, apoi scoase din celălalt capăt al raftului o carte identică, anunțând cu un zâmbet larg:

— Jackolnel culat!

Tuppence își dădu seama că toate cărțile murdare și uzate

fuseseră înlocuite cu ediții mai curate și fu destul de amuzată. Doamna Sprot se apropia foarte mult de ideea lui Tuppence despre o „mamă igienică”. Mereu îngrozită de microbi, de alimente impure, sau de jucării murdare.

Tuppence avea un oarecare dispreț pentru mamele exagerat de „higienice”, și își crescuse copii permițându-le să absoarbă ceea ce ea numea o „cantitate rezonabilă” de murdărie. Totuși, luă ascultătoare exemplarul curat al lui Jack Horner și îi citi copilei. Betty murmură: „Jack!

— Plună – În pățintă”, arătând pe carte obiecte interesante cu un deget lipicios, ceea ce avea să facă în curând ca acest exemplar să ajungă în rândul celor ostracizate. Trecură apoi la Gâsculiță și găscan și la Bătrâna care trăia într-un pantof, după care Betty ascunse cărțile și lui Tuppence îi luă uimitor de mult timp ca să le găsească, spre marea veselie a lui Betty, și astfel dimineața se scurse repede.

După prânz, Betty fu culcată, iar doamna O'Rourke o invită pe Tuppence în camera ei.

Camera doamnei O'Rourke era foarte dezordonată și mirosea puternic a mentă și chech stătut, la care se adăuga un ușor miros de naftalină. Pe fiecare masă se aflau fotografiile ale copiilor doamnei O'Rourke, și ale nepoților și strănepoților și nepoatelor și strănepoatelor.

— Știi foarte bine cum să te porți cu copiii, remarcă binevoitoare doamna O'Rourke.

— Oh, mă rog, cu ai mei doi...

Doamna O'Rourke interveni repede:

— Doi? Am înțeles că ai trei băieți.

— Oh, da, trei. Dar doi dintre ei sunt foarte apropiați ca vârstă și mă gândeam la zilele petrecute cu ei.

— Ah! Înțeleg. Ia loc, doamnă Blenkinsop. Simtă-te ca acasă.

Tuppence se așază ascultătoare și își dori ca doamna O'Rourke să n-o facă mereu să se simtă atât de stânjenită. Acum se simțea exact ca Hansel sau Gretel când acceptaseră invitația vrăjitoarei.

— Spune-mi, ce crezi despre Sans Souci? Întrebă doamna O'Rourke.

Tuppence începu un discurs destul de entuziast de elogiare, dar doamna O'Rourke i-o reteză fără ceremonie.

— Ce te întreb eu este dacă nu consideri că locul ăsta are ceva ciudat.

— Ciudat? Nu, nu cred.

— Nici doamna Perenna? Ea te interesează, trebuie să recunoști. Te-am văzut urmărind-o mereu cu privirea.

Tuppence se îmbujoră.

— E... E o femeie interesantă.

— Ba nu e, spuse doamna O'Rourke. E o femeie destul de banală – adică dacă e ceea ce pare. Dar poate că nu e. Asta e ideea dumitale?

— Zău așa, doamnă O'Rourke, nu știu la ce vă referiți.

— Te-ai gândit vreodată că mulți dintre noi suntem altceva decât părem la suprafață? Domnul Meadowes, de pildă. E un om derutat. Uneori aș spune că e un englez tipic, stupid până în măduva oaselor, dar alteori prind o privire sau un cuvânt care nu sunt deloc stupide. Asta e ceva ciudat, nu crezi?

Tuppence spuse cu fermitate:

— Eu cred că, de fapt, domnul Meadowes e foarte tipic.

— Mai sunt și alții. Poate că știi la cine mă refer, nu?

Tuppence clătină din cap.

— Numele începe cu S, spuse încurajator doamna O'Rourke. Cu o scânteie bruscă de mânie și un impuls obscur de a sări în apărarea cuiva tânăr și vulnerabil, Tuppence spuse tăios:

— Sheila e doar o răzvrătită. E ceva obișnuit la vârsta asta.

Doamna O'Rourke dădu din cap de câteva ori, arătând exact ca un obez mandarin de porțelan pe care Tuppence îl văzuse pe polița căminului din casa mătușii Gracie. Un zâmbet larg îi înălța colțurile gurii. Spuse moale:

— Poate nu știi, dar prenumele domnișoarei Minton e Sophia.

— Oh! Tuppence era derutată. La domnișoara Minton vă refereați?

— Nu, spuse doamna O'Rourke.

Tuppence se întoarse spre fereastră. Ciudat cât putea s-o afecteze femeia asta, răspândind asupra ei o atmosferă de

neliniște și teamă. „Mă simt ca un șoarece între labele pisici”, se gândi Tuppence.

„Prostii – numai prostii! Îmi imaginez aceste lucruri”, își zise ea uitându-se pe fereastră în grădină. Ploaia se oprise. Din copaci se prelingeau picături de ploaie.

Tuppence se gândi: „Nu e în întregime imaginația mea. Nu sunt o femeie care să aibă închipuiri. Există ceva aici, un focar de rău. Dacă aș putea vedea...”

Gândurile i se întrerupseră brusc.

În fundul grădinii tufele erau date ușor la o parte. În deschizătură apărură o față care se uita furiș înspre casă. Era fața străinei care stătea de vorbă cu Carl von Deinim pe drum.

Era atât de încremenită încât aproape că nu părea umană. Se uita întruna, fără să clipească, la ferestrele de la Sans Souci. Era o față lipsită de expresie, și totuși, da, fără doar și poate avea ceva amenințător. Imobilă, implacabilă. Reprezenta o forță străină de Sans Souci și de banalitatea vieții pensiunii engleze.

Aceste gânduri trecură doar o secundă prin mintea lui Tuppence. Întorcându-se brusc de la fereastră, îi îngână ceva doamnei O'Rourke și ieși în grabă din cameră alergând la parter și de acolo afară pe poteca laterală din grădină către locul în care văzuse fața. Acum acolo nu mai era nimeni. Tuppence trecu prin tufiș și ieși în drum, uitându-se în susul și în josul dealului. Nu văzu pe nimeni. Unde dispăruse femeia?

Intrigată, se întoarse în grădină. Era posibil să-și fi imaginat toată treaba? Se udase flească și nici urmă de femeie. Nu, femeia fusese acolo! Se îndreptă spre casă cu o presimțire vagă – o spaimă ciudată, fără formă, de ceva pe cale să se întâmple.

Nu bănuia, niciodată n-ar fi bănuț ce avea să se întâmple.

Acum că vremea se limpezise, domnișoara Minton o îmbrăca pe Betty ca s-o scoată la plimbare. Avea de gând să meargă în oraș pentru a-i cumpăra lui Betty o rață din celuloid cu care să se joace când făcea baie.

Betty era atât de emoționată și se foia atât de tare că era extrem de greu să-i bagi mânuțele pe mânecile puloverului de

lână. Cele două porniseră, Betty sporovăind cu însuflețire:

— Cumpi lată. Baie Betty. Cumpi lată.

Două bețe de chibrit, lăsate încrucișate neglijent pe masa de marmură din hol, o informară pe Tuppence că domnul Meadows își petrecea după-amiaza pe urmele doamnei Perenna. Tuppence se duse în salon unde îi găsi pe domnul și pe doamna Cayley.

Domnul Cayley era într-o stare de nemulțumire. Venise la Leahampton, explică el, pentru liniște și odihnă, și ce liniște putea exista cu un copil în casă? Cât era ziua de lungă țipa și alerga, sărea pe podele...

Soția lui îngână împăciuitoare că Betty era, de fapt, o scumpete de copil, dar remarca ei nu-l domoli pe domnul Cayley.

— Fără îndoială, spuse el, sucindu-și gâtul lung. Dar mama ei ar trebui s-o facă să stea liniștită. Ar trebui să se gândească și la alții. Inavlizi, oameni ai căror nervi au nevoie de odihnă.

Tuppence spuse:

— Nu e ușor să faci un copil de vârsta ei să stea liniștit. Nu e firesc, ar fi ceva în neregulă cu copila dacă ar fi stat liniștită.

Domnul Cayley bodogăni supărat:

— Prostii – spiritul ăsta modern e o prostie. Auzi, să lași copiii să facă ce le place! Un copil ar trebui să stea liniștit cu o păpușă, sau să citească.

— Ea n-are nici trei ani, spuse Tuppence zâmbind. Nu vă puteți aștepta la ea să știe să citească.

— În fine, trebuie făcut ceva în privința asta. Am să vorbesc cu doamna Perenna. Azi dimineață, înainte de șapte, copila cânta de zor în pat. Am avut o noapte proastă și am adormit doar spre dimineață și asta m-a trezit.

— E foarte important ca domnul Cayley să doarmă cât mai mult, spuse neliniștită doamna Cayley. Așa a spus doctorul.

— Ar trebui să mergeți la un sanatoriu, spuse Tuppence.

— Doamnă dragă, asemenea locuri sunt teribil de costisitoare și, în plus, n-au atmosfera corespunzătoare. Există o sugestie de boală care reacționează nefavorabil asupra subconștientului meu.

— Societate veselă, a spus doctorul, explică doamna Cayley. O viață normală. El s-a gândit că o pensiune ar fi mai bună decât închirierea unei case mobilate, pentru că asta l-ar stimula pe domnul Cayley să schimbe idei cu alți oameni.

Din câte își putea da seama Tuppence până acum, metoda domnului Cayley de a schimba idei era doar un recital al propriilor sale boli și simptome, iar schimbul consta în primirea lor cu compasiune sau lipsă de compasiune.

Tuppence schimbă cu măiestrie subiectul.

— Aș vrea să-mi spuneți părerea dumneavoastră despre viața din Germania. Mi-ați spus că în ultimii ani ați fost de multe ori acolo. M-ar interesa punctul de vedere al unui om cu experiență și lipsit de prejudecăți ca dumneavoastră despre condițiile de acolo.

Domnul Cayley mușcă pe loc momeala.

— Cum spuneți doamnă dragă, sunt capabil să-mi fac o părere obiectivă. Ei bine, după părerea mea...

Ceea ce urmă constitui un monolog. Tuppence ascultă cu o atenție autentică. Căci domnul Cayley, dus de valul de simpatie a ascultătoarei sale, se dovedea a fi în mod clar un admirator al sistemului nazist. Cât de bine ar fi fost, sugeră el dar fără a o spune pe șleau, dacă Anglia și Germania s-ar fi aliat împotriva restului Europei!

Întoarcerea domnișoarei Minton însoțită de Betty și promisa rață de celuloid întrerupse monologul care durase aproape două ore. Ridicând privirea, Tuppence prinse o expresie destul de ciudată pe fața doamnei Cayley, o expresie greu de definit. Putea fi doar gelozia sesizabilă a unei soții care vede atenția soțului său acaparată de altă femeie. Putea fi panica în fața faptului că domnul Cayley își exprima prea fățiș părerile politice, în mod sigur, expresia de pe fața doamnei Cayley trăda nemulțumire.

La ora ceaiului, doamna Sprot se întoarce de la Londra exclamând:

— Sper că Betty a fost cuminte și nu v-a făcut necazuri. Ai fost fetiță cuminte Betty?

Apoi doamna Sprot se așeză, bău câteva cești de ceai și se

lansă într-o relatare însuflețită despre cumpărăturile pe care le făcuse la Londra, despre aglomerația din tren, despre ceea ce le spusese un soldat recent întors din Franța tovarășilor ei de compartiment, și despre ce îi zisese o fată de la teighea despre lipsurile ce aveau să vină.

De fapt, conversația era absolut firească. Ea se prelungi după aceea pe terasă, afară, întucât acum soarele strălucea și ziua umedă aparținea trecutului.

Betty alerga fericită prin preajmă, făcând expediții misterioase în tufișuri și întorcându-se cu o frunză de laur, sau o grămăjoară de pietricele pe care le plasa în poala unuia dintre adulți cu explicații neinteligibile privitor la ce reprezentau. Din fericire, nu pretindea cooperare la joaca ei, mulțumindu-se cu un ocazional: „Ce frumos, iubito? Adevărat?”

Niciodată nu fusese o după-amiază mai liniștită la Sans Souci. Sporovăială, bârfă, speculații privitoare la cursul războiului... Își putea reveni Franța? Ce era probabil să facă Rusia? Putea invada Hittler Anglia dacă încerca? Avea Parisul să cadă, dacă nu se schimba tactica? Era adevărat că?... Se spuse că... Erau zvonuri că...

Scandalul militar și politic era pasat cu plăcere de la unul la altul.

Tuppence se gândi: „Sunt flecărelile un pericol? Prostii, ele sunt o supapă de siguranță. Oamenii gustă aceste zvonuri. Ele îi ajută să suporte mai bine propriile griji și neliniști.”

Deodată, tresărind, doamna Sprot se iută la ceas.

— Doamne, e aproape șapte! Trebuia s-o culc de o oră pe copila aia. Betty! Betty!

Trecuse ceva timp de când Betty nu mai venise pe terasă, deși nimeni nu îi remarcase absența.

Doamna Sprot strigă cu neliniște crescândă:

— Betteee! Unde poate fi copila?

Doamna O'Rourke spuse cu râsul ei profund:

— Pune la cale o năzdrăvănie, n-am nici o îndoială în privința asta. Așa se întâmplă mereu când e liniște.

— Betty! Vino la mine!

Neprimind nici un răspuns, doamna Sprot se ridică neliniștită.

— Trebuie să mă duc s-o caut. Unde oare ar putea fi?

Domnișoara Minton sugerează că se ascundea undeva iar Tuppence, amintindu-și de propria copilărie, sugerează bucătăria. Dar Betty nu era de găsit nici în casă, nici afară. O căutară prin grădină și prin toate camerele.

Betty nu era nicăieri.

Doamna Sprot începu să se supere.

— E foarte urât din partea ei, e o mare obrăznicie! Credeți că a ieșit în șosea?

Ea și Tuppence ieșiră pe poartă și se uitară în susul și în josul dealului. Nu se zărea nimeni în afara unui băiat de prăvălie cu o bicicletă care stătea de vorbă cu o servitoare la ușa casei de vizavi.

Tuppence și doamna Sprot traversară drumul și îi întrebă dacă văzuseră o fetiță. Amândoi clătinară din cap, apoi, amintindu-și brusc, servitoarea întrebă:

— O fetiță într-o rochie verde cu pătrățele?

— Da, spuse nerăbdătoare doamna Sprot.

— Am văzut-o cam acum o jumătate de oră mergând pe drum în jos cu o femeie.

Doamna Sprot întrebă uluită:

— Cu o femeie? Ce fel de femeie?

Fata păru ușor stânjenită.

— Păi, o femeie care mi s-a părut că arăta ciudat. Era străină. Avea haine ciudate. Un fel de șal, nu pălărie, și o față ciudată, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Am mai văzut-o de câteva ori pe aici în ultimul timp și, ca să spun adevărul, m-am gândit că e nițel sărită de pe fix.

Într-o fracțiune de secundă Tuppence își aminti de fața pe care o văzuse după prânz uitându-se printre tufe și de presimțirea care o cuprinsese.

Dar nu făcuse nici o legătură între femeie și fetiță, nici prin cap nu-i trecuse așa ceva, și nici acum nu înțelegea.

Doamna Sprot aproape că se prăbuși peste ea.

— Oh, Betty fetița mea! A fost răpită. Ea... Cum arăta femeia

aia, era țigancă?

Tuppence clătină cu putere din cap.

— Nu, era blondă, foarte blondă, cu o față lată și pomeți înalți și ochi albaștri, distanți.

O văzu pe doamna Sprot holbându-se la ea și se grăbi să explice:

— Am văzut-o azi după-amiază pe femeia asta uitându-se printre tufele din fundul grădinii. Am observat-o dând târcoale pe aici. Într-o zi, Carl von Deinim vorbea cu ea. Trebuie să fie aceeași femeie.

Servitoarea interveni:

— Așa e. Era blondă. Și țăcănită, după părerea mea. Nu înțelegea nimic din ce îi spuneai.

— Oh, Doamne! Gemu doamna Sprot. Ce mă fac?

Tuppence o cuprinse cu un braț.

— Să ne întoarcem în casă, beți puțin coniac și pe urmă înapoi.

Doamna Sprot merse moale cu ea, murmurând amețită:

— Nu-mi imaginez cum a putut pleca Betty așa cu o străină.

— E foarte mică, spuse Tuppence. Nu e destul de mare ca să fie timidă.

Doamna Sprot strigă slab:

— Vreo nemțoaică îngrozitoare, presupun! O s-o omoare pe Betty a mea.

— Prostii, spuse Tuppence cu robustețe. O să fie bine. Cred că e doar o femeie care nu e prea întreagă la minte.

Dar în sinea ei nu credea nici ea ce spunea, nu credea nici o clipă că femeia aceea blondă și calmă era o smintită iresponsabilă.

Carl! Carl știa? Avea vreo legătură cu asta?

Câteva minute mai târziu era înclinată să se îndoiască de asta. Carl von Deinim, asemeni celorlalți, părea uluit, neîncrezător, total surprins.

Maiorul Bletchley preluă comanda.

— Hai, dragă doamnă, îi spuse el doamnei Sprot, ia loc și bea o picătură de coniac, n-o să-ți faci rău, iar eu voi suna direct la secția de poliție.

Doamna Sprot murmură:

— Stați puțin, s-ar putea să fie ceva...

Alergă la etaj și o luă pe culoar înspre camera ei și a lui Betty.

Câteva minute mai târziu îi auziră pașii alergând nebunește pe coridor. Coborî scara ca o dementă și îi apucă mâna maiorului Bletchley care tocmai era pe cale să ridice receptorul.

— Nu, nu, spuse ea gâfâind. Nu trebuie... Nu trebuie...

Și, hohotind puternic, se prăbuși într-un scaun.

Ceilalți se îngămădiră în jurul ei. După un minut sau două, se liniști. Îndreptându-și spatele, cu brațele doamnei Cayley petrecute în jurul ei, întinse mâna arătându-le ceva.

— Am găsit asta pe podeaua din camera mea. A fost înfășurată în jurul unei pietre și aruncată pe fereastră.

Uitați ce scrie.

Tommy îi luă din mână bucata de hârtie și o despături.

Era un bilet așternut cu un scris ciudat și țeapăn, mare și îndrăzneț.

COPILUL TĂU E LA NOI, ÎN SIGURANȚĂ. ȚI SE VA SPUNE CE SĂ FACI LA TIMPUL CUVENIT. DACĂ TE DUCI LA POLIȚIE COPILUL TĂU VA FI OMORÂT. NU SPUNE NIMIC. AȘTEAPTĂ INSTRUCȚIUNI. DACĂ NU...

Era semnat cu un craniu și două oase încrucișate.

Doamna Sprot gemea slab:

— Betty... Betty...

Toți vorbeau în același timp. „Criminali mizerabili și nemernici”, spunea doaman O'Rourke. „Brutele!” izbucnise Sheila. „Fantastic, fantastic – nu cred o vorbă. E o glumă proastă”, bombănea domnul Cayley. „Oh, mititica!”, se văita domnișoara Minton. „Nu înțeleg. E incredibil”, spunea Carl von Deinim. Și, peste toate, glasul de stentor al maiorului Bletchley.

— Fleacuri. Intimidare. Trebuie să informăm imediat poliția. Ei îi vor da curând de capăt acestei povești.

Se îndeptă din nou spre telefon. De data asta îl opri strigătul revoltat al doamenii Sprot.

Strigă și el:

— Dar, dragă doamnă, trebuie s-o facem! Asta e doar un truc de a te împiedica să pleci pe urmele acestor ticăloși.

— O vor omorî.

— Prostii. N-ar îndrăzni.

— N-am să admit asta, vă spun. Eu sunt mama ei. E la latitudinea mea să decid.

— Știu, știu. Ei au contat pe asta. Foarte firesc. Dar să știi de la mine, militar și om cu experiență, că avem nevoie de poliție.

— Nu!

Bletchley se uită în jur căutând aliați.

— Meadows, ești de acord cu mine?

Tommy dădu încet din cap în semn de aprobare.

— Cayley? Uite, doamnă Sprot, și Meadows și Cayley sunt de acord.

Doamna Sprot rosti cu o energie subită:

— Bărbați! Toți! Întrebați femeile!

Ochii lui Tommy îi căutară pe ai lui Tuppence. Tuppence spuse cu glasul jos și tremurat:

— Eu... Eu sunt de acord cu doamna Sprot.

În gând își spunea: „Deborah! Derek! Și eu aș simți ca ea dacă ar fi vorba de ei. Tommy și ceilalți au dreptate nu mă îndoiesc, dar cu toate astea eu n-aș putea s-o fac N-aș putea să risc.”

Doamna O'Rourke spunea:

— Nici o mamă n-ar risca și ăsta e un fapt.

Doamna Cayley murmură:

— Eu cred că, știți... Ei bine... Și se pierdu în inocență.

Domnișoara Minton spuse cu frică:

— Se întâmplă astfel de lucruri cumplite. Nu ne-am ierta-o niciodată dacă i s-ar întâmpla ceva micuței Betty.

Tuppence întrebă tăios:

— Dumneata n-ai nimic de spus, domnule von Deinim?

Ochii albaștri ai lui Carl erau lucioși. Fața lui era o mască.

Spuse încet și înțepat:

— Eu sunt străin. Nu cunosc poliția voastră engleză. Cât de

competenți sunt polițiștii, cât de rapizi.

Cineva intrase în hol. Era doamna Perenna, ai cărei obraji erau îmbujorați. Era clar că urcase în grabă dealul, întreabă: „Ce sunt toate astea?”, iar glasul ei era poruncitor, imperios, nu glasul îndatoritor al stăpânei unei pensiuni, ci al unei femei puternice.

Îi povestiră și, o dată cu asta, întreaga afacere păru să-i fie trecută ei spre judecare. Ea era Curtea Supremă.

Se uită o clipă la biletul scris în grabă, apoi îl dădu înapoi. Rosti tăios și cu autoritate:

— Poliția? N-o să fie de nici un folos. Nu puteți risca să facă gafe. Luați legea în mâinile voastre. Mergeți voi înșivă după copilă.

Bletchhley ridică din umeri și spuse:

— Prea bine. Dacă nu vreți să chemăm poliția, ăsta e cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut.

Tommy spuse:

— Nu pot să aibă un avans prea mare.

— O jumătate de oră, a zis servitoarea, interveni Tuppence.

— Haydock, spuse Bletchley. Haydock e omul care ne poate ajuta. Are mașină. Spuneți că femeia arată neobișnuit? Și că e străină? Haideți, n-avem timp de pierdut. Vii, Meadows?

Doamna Sprot se ridică.

— Vin și eu.

— Nu, dragă doamnă, las-o în seama noastră...

— Vin și eu...

— Oh, mă rog...

Maiorul Bletchley cedă, murmurând ceva despre faptul că femela speciilor era mai mortală decât masculul.

Comandorul Haydock era la volanul mașinii, avându-l pe Tommy alături, iar în spate pe Bletchley, pe doamna Sprot și pe Tuppence. Nu doar doamna Sprot se agățase de ea, dar Tuppence era singura (în afară de Carl von Deinim) care o știa din vedere pe misterioasa răpitoare.

Comandorul era un bun organizator și lucra rapid. Cât ai clipi din ochi alimentase mașina cu benzină și îi aruncase lui Bletchley o mapă a districtului și una la o scară mai mare a

localității Leahampton, și fusese gata de pornire.

Doamna Sprot alergase iarăși la etaj, probabil în camera ei să-și ia pardesiul. Însă după ce urcă în mașină și porniră în josul dealului, ea îi arătă lui Tuppence ceva în poșetă. Era un pistol mic.

Spuse liniștită:

— L-am luat din camera maiorului Bletchley. Mi-am adus aminte că a pomenit într-o zi că are unul.

Tuppence arată puțin îndoită.

— Nu crezi că...

Cu gura o linie subțire, doamna Sprot spuse:

— S-ar putea dovedi util.

Tuppence se minună de tăria ciudată pe care maternitatea o putea da unei femei banale, în mod normal înspăimântată de moarte de armele de foc, dar neezitând să doboare pe oricine amenința viața copilului ei.

Merseră mai întâi la gară. Un tren plecase din Leahampton cu douăzeci de minute mai devreme și era posibil ca fugarii să fi plecat cu el.

Întrebările puse celor din gară nu duseră la nici un rezultat. După toate probabilitățile, după cum arăta Haydock, răpitorii avuseseră o mașină la îndemână.

Tuppence spuse:

— Trebuie să ne punem în locul lor. Unde ar fi așteptat ei în mașină? Undeva cât mai aproape de Sans Souci, dar unde mașina n-ar fi observată. Acum să ne gândim. Femeia și Betty coboară dealul împreună. La poalele dealului este esplanada. Mașina putea să fi fost trasă acolo. Singurele alte locuri sunt parcare din James's Square, de asemenea foarte aproape, sau una din străduțele care dau din esplanadă.

În acel moment un om scund, cu un aer de om sigur pe el, cu pincenez, păși către ei și spuse, bâlbâindu-se puțin:

— Scuzați-mă... Sper c-că nu vă s-supărați, dar am auzit c-ce vorbeați c-cu portarul puțin mai înainte. (I se adresa maiorului Blethley). F-firaș, n-am tras c-cu urechea, am venit d-doar să mă interesez de un pachet și s-s a întâmplat să aud...

Doamna Sprot sări și îl apucă de braț.

— Ați văzut-o? Ați văzut-o pe fetița mea?

— Oh, spuneți că era fetița d-dumneavoastră? Închipuți-vă că...

Doamna Sprot strigă:

— Spuneți-mi! Degetele ei strânseseră atât de tare brațul omulețului încât acesta scânci.

Tuppence spuse repede:

— Vă rugăm să ne spuneți cât mai repede ce ați văzut. O să vă fim extrem de recunoscători.

— Oh, mă rog, s-ar putea să nu fie nimic. D-dar descrierea se potrivea atât de bine... Apropo, mă numesc Robins, Edward Robbins...

— Da, domnule Robbins?

— Locuiesc la Whiteways, pe Ernes Cliff Road, una din casele acelea noi de pe șoseaua nouă, cu toate facilitățile și o priveliște frumoasă și doar la o aruncătură de băț.

Tuppence îl potoli pe maiorul Bletchley care era pe cale să izbucnească și întrebă:

— Și ați văzut-o pe fetița pe care o căutăm?

— Da, trebuie că ea era. O fetiță cu o femeie care arăta a străină, spuneți? Într-adevăr, am recunoscut-o pe femeie, pentru că în ziua de azi toți suntem cu ochii după spioni, nu-i așa? O infirmieră, m-am gândit, sau o servitoare – o mulțime de spioane vin aici sub înfățișarea asta, și femeia de care vorbeam arăta extrem de neobișnuit și mergea pe drum cu fetița către dune, iar fetița părea obosită și tot rămânea în urmă, și era șapte și jumătate, majoritatea copiilor merg la culcare, așa că m-am uitat foarte tăios la femeie. Cred că asta a neliniștit-o. A grăbit pasul, trăgând-o pe fetiță după ea, și în cele din urmă a luat-o în brațe și a pornit pe potecă înspre stâncă, ceea ce mi s-a părut ciudat, căci acolo nu sunt deloc case, nu e nimic. M-am întrebat dacă nu cumva femeia avea de gând să semnalizeze. Se aud atâtea despre activitatea inamicului, iar ea arăta clar neliniștită când a văzut că mă uitam lung la ea.

Comandorul Haydock urcase în mașină și pornise motorul.

Spuse:

— Ernes Cliff Road, ai spus? Asta-i în cealaltă parte a oraşului, nu-i așa?

— Da, o luați în lungul esplanadei și treceți de oraşul vechi, iar apoi urcați...

Cealalți săriseră în maşină fără să-l mai asculte pe domnul Robbins.

Tuppence strigă:

— Vă mulțumim, domnule Robbins.

Maşina porni în trombă, lăsându-l pe omuleț să se uite după ei cu gura căscată.

Trecură în viteză prin oraş, evitând accidentele mai mult din noroc decât din îndemănare. În cele din urmă ieşiră într-un şantier de clădiri în construcție. Din el, o serie de mici drumuri duceau către dune, oprindu-se brusc la mică distanță pe coasta dealului. Ernes Cliff Road era a treia din ele.

Comandorul Haydock coti cu dibăcie și intră pe el, apoi o luă în sus. Drumul se pierdea pe coasta steepă a dealului, într-o potecă ce șerpuia către vârful.

— Mai bine să coborâm aici și să mergem pe jos, spuse Bletchley.

Haydock spuse cu îndoială:

— Aș putea, cred, să duc până sus maşina. Pământul e destul de tare. Cam cu hopuri, dar cred că aș putea reuși.

Doamna Sprot strigă:

— Oh, vă rog, vă rog!... Trebuie să ne mișcăm repede.

Comandorul murmură pentru sine:

— Sper că suntem pe urmele cui trebuie. Sfrijitul ăla putea să fi văzut orice femeie cu un copil.

Maşina gemu în timp ce se avântă în sus pe pământul denivelat. Panta era abruptă, dar smocurile de iarbă erau scurte și elastice. Ajunseră fără nici un incident neplăcut pe vârful colinei. Aici priveliștea era neîntreruptă până în zare unde se odihnea pe curba lui Whitehaven Bay.

Bletchley spuse:

— Nu-i o idee rea. Femeia ar putea petrece noaptea aici dacă e nevoie, iar mâine să coboare în Whitehaven și să ia trenul de

acolo.

Haydock spuse:

— Din câte văd, nici urmă de ele.

Stătea în picioare, ținând la ochi un binoclu pe care avusese grijă să-l ia cu el. Dintr-o dată, silueta lui se încordă; vedea prin binoclu două puncte mici în mișcare.

— Le-am prins...

Se așează din nou la volan și mașina demară în forță. Acum urmărirea fu scurtă. Aruncați în aer, azvârliți dintr-o parte în alta, ocupanții mașinii ajungeau rapid din urmă cele două mici puncte. Pe măsură ce se apropiau, punctele prindeau contur, până când putură fi distinse cu claritate. Da, era o femeie care ținea de mână o fetiță într-o rochie verde cu pătrățele. Betty.

Doamna Sprot scoase un strigăt gătuit.

— E în regulă acum, draga mea, spuse maiorul Bletchley bătând-o ușurel pe umăr. Le-am găsit.

Își continuă urmărirea. Brusc, femeia se întoarse și văzu mașina care înainta către ele.

Scoțând un strigăt, luă copilul în brațe și o rupse la fugă.

Alerga, nu înainte, ci în lateral, către marginea stâncii.

După câțiva metri, mașina n-o mai putu urmări; terenul era prea denivelat și blocat de bolovani mari. Se opri, iar ocupanții ei se grăbiră să coboare.

Doamna Sprot coborî prima și alergă nebunește după cele două fugare.

Ceilalți o urmară.

Când erau la vreo douăzeci de metri, cealaltă femeie coti către golf. Acum stătea chiar pe marginea stâncii. Cu un strigăt răgușit, strânse copilul mai aproape de trupul ei.

Haydock strigă:

— Dumnezeuule, o să arunce puștoaica peste marginea stâncii!

Femeia stătea acolo, ținând-o strâns pe Betty. Fața ei era desfigurată de ură. Rosti răgușit o frază lungă pe care nimeni n-o înțelese. Și continuă să țină copila, uitându-se din când în când la prăpastia de jos, aflată la nici un metru de locul în

care stătea.

Era limpede că amenința să arunce copilul în prăpastie.

Toți stăteau acolo, amețiți, îngroziți, incapabili să se miște de teamă că ar precipita catastrofa.

Haydock băgă mâna în buzunar și scoase un revolver. Strigă:
— Lasă copilul jos, altfel trag!

Străina râse. Strânse și mai tare copilul la piept. Cele două siluete erau contopite în una singură.

Haydock bombăni:

— Nu îndrăznesc să trag. Aș lovi copilul.

Tommy spuse:

— Femeia e nebună. E în stare să sară cu copilul.

Neajutorat, Haydock spuse din nou:

— Nu îndrăznesc să trag...

Dar în acea clipă răsună o împușcătură. Femeia se clătină și căzu, ținând însă strâns în brațe copilul.

Bărbații aleargă înainte. Doamna Sprot rămase clătinându-se cu pistolul fumegând în mâna ei, cu ochii dilatați.

Făcu țepănă câțiva pași.

Tommy era îngenunchiat lângă trupuri. Le întoarse cu blândețe. Văzu fața femeii – observă cu admirație strania ei frumusețe. Ochii i se deschiseră, se uitară la el, apoi deveni goi de orice expresie. Cu un oftat, femeia muri, împușcată în cap.

Teafără, micuța Betty Sprot se smuci și alergă spre femeia care stătea ca o statuie.

Apoi, în cele din urmă, doamna Sprot se năruí. Aruncă pistolul și căzu la pământ, strângând fetița în brațe.

Strigă:

— E în siguranță... E în siguranță... Oh, Betty... Betty... Iar apoi, cu o șoaptă joasă, uluită: Am... Am omorât-o?

Tuppence spuse cu fermitate:

— Nu te gândești la asta. Gândește-te la Betty. Gândește-te doar la Betty.

Doamna Sprot se duse lângă bărbați.

Haydock murmură:

— Al naibii miracol. Mie nu mi-ar fi reușit o împușcătură ca

asta. Nu cred că femeia a mai ținut vreodată în mână un pistol – a fost pur și simplu instinctul. Un miracol, asta e.

Tuppence spuse:

— Slavă Domnului! A fost cât pe ce.

Și se uită în jos, la marea de dedesubt, și se cutremură.

Capitolul VIII

Ancheta cu privire la femeia moartă se ținu după câteva zile. Existase o amânare până când poliția o identificase ca fiind o anume Varda Polonska, o poloneză refugiată.

După dramatica scenă de pe stâncă, doamna Sprot și Betty, cea dintâi în stare de colaps, fură aduse la Sans Souci, unde eroinei, pe jumătate leșinată, i se administrară sticle cu apă fierbinte, cești de ceai tare, multă curiozitate și, în cele din urmă, o dușcă zdravănă de coniac.

Comandorul Haydock luase imediat legătura cu poliția și, călăuziți de el, polițiștii plecaseră la locul tragediei.

Dacă n-ar fi fost veștile tulburătoare de pe front, probabil că ziarele ar fi acordat un spațiu mult mai mare tragediei. Așa, însă, ea ocupase doar un mic paragraf.

Atât Tuppence cât și Tommy trebuiră să depună mărturie la anchetă, și pentru cazul în care vreun reporter ar fi crezut de cuviință că era potrivit să facă niște poze celor mai neimportanti martori, domnul Meadows avu ghinionul să facă ceva la ochi, ceea ce necesită un bandaj care îi schimba mult fizionomia. Doamna Blenkinsop era practic ascunsă de borurile pălăriei ei.

Totuși, interesul se concentrează în întregime asupra doamnei Sprot și a comandurului Haydock. Domnul Sprot, isteric chemat prin telefon, dădu fuga să-și vadă soția, dar trebui să plece înapoi în aceeași zi. Părea un tânăr amabil dar nu prea interesant.

Ancheta fu deschisă cu identificarea formală a cadavrului de către o anume doamnă Calfont, o femeie cu buze subțiri și ochi sfredelitori care se ocupa de câteva luni cu ajutorarea refugiaților.

Polonska, spuse ea, venise în Anglia însoțită de un văr și soția acestuia care, erau, din câte știa ea singurele ei rude.

După părerea ei, femeia era ușor sărită de pe fix. Înțelesese de la ea că trecuse prin scene de mare groază în Polonia și că familia ei, incluzând câțiva copii, fusese omorâtă. Femeia părea să nu fie deloc recunoscătoare pentru tot ce se făcea pentru ea, și era bănuitoare și taciturnă. Vorbea mult singură, și nu părea normală. I se găsisese o slujbă într-o casă, dar ea o părăsise fără preaviz și fără să raporteze la poliție.

Procurorul întrebă de ce nu veniseră rudele femeii, și în acest punct inspectorul Brassey dădu o explicație.

Perechea cu pricina fusese reținută pentru un delict legat de un arsenal naval. El declară că cei doi străini se dăduseră drept refugiați ca să intre în țară, dar imediat încercară să obțină slujbe în apropierea unei baze marine. Întreaga familie era privită cu suspiciune. Avuseseră asupra lor o mare sumă de bani pe care nu o puteau explica. Împotriva decedatei Polonska nu se știa, de fapt, nimic, în afară de faptul că se credea că avea sentimente antibritanice. Era posibil ca și ea să fi fost un agent inamic, și dereglarea mentală pe care o afișa era simulată.

Când fu chemată, doamna Sprot izbucni imediat în lacrimi. Procurorul fu blând cu ea, și procedă cu tact ca s-o facă să povestească ce se întâmplase.

— E îngrozitor, hohoti doamna Sprot. E tare îngrozit că am omorât pe cineva. N-am avut intenția asta... Nici nu m-am gândit... Dar era vorba de Betty... Și am crezut că femeia aia avea de gând s-o arunce de pe stâncă și trebuia s-o opresc... Și, oh, nu știu cum am făcut-o.

— Sunteți obișnuită să folosiți arme de foc?

— Oh, nu! Doar puștile din bălciuri, și nici chiar atunci n-am nimerit niciodată. Oh, mă simt de parcă aș fi ucis cu sânge rece pe cineva.

Procurorul o liniști și o întrebă dacă intrase vreodată în contact cu moarta.

— Oh, nu. N-o văzusem în viața mea. Cred că trebuie să fi fost cu adevărat nebună, din cauză că nici măcar nu ne cunoștea pe mine sau pe Betty.

Ca răspuns la următoarele întrebări, doamna Sprot spuse că

participase la un cerc de cusut pentru ajutorarea refugiaților polonezi, dar că asta fusese singura ei legătură cu polonezii din această țară.

Haydock fu următorul martor, și el descrie pașii pe care îi întreprinse pentru a da de urma răpitoarei și ce se întâmplase în cele din urmă.

— Vă este limpede că femeia era hotărâtă să sară?

— Fie să sară, fie să arunce copilul. Părea absolut înnebunită de ură. Ar fi fost imposibil să te înțelegi cu ea. Trebuia să o fac inofensivă, dar ea ținea copila drept scut. M-am temut că am să omor copila dacă trăgeam. Doamna Sprot și-a asumat riscul și a reușit să-i salveze viața copilei sale.

Doamna Sprot începu iar să plângă.

Mărturia doamnei Blenkinsop fu scurtă – doar o confirmare a depozității comandoului Haydock.

Urmă domnul Meadows.

— Sunteți de acord cu comandoul Haydock și cu doamna Blenkinsop privitor la ceea ce s-a întâmplat?

— Da. Femeia era atât de disperată încât era imposibil să te apropii de ea. Era pe cale să se arunce în gol cu copilul.

Se mai depusese câteva mărturii. Procurorul indică juriului că Vanda Polonska murise de mâna doamnei Sprot și aceasta din urmă fu declarată oficial nevinovată. Nu exista nici o dovadă care să arate starea mentală a moartei. Se putea să fi acționat din ură față de Anglia. Unele din lucrurile distribuite refugiaților polonezi purtau numele doamnelor care le trimiseseră, și era posibil ca femeia să fi intrat în felul ăsta în posesia numelui adresei doamnei Sprot, dar nu era ușor de ajuns la motivul care o făcuse să răpească fetița – posibil un motiv nebunesc, absolut de neînțeles pentru o minte normală. Conform propriei relatări, Polonska suferise nenorociri mari în țara ei, și se putea ca asta s-o fi dereglat mintal. Pe de altă parte, era posibil să fi fost agent inamic.

Verdictul fu în concordanță cu rezumatul procurorului.

A doua zi după anchetă, doamna Blenkinsop și domnul Meadows se întâlniră pentru a-și compara impresiile.

— Iese din scenă Vanda Polonska și ne izbim de un zid, ca de

obicei, spuse mohorât Tommy.

— Da, ambele piste se închid, nu-i așa? Nici un document, nici un indiciu cu privire de unde proveneau banii pe care îi avea ea și verii ei, nici o însemnare despre cu cine trataseră.

— Al naibii de eficienți, spuse Tommy, apoi adăugă: Știi, Tuppence, nu-mi place cum arată lucrurile.

Tuppence aprobă. Într-adevăr, veștile erau departe de a fi liniștitoare.

Armata franceză se retrăgea și părea probabil că lucrurile puteau fi schimbate. Dunkirk continua să fie evacuat. Era limpede că mai erau câteva zile până la căderea Parisului. Dezvăluirea lipsei de echipament și material pentru a rezista marilor unități mecanizate ale nemților produse o spaimă generală.

Tommy spuse:

— E vorba doar de obișnuita noastră lentoare și brambureală? Sau în spatele acestor lucruri există o mașinațiune deliberată?

— Aceasta din urmă, cred, dar nu se va putea dovedi niciodată.

— Nu. Adversarii noștri sunt prea deștepți pentru asta.

— Acum ne debarasăm de mult putregai.

— Da, îi încercuim pe cei evidenți, dar nu cred că am ajuns la creierele care conduc din umbră.

Tuppence spuse:

— Noi de asta suntem aici, și nu avem rezultate.

— Am făcut ceva, îi aminti Tommy.

— Carl von Deinim și Vanda Polonska, da. Plevușcă.

— Crezi că lucrau împreună?

— Așa cred, spuse gânditoare Tuppence. Nu uita că i-am văzut stând de vorbă.

— Atunci, Carl von Deinim a pus la cale răpirea?

— Presupun că da.

— Dar de ce?

— Asta mă întreb și eu întruna. N-are nici o logică.

— De ce să răpească acel anume copil? Cine sunt soții Sprot? Ei nu au bani, așa că nu e vorba de răscumpărare. Niciunul

din ei nu sunt angajați ai guvernului în vreun post de răspundere.

— Știu, Tommy. Pur și simplu n-are nici o logică.

— Doamna Sprot n-are nici o idee?

— Femeia aia are creier cât o găină, spuse cu dispreț Tuppence. Nu gândește deloc. Spune doar că e genul de lucru pe care l-ar face ticăloșii de nemți.

— A naibii proastă! Spuse Tommy. Nemții sunt eficienți. Dacă ei își trimit un agent să răpească o copilă, o fac dintr-un anumit motiv.

— Știi, am senzația că doamna Sprot ar putea să-și dea seama de motiv dacă s-ar gândi la asta. Trebuie să fie ceva – vreo informație care a ajuns din neglijență la ea, și poate că nici nu știe exact ce este.

— Nu spune nimic. Așteaptă instrucțiuni., cită Tommy din biletul găsit pe podeaua camerei doamnei Sprot. La naiba, asta înseamnă ceva!

— Firește că înseamnă – trebuie. Singurul lucru care îmi vine în minte este că doamnei Sprot, sau soțului ei, le-a fost dat ceva în păstrare de către cineva, tocmai pentru că sunt niște oameni atât de banali încât nimeni nu i-ar suspecta că dețin acel „ceva”, indiferent de ce o fi el.

— E o idee.

— Știu, dar seamănă groaznic cu o poveste de spionaj. Cumva, nu pare reală.

— Ai rugat-o pe doamna Sprot să-și stoarcă puțin creierii?

— Da, dar necazul e că nu o interesează cu adevărat. Nu-i pasă decât că Betty e iar lângă ea, în afară de faptul că o apucă istericalele pentru faptul că a împușcat pe cineva.

— Ciudate creaturi sunt femeile, îngână Tommy. Am văzut-o pe femeia asta dezlănțuită ca o furie, ar fi fost în stare să împuște un întreg regiment fără să clipească doar să-și recapete copilul, iar apoi, după ce a împușcat-o pe răpitoare printr-o baftă absolut incredibilă, se prăbușește și se vaită de mama focului că a făcut-o.

— Procurorul a absolvit-o de vină, spuse Tuppence.

— Firește. Doamne, eu n-aș fi riscat să trag în momentul

acela.

— Probabil nici ea, dacă ar fi știut mai multe despre asta. Faptul că n-a știut ce greu era să tragi din acel unghi a făcut-o să-i reușească.

— Totul a fost ca în Biblie, spuse Tommy. David și Goliat.

— Oh! Exclamă Tuppence.

— Ce e, bătrânico?

— Nu prea știu. Când ai spus asta, ceva mi-a sunat în minte, iar acum s-a dus!

— Foarte util, spuse Tommy.

— Nu fi ironic. Lucruri din astea se mai întâmplă.

— Stai așa – cred că era ceva legat de Solomon.

— Cedri, temple și o mulțime de neveste și concubine?

— Taci! Tuppence își astupă urechile cu mâinile. Mă împiedici să gândesc.

— Evrei? Întrebă cu speranță Tommy. Triburi din Israel.

Dar Tuppence clătină din cap. După câteva minute, spuse:

— Aș vrea să pot să-mi amintesc de cine îmi amintea femeia aia.

— Răposata Vanda Polonska?

— Da. De prima dată când am văzut-o, fața ei mi s-a părut cunoscută.

— Crezi că ai mai dat de ea în altă parte?

— Nu, sunt sigură că nu.

— Doamna Perenna și Sheila sunt cu totul alt gen.

— Oh, da, nu e vorba de ele. Știi, Tommy, legat de ele două, mă gândeam... După părerea mea, chestia aia cu biletul găsit de doamna Sprot pe podea e dubioasă. Vreau să spun că nu cred o clipă că biletul a fost aruncat pe fereastră înfășurat în jurul unei pietre. A fost pus acolo de cineva, gata pentru a fi găsit de doamna Sprot, și cred că doamna Perenna a fost cea care l-a pus acolo.

— Doamna Perenna, Carl von Deinim, Vanda Polonska – toți lucrând împreună.

— Da. Ai observat cum a intrat doamna Perenna tocmai în momentul critic și ne-a împiedicat să sunăm la poliție? A preluat comanda întregii situații.

— Așadar tot ea e alegerea ta pentru M.

— Da, a ta nu e?

— Nu cred, spuse încet Tommy.

— De ce, Tommy, ai altă idee?

— Probabil că e tâmpenie.

— Povestește-mi.

— Nu, prefer să n-o fac. N-am nimic pe care să mă bazez.

Absolut nimic. Dar dacă am dreptate, nu cu M ne confruntăm noi, ci cu N.

În sinea lui își spuse: „Bletchley. Cred că el e. De ce n-ar fi? E drept că el a fost cel care a vrut să telefoneze la poliție, dar poate că a fost foarte sigur că mama copilei avea să respingă ideea. Biletul amenințător a avut grijă de asta. Putea să-și permită să sugereze punctul de vedere opus...”

Și asta îl aduse înapoi la sâcâitoarea problemă căreia încă nu putea să-i găsească răspuns.

De ce să o răpească pe Betty Sprot?

În față la Sans Souci era oprită o mașină pe care scria Poliția.

Absolvită de gândurile ei, Tuppence nu o băgă în seamă. Coti în alee și, intrând pe ușa din față, urcă direct în camera ei.

În prag se opri uluită, în timp ce o siluetă înaltă se îndepărta de fereastră.

— Vai de mine, spuse Tuppence. Sheila?

Fata veni direct către ea. Acum Tuppence o vedea mai clar, îi vedea ochii scânteind pe fața albă și tragică.

Sheila spuse:

— Mă bucur că ați venit. Vă așteptam.

— Ce s-a întâmplat?

Glasul fetei era liniștit și lipsit de emoție când spuse:

— L-au arestat pe Carl!

— Poliția?

— Da.

— Oh, vai de mine!

Tuppence nu știa ce să spună. În ciuda glasului liniștit al Sheilei, ea intuia neliniștea fetei.

Fie că erau sau nu tovarăși de conspirație, fata asta îl iubea pe Carl von Deinim, și Tuppence simțea că o durea inima de milă

pentru această făptură tânără și tragică.

Sheila întreabă:

— Ce să fac?

Întrebarea simplă, copilărească, o făcu pe Tuppence să se cutremure. Spuse neajutorată:

— Oh, draga mea.

Sheila rosti cu un glas care semăna cu un bocet:

— L-au luat. N-am să-l mai văd. Strigă: Ce să fac? Ce să fac?

Și, căzând în genunchi lângă pat, începu să plângă sfâșietor.

Tuppence îi mângâie părul brunet. La un moment dat, spuse slab:

— Poate că nu e adevărat. Poate că doar au de gând să-l interneze în lagăr. La urma urmelor, e străin, din tabăra inamică.

— Ei n-au spus asta. Îi percheziționează camera.

— Ei bine, dacă nu găsesc nimic...

— Firește că nu vor găsi nimic! Ce să găsească?

— Nu știu. Te-ai gândit că ar putea să găsească?

— Eu?

Disprețul ei, uluirea ei erau prea reale pentru a fi simulate. Orice bănuieli avusese Tuppence că Sheila Perenna era implicată muriră în acest moment. Fata nu știa nimic, nu știuse niciodată nimic.

Tuppence spuse:

— Dacă e nevinovat...

Sheila o întrerupse.

— Ce contează asta? Poliția îi va pune ceva în cârcă.

Tuppence spuse tăios:

— Prostii, draga mea, asta chiar că nu e adevărat.

— Poliția engleză e în stare de orice. Așa spune mama.

— Poate că mama ta așa spune, dar se înșală. Te asigur că nu e așa.

Sheila se uită la ea cu îndoială, apoi spuse:

— Prea bine. Dacă dumneavoastră spuneți așa, am încredere în dumneavoastră.

Tuppence se simți foarte jenată. Spuse repede:

— Ești prea încrezătoare, Sheila. Poate că n-a fost înțelept să

ai încredere în Carl.

— Și dumneavoastră sunteți împotriva lui? Credeam că îl plăceați. Și el crede asta.

Înduioșătoare fapte tinere cu credința lor că ceilalți îi plăceau! Și era adevărat – ea îl plăcuse pe Carl – îl plăcea.

Spuse cam moale:

— Ascultă, Sheila, a-ți plăcea sau nu a-ți plăcea cineva nu are nici o legătură cu faptele. Țara asta și Germania sunt în război. Există multe moduri de a-ți servi țara. Unul din ele este să obții informații... Și să lucrezi în spatele liniilor. Este un lucru curajos, căci dacă ești prins – s-a sfârșit.

Sheila spuse:

— Credeți că Carl...

— Ar putea lucra pentru țara lui în acest mod? Este o posibilitate, nu-i așa?

— Nu, spuse Sheila.

— Poate că sarcina lui a fost să vină aici ca refugiat, să se arate violent antinazist și apoi să culeagă informații.

Sheila spuse liniștită:

— Nu e adevărat. Îl cunosc pe Carl. Îi cunosc inima și mintea. Cel mai mult îi pasă de știință, de munca lui, de adevăr și de cunoașterea lui. El îi este recunoscător Angliei că l-a lăsat să lucreze aici. Uneori, când oamenii spun lucruri crude, se simte neamț și îl doare. Dar urăște nazismul și tot ce reprezintă el, îi urăște pe naziști că neagă libertatea.

— E de așteptat să spună asta, desigur.

— Așadar credeți că e spion?

— Cred că e... Tuppence ezită – o posibilitate.

Sheila porni spre ușă.

— Înțeleg. Îmi pare rău că am venit să vă rog să ne ajutați.

— Dar de ce ai crezut că aș putea s-o fac, draga mea?

— Dumneavoastră aveți cunoștințe. Fii dumneavoastră sunt în armată și în marină, și v-am auzit spunând că ei cunosc oameni influenți. M-am gândit că poate i-ați putea convinge să... Să facă ceva.

Tuppence se gândi la acele fapte inventate, Douglas și Raymond și Cyril.

— Mă tem că ei n-ar putea face nimic, spuse ea.

Sheila își înălță capul. Spuse pățimaș:

— Atunci n-avem nici o speranță. Or să-l ia și or să-l închidă, și într-o zi, în zori, or să-l ducă lângă perete și or să-l împuște – și ăsta va fi sfârșitul.

Ieși, trântind ușa după ea.

„Oh, afurisiții de irlandezi!” se gândi Tuppence, bântuită de sentimente amestecate. „De ce au ei puterea asta teribilă de a învârti lucrurile până nu mai știi unde ești? Dacă Carl von Deinim este spion, merită să fie împușcat. Trebuie să mă agăț de asta, să n-o las pe fata asta să mă vrăjească cu glasul ei irlandez și să mă facă să cred că este tragedia unui erou și a unui martir!”

Apoi, își zise: „Măcar de n-ar fi adevărat. Oh, măcar de n-ar fi adevărat...”

Totuși, știind ce știa, cum se putea îndoi?

Pescarul de la capătul Digului Vechi aruncă undița în apă și o plimbă cu grijă.

— Nu există nici un dubiu, mă tem, spuse el.

Tommy zise:

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, să știți. Este... E un tip de treabă.

— Așa sunt ei, dragă colega, așa sunt de regulă. Cei care se oferă să se ducă în țara inamicului nu sunt dihorii și șobolanii. Sunt oamenii curajoși. Noi știm destul de bine asta. Dar asta e, cazul e dovedit.

— Și spuneți că nu există nici un dubiu?

— Absolut niciunul. Printre formulele lui chimice era o listă cu oameni din fabrică ce trebuiau abordați, posibili simpatizanți fasciști. Mai era și o schemă foarte isteată de sabotaj și un proces chimic care, aplicat la fertilizante, ar fi devastat zone întregi de culturi agricole. Totul pus la cale de conașul Carl.

Cam împotriva voinței sale, bombănind-o în gând pe Tuppence care îl făcuse să-i promită că va spune asta, Tommy întrebă:

— Nu e posibil ca lucrurile astea să fi fost regizate astfel

încât să pară vinovat?

Domnul Grant zâmbi diabolic.

— Oh, spuse el, nu mă îndoiesc că asta e ideea soției dumitale.

— Păi... Ăă... Da, a ei este.

— E un flăcău atrăgător, spuse înțelegător domnul Grant. Nu serios, nu cred că putem lua în considerare sugestia asta. Tipul avea o rezervă de cerneală simpatică. Ceva extrem de ingenios. O singură dată am mai întâlnit metoda asta, și atunci era vorba de nasturii de la vestă. Substanța se afla în ei. Când amicul voia să o folosească, înmuia un nasture în apă. Metoda lui Carl von Deinim nu folosea nasturii. Folosea un șiret de pantof.

— Oh! Ceva pâlpâi în mintea lui Tommy... Vag... Nebulos.

Tuppence fu mai isteată. De îndată ce el îi relatează conversația, ea prinse aspectul principal.

— Un șiret de pantof? Tommy, asta explică treaba!

— Care treabă?

— Betty, prostule! Nu mai ții minte ce lucru amuzant a făcut în camera mea când mi-a scos șireturile de la pantofi și le-a înmuiat în apă? La vremea respectivă m-am gândit că născocise un mod amuzant de a se distra. Dar, firește, ea îl văzuse pe Carl făcând asta și îl imita. El nu putea să riște ca ea să vorbească despre asta, și a aranjat cu femeia aia să o răpească...

Tommy spuse:

— Atunci treaba e lămurită.;

— Da. E bine când lucrurile capătă contur. Le dai la spate și mergi mai departe.

— Trebuie să mergem mai departe. Carl von Deinim era doar o verigă din lanț. Doamna Perenna e capul.

Tuppence spuse:

— Da, dar trebuie să avem dovezi. Nu va fi ușor să le obținem.

Dacă ea e creierul, nici nu e de așteptat să fie ușor.

— Deci M este doamna Perenna?

Tommy presupuse că trebuia să fie. Întrebă încet:

— Chiar crezi că fata asta nu e deloc implicată?

— Sunt foarte sigură de asta.

Tommy oftă.

— Dacă e așa, mare ghinion pe capul ei. Mai întâi bărbatul pe care îl iubește, apoi mama. N-or să-i mai rămână prea multe, nu?

— N-avem încotro.

— Da, dar dacă ne înșelăm, dacă N sau M e altcineva?

Tuppence spuse cu răceală:

— Așadar, tot te mai agăți de asta? Ești sigur că nu e vorba doar de dorința ta?

— Ce vrei să spui?

— Sheila Perenna – asta vreau să spun.

— Ești absurdă, Tuppence.

— Ba nu sunt. Te-a vrăjit și pe tine la fel ca pe ceilalți.

Tommy replică supărat:

— Deloc. Pur și simplu am ideile mele.

— Care anume?

— Cred că am să le păstrez pentru mine deocamdată. Vom vedea care din noi are dreptate.

— În fine, trebuie s-o urmărim pe doamna Perenna. Să aflăm unde se duce, cu cine se întâlnește – totul. Trebuie să existe undeva o verigă. Ai face bine să-l pui pe Albert pe urmele ei în după-amiaza asta.

— Fă-o tu. Eu sunt ocupat.

— De ce, ce ai de făcut?

— Joc golf.

Capitolul IX

— Pare ca pe vremuri, nu-i așa, doamnă? Întrebă Albert, zâmbind fericit.

Deși acum, la vârsta de mijloc, avea tendințe de îngrășare, Albert mai avea încă inima romantică de băiat care îl făcuse să se asocieze cu Tommy și Tuppence în tinerețea lor aventuroasă.

— Mai țineți minte cum ați dat de mine? Curățăm clanțele de aramă ale apartamentelor alea dichisite. Și de atunci, nu m-am mai uitat înapoi, cum s-ar spune. Multe aventuri am mai trăit toți trei, zău așa!

Albert oftă, și, printr-o firească asociere de idei, Tuppence se interesă de sănătatea doamnei Albert.

— Oh, nevastă-mea e bine, dar nu se prea acomodează cu galezii, spune ea. Crede că ei ar trebui să învețe adevărata engleză, iar cât despre raiduri, vai, au avut deja două, și au lăsat gropi în pământ în care ar încăpea o mașină, așa zice ea. Așa că ce siguranță este asta? Tot așa de bine putea să rămână în Kennigton, unde n-ar fi trebuit să vadă numai copaci melancolici, și de unde putea cumpăra lapte curat la sticlă.

— Nu știu dacă ar fi trebuit să te băgăm în povestea asta, Albert.

— Aiurea, doamnă. N-am încercat eu să mă înrolez, iar ei au fost atât de încrezuți încât nici nu s-au uitat la mine? Mi-au spus să aștept până când vor fi convocați cei din grupa mea de vârstă. Eu, care sunt sănătos tun și abia aștept să le vin de hac ticăloșilor de nemți! Doar să-mi spuneți cum să le pun bețe în roate și să le împiedic înaintarea, și gata sunt! Coloana a Cincea, cu asta ne confruntăm noi, așa scriu ziarele, deși nu spun ce s-a întâmplat cu celelalte patru. Dar, pe scurt, sunt gata să vă ajut în ce fel vreți pe dumneavoastră și pe căpitanul Beresford.

— Bun. Acum am să-ți spun ce vrem să faci.

— De când îl cunoști pe Bletchley? Întrebă Tommy urmărind cu aprobare traseul mingii de golf.

Comandorul Haydock, care și el executase o lovitură bună,

avea o expresie mulțumită pe față în timp ce își punea pe umăr crosele de golf și răspunse:

— Pe Bletchley? Stai să văd. De vreo nouă luni, cam așa ceva. A venit aici toamna trecută.

— Spuneai că e prieten cu prietenii dumitale? Sugeră fals Tommy.

— Am spus eu asta? Comandorul arăta ușor surprins. Nu, nu cred. L-am cunoscut aici, la club.

— Un om cam misterios, nu?

De data asta comandorul fu clar surprins.

— Om misterios? Bletchley?

Haydock părea sincer neîncrezător.

Tommy oftă în sinea lui. Presupuse că își imagina lucruri.

Executară fiecare câte o altă lovitură, iar când fură din nou alături Haydock întrebă:

— Ce naiba te face să-l numești pe Bletchley un om misterios? Eu aș fi spus că e un tip dureros de prozaic – militarul tipic.

Tommy zise vag:

— Mă rog, ideea mi-a venit de la ceva spus de cineva...

Își continuă jocul. Comandorul câștigă gaura.

— Trei până acum și două de jucat, remarcă el cu satisfacție. Apoi, după cum sperase Tommy, mintea lui, eliberată de preocuparea față de partidă, se întoarse la ce spusese Tommy.

— La ce fel de mister te referi? Întrebă el.

Tommy dădu din umeri.

— E vorba doar că se pare că nimeni nu știe multe despre el.

— Ascultă, Meadows, care-i ideea? Nu e nimic în neregulă cu Bletchley, nu-i așa?

— Nu, nu, firește că nu, se grăbi Tommy să nege. Își slobozise iepurele. Acum putea sta liniștit să se uite cum mintea lui Haydock pornise în urmărirea lui.

— Întotdeauna mi s-a părut aproape absurd de tipic militarului.

— Chiar așa.

— Ah, da, înțeleg ce vrei să spui. Cam prea tipic, poate? Știi, acum că mă gândesc la asta, niciodată n-am dat de cineva care

Îl cunoștea pe Bletchley de înainte de a veni aici. N-are nici un prieten vechi la care să stea, nimic de genul ăsta.

— Ah! Exclamă Tommy.

Se separară pentru a-și executa următoarele lovituri. Când se reîntâlniră, Haydock spuse brusc:

— Spune-mi ce ai auzit despre el.

— Nimic, absolut nimic.

— Nu e nevoie să fii atât de precaut cu mine, Meadows. Eu aud tot felul de zvonuri. Înțelege? Toată lumea vine la mine. Sunt cunoscut ca fiind foarte interesat de subiectul ăsta. Care e ideea – Bletchley nu este ce pare a fi?

— Este doar o sugestie.

— Ce se crede că e? Hun? Prostii, tipul e englez ca mine și ca dumneata.

— Oh, da, sunt sigur că este.

— Mereu ți-pă să fie băgați în lagăre mai mulți străini. Uită-te ce pornit era împotriva neamțului ăla tânăr, și pe bună dreptate, se pare. Am auzit de la șeful poliției că s-au găsit destule la Carl von Deinim pentru a fi spânzurat de câteva ori. Avea o schemă de a otrăvi rezerva de apă a întregii țări și că, de fapt, lucra la un nou gaz – lucra la el în fabricile noastre. Dumnezeuule, ce miopi sunt ai noștri! Guvernul nostru crede orice! E suficient ca un tip tânăr să vină în țara asta chiar înainte de începutul războiului și să scâncească puțin despre persecuție pentru ca ai noștri să închidă ochii și să-l lase să aibă acces la toate secretele noastre. Așa au făcut și cu tipul acela, Hahn...

Tommy nu avea nici o intenție să-l lase pe comandor să depene iar vechea poveste. Rată în mod deliberat o lovitură care trimitea mingea în gaură.

— Politici dure! Strigă Haydock.

Execută cu atenție lovitura. Mingea intră în gaură.

— Gaura mea. Nu prea ești în mână azi. Despre ce vorbeam? Tommy spuse cu hotărâre:

— Despre faptul că Bletchley e în regulă.

— Desigur, desigur. Stau și mă întreb... Chiar am auzit o poveste ciudată despre el... la vremea respectivă nu m-am

gândit la ea...

Aici, spre supărarea lui Tommy, fură strigați de alți doi bărbați. Cei patru se întoarseră la club și băură câte un pahar. După aceea, comandorul se uită la ceas și spuse că el și Meadows trebuiau să plece. Tommy acceptase invitația de a lua cina cu comandorul.

Smugglers' Rest era în obișnuita-i stare de ordine. Un servitor înalt, între două vârste, îi servi cu îndemânarea unui chelner. O servire atât de perfectă era oarecum neobișnuit de găsit în afara unui restaurant londonez!

Când omul părăsi camera, Tommy comentă faptul.

— Da, sunt norocos că-l am pe Appledore.

— Cum l-ai găsit?

— De fapt, a răspuns unui anunț. Avea referințe excelente și le era limpede superior celorlalți care răspunseseră anunțului și a cerut un salariu extrem de mic. L-am angajat pe loc.

Tommy spuse râzând:

— În mod sigur războiul ne-a lăsat fără cea mai bună servire în restaurante. Practic, toți chelnerii buni erau străini. Se pare că englezii n-au talent la așa ceva.

Mai târziu, afară, în timp ce își bea cafeaua, Tommy întreabă cu blândețe:

— Ce voiai să spui pe terenul de golf? Ceva despre o poveste ciudată legată de Bletchley.

— Oare despre ce era vorba? Hei, vezi lumina aia trimisă spre mare? Unde mi-e telescopul?

Tommy oftă. Se părea că stelele erau împotriva lui. Comandorul se repezi în casă și ieși iar, mătură orizontul cu luneta, schiță un întreg sistem de semnalizare de către inamic spre punctele probabile de pe țărm, și trecu apoi la redarea unui tablou întunecat al unei invazii încununate de succes în viitorul apropiat.

— Nu există organizare, nu există coordonare. Cu un om ca bătrânul Andrews la comandă...

Ăsta era un teren bătătorit. Era supărarea favorită a comandurului Haydock. El ar fi trebuit să fie la comandă, și era hotărât să-l izgonească pe colonelul Andrews dacă era cu

putință.

Servitorul aduse afară whisky și lichiorurile, în timp ce comandorul o dădea înainte:

— Și încă mai colcăim de spioni, suntem roși de ei. E la fel ca în ultimul război – frizeri, chelneri...

Rezemat în scaun, Tommy prinse profilul lui Appledore în timp ce acesta se mișca îndemânatic în jurul lor și își zise: „Chelneri? L-ai putea numi mai ușor Fritz pe tipul ăsta decât Appledor...”

Ei bine, de ce nu? Tipul vorbea englezește perfect, era adevărat, dar mulți germani vorbeau. Își perfecționaseră prin ani engleza în restaurantele englezești. Și apoi tipul rasial. Păr blond, ochi albaștri – adesea trădați de forma capului – da, capul... Unde mai văzuse el un cap în ultimul timp...?

Vorbi dintr-un impuls. Cuvintele se potriveau cu ceea ce tocmai spunea comandorul.

— Toate acele afurisite de formulare de completat. N-au nici un rost, Meadows. O serie de întrebări cretine...

— Știu. Ca de pildă „Cum vă numiți”. Răspuns N sau M.

Se produse un accident. Appledore, servitorul perfect, gafase. Un șuroi de lichior de mentă se revărsă pe manșeta și mâna lui Tommy.

Omul se bâlbâi:

— S-scuzați-mă, domnule.

Haydock izbucni cu furie:

— Prostule neîndemânatic! Ce dracu' crezi că faci?

Fața lui de regulă roșie era acum grenă de mânie.

Continuă cu un torent de injurii. Appledore se scuza umil.

Tommy nu se simțea deloc în largul lui, dar brusc, ca prin minune, mânia comandurului trecu și el redeveni gazda inimoasă.

— Vino să te speli. Scârboasă chestie, lipicioasă, trebuie să fie tocmai lichiorul de mentă!

Tommy îl urmă înăuntru și curând se află în baia somptuasă. Se spală cu grijă de lichidul dulce, lipicios. Comandorul vorbea din dormitorul de alături. Părea puțin rușinat.

— Mă tem că m-am aprins un pic. Sărmanul Appledore – el

știe că mă ia gura pe dinainte și spun și ce nu gândesc.

Tommy se întoarse de la chiuvetă ștergându-se pe mâini. Nu observă că un săpun alunecase pe podea. Călcă pe el. Linoleumul era foarte lustruit.

Un moment mai târziu executa niște pași ciudați de balerin. Zbură prin baie, cu mâinile întinse. Una se propti în robinetul din dreapta al căzii, cealaltă pe partea laterală a unui mic dulap de baie. Piciorul lovi puternic panoul din cap al căzii.

Treaba se întâmplă ca o scamatorie. Cada alunecă de la perete, răsucindu-se pe un pivot mascat. Tommy se pomeni uitându-se într-o nișă întunecoasă. Nu am nici un dubiu cu privire la ce se afla în nișă. Aceasta adăpostea aparatură de transmitere prin radio.

Glasul comandurului se oprise. Acesta apărură brusc în cadrul ușii. Și, cu un clic, mai multe lucruri începură să capete înțeles în mintea lui Tommy.

Fusese orb până acum? Fața aceea de englez jovial era doar o mască. De ce nu o văzuse tot timpul ceea ce de fapt era – fața unui ofițer prusac arogant și nervos?

Și totul se potrivea, se potrivea de minune. Dublul bluf. Agentul inamic, Hahn, trimis primul, pregătind casa, angajând lucrători străini, atrăgând atenția asupra sa și trecând în final la stadiul următor al planului, propria-i demascare de către bravul marinar britanic, comandorul Haydock. Și pe urmă, ce era mai firesc decât ca englezul să cumpere locul și să spună povestea la toată lumea, repetând-o până la plictiseală? Și astfel N, instalat în siguranță în locul indicat, cu comunicațiile pe mare și transmiiătorul secret și cu personalul lui aflat la îndemână la Sans Souci, este gata să înfăptuiască planul Germaniei.

Tommy nu putu să reziste unui val de admirație sinceră. Toată treaba fusese atât de perfect plănuită! El unul nu-l bănuise niciodată pe Haydock, și doar un accident neprevăzut îl trădase.

Toate acestea trecură prin mintea lui Tuppence în câteva secunde. Măcar de-ar fi putut să joace suficient de bine rolul englezului greu de cap.

Se întoarse spre Haydock cu ceea ce spera să fie un răs natural.

— Dumnezeu, niciodată nu încetezi să ai surprize în casa dumitale? Asta a fost încă unul din micile mecanisme ingenioase ale lui Hahn? Pe asta nu mi l-ai arătat zilele trecute.

Haydock stătea nemișcat. Trupul lui mare care bloca ușa era încordat.

„E un adversar mai puternic decât mine, se gândi Tommy. Și mai e și servitorul ăla derutant.”

Preț de o clipă Haydock rămase ca sculptat în piatră, apoi se relaxă. Spuse râzând:

— Al naibii de amuzant, Meadows. Ai patinat pe podea ca un balerin! Șterge-te pe mâini și vino în camera cealaltă.

Tommy îl urmă. Era în gardă și toți mușchii îi erau încordați. Într-un fel sau altul, trebuia să plece cu bine din casă cu ceea ce știa. Putea să reușească să-l prostească pe Haydock? Tonul acestuia din urmă părea destul de natural.

Cu un braț pe după umerii lui Tommy, Haydock îl conduse pe acesta în camera de zi. Întorcându-se, închise ușa după ei.

— Ascultă, băiete, am ceva să-ți spun.

Glasul lui era prietenos, natural – doar o idee stânjenit. Îi făcu semn lui Tommy să ia loc.

— E o situație puțin încurcată, spuse el. Pe cuvântul meu că e încurcată. Nu-mi rămâne decât să-ți împărtășesc secretul. Însă va trebui să păstrezi tăcerea, Meadows. Ai înțeles?

Tommy se strădui să-și compună o expresie foarte terestră.

— Vezi dumneata, Meadows, treaba stă în felul următor. Nimeni nu trebuie să știe, dar eu lucrez în Departamentul MI 42 8X al Serviciului de Informații. Ai auzit vreodată de el?

Tommy clătină din cap și se arătă și mai curios.

— Ei bine, e foarte secret. Un fel de inel interior, dacă înțelegi ce vreau să spun. Noi transmitem de aici anumite informații, dar ar fi absolut fatal dacă faptul s-ar afla, înțelegi?

— Desigur, desigur, spuse domnul Meadows extrem de interesant! Firește că poți conta pe mine că n-am să suflu o vorbă.

— Da, asta-i absolut vital. Toată treaba este extrem de confidențială.

— Înțeleg perfect. Munca dumitale trebuie să fie foarte palpitantă. Cât se poate de palpitantă. Mi-ar plăcea tare mult să știu mai multe despre ea, dar presupune că nu trebuie să-ți cer asta, nu-i așa?

— Mă tem că nu. Vezi dumneata, e foarte secretă.

— Înțeleg. Îmi cer scuze... A fost un accident nefericit...

În sinea lui, Tommy își zise: „Oare poate fi dus de nas? Își poate el imagina că am înghițit povestea asta?”

I se părea un lucru incredibil. Apoi își spuse că vanitatea fusese nenorocirea multor bărbați. Comandorul Haydock era un om deștept, un tip mare – amărâtul ăsta de Meadows era un britanic prostănac, genul de om care credea orice! Măcar de-ar fi dispus Haydock să creadă asta!

Tommy continuă să vorbească. Manifestă un profund interes și o mare curiozitate. Știa că nu trebuia să pună întrebări dar... Presupunea că munca lui Haydock trebuia să fie foarte primejdioasă, nu-i așa? Fusese vreodată în Germania, lucrase acolo?

Haydock răspunse cu destulă blândețe. Acum era intens marinarul britanic – ofițerul prusac dispăruse. Dar Tommy, urmărindu-l printr-o nouă prismă, se întreba cum de putuse să se lase înșelat. Forma capului, linia maxilarului – astea nu aveau nimic britanic.

La un moment dat, domnul Meadows se ridică. Acesta era testul suprem. Avea să plece cu bine?

— Acum chiar că trebuie să plec... S-a făcut târziu, îmi cer mii de scuze pentru accident, dar te asigur că n-am să spun nimănui o vorbă.

„Acum sau niciodată. Mă va lăsa să plec, sau nu? Trebuie să fiu pregătit – o directă în bărbia lui ar fi cea mai bună...”

Vorbind volubil, domnul Meadows se îndreptă către ușă.

Era în hol... Deschise ușa din față...

Pe ușa din dreapta îl zări pe Apelledore pregătind pe o tavă ustensilele pentru micul dejun din dimineața următoare.

(Proștii naibii, aveau să-l scape cu ceea ce știa!)

Cei doi bărbați stăteau în pridvor, palavragind, fixând o nouă partidă de golf pentru sâmbăta următoare.

Tommy se gândi sumbru: „Pentru tine, băiatule, nu va mai fi nici o sâmbătă următoare.”

Din șosea se auziră glasuri. Doi bărbați se întorceau dintr-o hoinăreală pe promotoriu. Atât Tommy cât și comandorul îi cunoșteau. Tommy îi strigă. Ei se opriră. Haydock și el schimbă câteva cuvinte cu ei, toți stând la poartă, apoi Tommy își luă un călduros la revedere de la gazda sa și plecă împreună cu ceilalți doi.

Scăpase cu bine.

Haydock, prostul naibii, fusese tras pe sfoară!

Îl auzi pe Haydock întorcându-se în casă și închizând ușa. Tommy coborî dealul cu grijă în tovărășia celor doi noi prieteni.

Discutară, firește, despre război. Tipul acela, Ashby, cât și tânărul Marsh refuzaseră să se înroleze. N-avea nici un rost, susținuseră ei. Dar nu era în regulă. Alaltăieri noaptea Southampton fusese rău bombardat. Multe stricăciuni. Ce părere avea Meadows despre Spania? Devenea primejdioasă? Firește, de la căderea Franței...

Tommy ar fi putut striga în gura mare. Era o discuție atât de normală și întâmplătoare! Ce noroc că cei doi bărbați apăruseră la timp!

La poarta de la Sans Souci își luă la revedere de la ei și intră.

O luă pe alee fluierând încetișor.

Tocmai dăduse colțul întunecat de lângă rododendroni când ceva greu îl izbi în cap. Se prăbuși, cufundându-se în beznă și uitare.

Capitolul X

— Ați spus trei pici, doamnă Blenkinsop?

Da, doamna Blenkinsop spusese trei pici. Doamna Sprot, întorcându-se gâfâind de la telefon, ceru să se liciteze din nou.

Domnișoara Minton, ca de obicei, întârzie lucrurile prin reluările neîncetate.

— Două trefle am spus? Sunteți sigure? Credeam că am spus unu fără atu... Oh, da, desigur, acum îmi amintesc. Doamna

Cayley a spus o cupă, nu-i așa? Eu aveam de gând să spun unu fără atu, deși nu socotisem bine, și atunci doamna Cayley a spus o cupă, așa că a trebuit să merg pe două trefle. Mi se pare atât de greu când ai două suite scurte...

Tuppence își zise: „Am economisi timp dacă domnișoara Minton ar pune pur și simplu cărțile pe masă să le arate pe toate. E absolut incapabilă să ne spună exact ce are în mână.”

— Așa că acum e clar, spuse triumfătoare domnișoara Minton. O cupă, două trefle.

— Două pici, spuse Tuppence.

— Eu am spus pas, nu-i așa? Zise doamna Sprot.

Se uitaseră la doamna Cayley care era aplecată în față, ascultând. Domnișoara Minton reluă povestea.

— Apoi doamna Cayley a spus două cupe iar eu am spus trei carouri.

— Iar eu am spus trei pici, zise Tuppence.

— Pas, spuse doamna Sprot.

Doamna Cayley rămase tăcută. În cele din urmă păru să-și dea seama că toată lumea se uita la ea.

— Oh, vai bâigui ea. Îmi pare tare rău. Mă gândeam că s-ar putea ca domnul Cayley să aibă nevoie de mine. Sper că stă bine acolo afară, pe terasă.

Se uită de la una la alta.

— Dacă nu vă supărați, poate ar fi mai bine să mă duc să văd. Am auzit un zgomot destul de ciudat. Poate i-a căzut cartea din mână.

Ieși în grabă pe ușile glasvandului. Tuppence scoase un oftat de exasperare.

— Ar trebui să aibă o sfoară legată de talie, spuse ea. Atunci el ar putea să tragă când are nevoie de ea.

— O soție atât de devotată! Spuse domnișoara Minton. E foarte drăguț să vezi așa ceva.

— Oare? Întrebă Tuppence care nu se simțea deloc în apele ei.

Cele trei femei rămaseră tăcute un minut sau două.

— Unde e Sheila în seara asta? Întrebă domnișoara Minton.

— S-a dus la film, spuse doamna Sprot.

— Unde e doamna Perenna? Întrebă Tuppence.

— A spus că se duce în camera ei să facă socoteli, zise domnișoara Minton. Draga de ea! E atât de obositor să faci socoteli!

— N-a făcut toată seara socoteli, spuse doamna Sprot, pentru că tocmai a intrat în casă când eram eu în hol la telefon.

— Mă întreb unde a fost, spuse domnișoara Minton, a cărei viață era ocupată de astfel de mici întrebări. La film nu, nu s-a terminat încă.

— Nu avea pălăria pe cap, spuse doamna Sprot. Și nici pardesiul. Avea părul răvășit și cred că alergase. Gâfâia. A fugit la etaj fără o vorbă și m-a fulgerat cu privirea, iar eu sunt sigură că nu făcusem nimic.

Doamna Cayley își făcu reparația.

— Închipuți-vă, spuse ea, domnul Cayley s-a plimbat singur prin toată grădina. I-a plăcut foarte mult, a spus el. E o noapte atât de calmă!

Se așeză din nou.

— Stați să văd... Oh, credeți că am putea licita din nou?

Tuppence își înăbuși un oftat. Licitară de la capăt și ea fu lăsată să joace trei pici.

Doamna Perenna intră tocmai când tăiau cărțile pentru mâna următoare.

— V-a prins bine plimbarea? Întrebă domnișoara Minton.

Doamna Perenna se uită lung la ea. Era o privire fioroasă.

— N-am fost plecată, spuse ea.

— Oh... Credeam că doamna Sprot a spus că ați intrat în casă puțin mai înainte.

Doamna Perenna spuse:

— Am ieșit doar să văd cum e vremea.

Tonul ei era dezagreabil. Îi aruncă o privire ostilă doamnei Sprot, care se înroși și păru speriată.

Doamna Cayley îi aduse la cunoștință doamnei Perenna vestea ei.

— Închipuți-vă că domnul Cayley s-a plimbat prin toată grădina.

Doamna Perenna întrebă tăios:

— De ce a făcut asta?

— E o noapte atât de calmă. Nu și-a pus măcar al doilea fular și încă nu vrea să intre. Sper să nu răcească.

Doamna Perenna spuse:

— Există lucruri mai rele decât răcelile. În orice clipă ar putea cădea o bombă făcându-ne praf pe toți!

— Vai de mine, sper să nu se întâmple asta.

— Serios? Eu mai de grabă aș dori să se întâmple.

Doamna Perenna ieși. Cele patru jucătoare de bridge se uitară lung după ea.

— În seara asta pare foarte ciudată, spuse doamna Sprot.

Domnișoara Minton se aplecă și șopti conspirativ:

— Nu vă gândiți că bea, nu-i așa?

— Oh, vai de mine, spuse doamna Cayley. Așa să fie? Asta ar explica totul. Uneori e foarte... Imprevizibilă. Dumneavoastră ce credeți, doamnă Blenkinsop?

— Oh, eu chiar că nu cred asta. Cred că e îngrijorată în legătură cu ceva. Ăă... E rândul duminică, doamnă Sprot.

— Vai, ce să spun? Întrebă doamna Sprot uitându-se la cărțile din mână.

Nimeni nu se oferă să o ajute, deși domnișoara Minton, care se uita cu nerușinare la mâna ei, ar fi putut.

— Asta nu e Betty, nu-i așa? Întrebă doamna Sprot ridicând capul.

— Nu, nu e, spuse cu fermitate Tuppence.

Îi venea să urle că nu înaintau nicicum cu jocul.

— Oh, un carou, cred, spuse vag doamna Sprot.

O voce profundă spuse:

— Ce jucați voi acolo e blestemul Scoției!

Doamna O'Rourke stătea în ușă. Respira adânc, ochii îi scânteiau. Arăta vicleană și malițioasă. Înaintă în cameră.

— O partidă de bridge liniștită, nu-i așa?

— Ce aveți în mânecă? Întrebă cu interes doamna Sprot.

— Țasta e un ciocan, spuse amabilă doamna O'Rourke. L-am găsit pe alee. Fără îndoială, l-a lăsat cineva acolo.

— Ciudat loc să lași un ciocan! Spuse îndoită doamna Sprot.

— Asta așa e, aprobă doamna O'Rourke.

Părea deosebit de bine dispusă, legănând ciocanul de mâner, ieși în hol.

Jocul continuă timp de cinci minute fără alte întreruperi, apoi intră maiorul Bletchley. El fusese la film și începu să le povestească pe larg Menestrelul Călător, a cărei acțiune se petrecea pe vremea lui Richard I. Ca militar, maiorul critică în detaliu scenele de luptă.

Roberul nu fu încheiat căci doamna Cayley, uitându-se la ceas, descoperi cât de târziu era și se grăbi să iasă la domnul Cayley.

În dimineața următoare, la micul dejun, Tuppence își dădu seama că în atmosferă era o anumită tensiune.

Doamna Perenna, cu buzele strâns lipite, fu deosebit de acră în cele câteva remarci pe care le făcu. Părăsi camera cu o anume violență.

Maiorul Bletchley, întinzând din belșug dulceața pe felia de pâine, scoase un chicotit profund.

— O dâră de îngheț în aer, remarcă el. Măi, măi! Era de așteptat, presupun.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Întrebă curioasă domnișoara Minton.

— Nu știu dacă ar trebui să divulg secrete, răspunse enervant maiorul.

— Oh! Domnule maior!

— Vă rugăm să ne spuneți, interveni Tuppence.

Maiorul Bletchley se uită gânditor la auditoriu.

Domnișoara Minton, doamna Blenkinsop, doamna Cayley și doamna O'Rourke. Doamna Sprot și Betty tocmai plecaseră. Se decise să vorbească.

— E vorba de Meadows, spuse el. A umblat haihui toată noaptea. Încă n-a venit acasă.

— Poftim?! Exclamă Tuppence.

Maiorul Bletchley îi aruncă o privire încântată și răutăcioasă.

— E un câine cam vesel, Meadows, chicoti el. Perenna e supărată. Normal.

— Vai de mine! Spuse domnișoara Minton roșind puternic.

Doamna Cayley arăta șocată. Doamna O'Rourke doar chicoti.

— Doamna Perenna mi-a spus deja, zise ea. Ah, băieții tot băieți!

Domnișoara Minton spuse cu seriozitate:

— Oh, dar poate că domnul Meadows a avut un accident. Pe camuflajul ăsta...

— Al naibii de bun e camuflajul ăsta, spuse maiorul. E responsabil pentru o mulțime de lucruri. Ha, ha!

Chicoti, apoi deveni repede serios întâlnind privirea puternic dezaprobatore a doamnei Blenkinsop.

Domnișoara Minton o ținu pe a ei.

— Poate că domnul Meadows chiar a avut un accident. L-o fi lovit vreo mașină.

— Mă aștept ca asta să fie povestea lui, spuse maiorul. L-a lovit mașina și și-a pierdut cunoștința și și-a venit în fire dimineața.

— Poate că a fost dus la spital.

— Am fi fost anunțați. La urma urmelor, avea buletinul la el, nu-i așa?

— Vai de mine! Spuse doamna Cayley. Mă întreb ce o să spună domnul Cayley?

Întrebarea asta retorică rămase fără răspuns. Tuppence, ridicându-se cu un aer simulat de demnitate jignită, părăsi camera.

După ce ușa se închise în urma ei, maiorul Bletchley chicoti.

— Sărmanul Meadows! S-a supărat blonda văduvă. Credea că l-a prins în mreje.

— Oh, domnule maior! Protestă domnișoara Minton.

Maiorul Bletchley făcu cu ochiul.

— Mai știți ce a spus Dickens? Ferește-te de văduve, Sammy.

Tuppence era puțin supărată din cauza absenței neanunțate a lui Tommy, dar încerca să se liniștească. Poate că dăduse de o pistă fierbinte și plecase pe ea. Dificultățile de a comunica între ei în astfel de împrejurări fuseseră prevăzute de amândoi și căzuseră de acord ca cealaltă să nu se frământa fără rost din cauza absențelor neexplicate. Aranjaseră împreună anumite viclesuguri pentru astfel de cazuri de urgență.

Conform spuselor doamnei Sprot, doamna Perenna fusese

plecată seara trecută. Vehemența cu care negase faptul nu făcea decât ca absența ei să fie și mai interesant de speculat.

Era posibil ca Tommy s-o fi urmărit în misiunea ei secretă și să fi descoperit ceva care merita urmărit până la capăt.

Fără îndoială că avea să ia legătura cu Tuppence în felul lui special, sau, dacă nu, să apară în foarte scurt timp.

Cu toate astea, Tuppence nu putea să evite o anumită senzație de neliniște. Hotărî că rolul ei de doamnă Blenkinsop avea să fie absolut firesc să manifeste curiozitate și chiar neliniște. Plecă în căutarea doamnei Perenna.

Doamna Perenna era înclinată să fie scurtă cu ea pe tema aceasta. Îi dădu limpede de înțeles că o asemenea conduită din partea unuia din chiriașii ei nu avea să fie trecută cu vederea și nici comentată.

— Oh, dar poate că a avut un accident. Sunt sigură că asta trebuie să fi fost. El nu e deloc genul de om cu idei libertine, sau ceva de genul ăsta. Trebuie că l-a călcat vreo mașină.

— Probabil că vom auzi curând dacă a fost așa sau altfel, spuse doamna Perenna.

Dar ziua trecea și nici urmă de domnul Meadows.

Seara, la îndemnul colocatarilor de la Sans Souci doamna Perenna acceptă cu mare reținere să sune la poliție.

Puțin mai târziu sosi un sergent cu un carnet și ceru amănunte. Atunci ieșiră la suprafață anumite fapte. Domnul Meadows plecase de la comandorul Haydock la zece și jumătate. De acolo până la Sans Souci merse cu un domn Walters și un Dr. Curtis, și la poartă își luase la revedere de la ei și intrase pe alee.

Din acel moment, domnul Meadows parcă se evaporase.

Din cele relatate, în mintea lui Tuppence apărură două posibilități.

Când mergea pe alee, era posibil ca Tommy s-o fi văzut pe doamna Perenna venind înspre el, și atunci se ascunsese în tufe iar apoi o urmărise. După ce văzuse întâlnirea ei cu o persoană necunoscută, poate că o urmărise pe aceasta din urmă, în timp ce doamna Perenna se întoarse la Sans Souci. În cazul ăsta, probabil că era cum nu se putea mai viu și mai

ocupat cu urmărirea, în care caz toate strădaniile bine intenționate ale poliției de a-l găsi s-ar fi putut dovedi extrem de stânjenitoare.

Cealaltă posibilitate era și mai puțin plăcută. Ea se rezuma la două imagini: Mrs Perenna revenind la Sans Soucie „gâfâind și despletită” și, mai rău, fără îndoială, Mrs O'Rourke, zâmbind în cadrul ferestrei, cu un ciocan greu în mână.

Acest ciocan deschidea perspective înfricoșătoare.

Căci, în sfârșit, pentru ce ar zace un ciocan în grădină?

A descoperi cine ar fi putut folosi ciocanul era o treabă delicată. De fapt, totul depindea, într-o mare măsură, de ora exactă la care se întorsese Mrs Perenna la pensiune. Era vorba, cu aproximație de ora 10:30, dar niciunul dintre jucătoarele de bridge nu putea să-și aducă aminte cu exactitate. Mrs Perenna declarase vehement că nu ieșise decât să privească vremea de afară. Însă nu ar fi respirat atât de greu doar verificând cerul și temperatura de afară. În plus, îi era destul de greu să susțină că fusese văzută de Mrs Sprot. Cu puțină șansă, cele patru jucătoare de bridge ar fi putut sta liniștite în jurul mesei de joc.

La ce oră s-a întâmplat acest lucru?

Tuppence constată că toată lumea se dovedi a fi foarte vagă asupra acestui subiect.

Dacă orele coincideau, Mrs Perenna era în mod clar pe lista suspectilor. Dar nu puteau fi înlăturate și alte posibilități. Trei dintre locatarii de la Sans Soucie nu se aflau în casă în momentul întoarcerii lui Tommy. Maiorul Bletchley fusese la cinema – dar fusese singur acolo. Și insistența sa de a povesti filmul în cele mai mici detalii puteau conduce la bănuiala că maiorul încerca să-și creeze un alibi.

Bolnăviciosul domn Cayley făcuse un tur al grădinii. Dar, fără neliniștea manifestată de soția sa, nimeni n-ar fi aflat vreodată de această plimbare și toată lumea și l-ar fi imaginat așezat în fotoliul său de pe terasă, înfofolit ca o mumie în fularul său. Până la urmă, părea puțin probabil ca Mr Cayley să înfrunte prea mult timp pericolele aerului rece al nopții...

Și apoi mai era însăși Mrs O'Rourke, balansând ciocanul și

zâmbind...

— Este ceva în neregulă, Deb? Pari îngrijorată, draga mea.

Deborah Beresford tresări, apoi izbucni în râs, privind prietenește la Tony Marsdon cu simpaticii săi ochi negri. Îl iubea mult pe Tony. Era inteligent – era unul dintre cei mai străluciți debutanți din departamentul de codificare – și părea sortit unui viitor strălucit.

În ciuda eforturilor epuizante de concentrare necesare, munca pe care o făcea îi plăcea. Era greu, dar merita efortul căci îi oferea un sentiment că făcea un lucru important. Și apoi era o slujbă adevărată – nu ca aceea de a fi solicitată ca soră medicală într-un spital pentru a îngriji bolnavi.

— Oh! Nu-i nimic, zise ea. Familia! Știi tu!

— Familiile devin uneori obositoare. Despre ce e vorba?

— Este vorba despre mama. Ca să-ți spun adevărul, îmi fac griji pentru ea.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Ei bine! A plecat să se exileze în Cornwall la o mătușă de-a mea înspăimântător de obositoare. Are 78 de ani și e complet senilă.

— Sună sumbru, comentă cu compătimire.

— Da, a fost într-adevăr un gest nobil din partea mamei. Dar era absolut furioasă că nu este lăsată să participe la efortul de război. Desigur, în ultimul a fost infirmieră și a făcut tot felul de lucruri, dar acum e cu totul altceva, nu mai au nevoie de oameniiăștia între două vârste. Vor tineri cu inițiativă. Ei bine, cum spuneam, mama era cam dărâmată, așa că s-a dus în Cornwall să stea cu mătușa Gracie, și mai muncește în grădină, cultivă legume și așa mai departe.

— Pare un lucru sănătos, comentă Tony.

— Da, e cel mai bun lucru pe care îl putea face. E încă foarte activă, să știi.

— Ei bine, asta sună în regulă.

— Oh, da, dar nu e asta. Eram foarte liniștită în privința ei... am primit acum două zile o scrisoare de la ea care suna foarte vesel.

— Și care-i necazul, atunci?

— Necazul e că i-am spus lui Charles, care se ducea în părțile alea să-i vadă pe ai lui, să treacă pe la ea și să vadă ce face. Și el a trecut. Iar ea nu era acolo.

— Nu era acolo?

— Nu. Nici nu fusese acolo!

Tony arată puțin stânjenit.

— Cam ciudat, murmură el. Tatăl tău unde e?

— Bătrânul Morcov? Oh, el e undeva în Scoția, completând cât e ziua de lungă formulare.

— Oare mama ta nu s-o fi dus la el?

— Nu poate. El e în una din acele zone în care soțiile nu au voie să intre.

— Păi... Ăă... Presupun că a plecat pe furiș undeva.

Tony, era acum clar încurcat, mai ales că ochii îngrijorați ai lui Deborah se uitau direct la el.

— Da, dar de ce? E tare ciudat. De ce mi-a scris scrisorile alea în care îmi vorbea de mătușa Gracie?

— Știu, știu, spuse repede Tony. Poate că a vrut să crezi... Știi... În ziua de azi... Ei bine, oamenii mai pleacă pe furiș din când în când, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Privirea lui Deborah deveni subit mânioasă.

— Dacă tu crezi că mama a plecat să-și petreacă weekend-ul cu cineva te înșeli. Total. Mama și tata își sunt devotați unul altuia, cu adevărat devotați. Ea niciodată n-ar...

— Firește că nu, o întrerupse Tony. Scuze. N-am vrut să...

Cu mânia domolită acum, Deborah își încreți fruntea.

— Treaba ciudată e că cineva spunea că a văzut-o pe mama taman în Leahampton, și bineînțeles că nu putea fi ea căci era în Cornwall, dar acum mă întreb...

Tony, care se pregătea să își aprindă țigara, rămase brusc cu chibritul în aer, iar acesta se stinse.

— Leahampton? Întrebă el iute.

— Da. Ultimul loc în care ți-ai imagina că s-ar duce mama. Numai colonei bătrâni și fete bătrâne, și unde n-ai ce să faci.

— Nu pare un loc potrivit, categoric, spuse Tony.

Își aprinse țigara și întrebă într-o doară:

— Ce a făcut mama ta în ultimul război?

Deborat răspunse mecanic:

— Oh, a fost infirmieră și șoferul unui general. Tot felul de lucruri obișnuite.

— Mă gândeam că a fost ca tine, în Serviciul Secret.

— Nu, mama n-ar fi avut cap pentru o treabă ca asta. Deși, cred că ea și tata chiar au făcut ceva în domeniul spionajului. Documente secrete și spioni abili – treburi de genul ăsta. Desigur, dragii de ei exagerează mult toate astea și le fac să sune ca și cum ar fi fost teribil de importante. Noi nu îi încurajăm să vorbească mult despre asta pentru că știi cum e în familie – aceeași veche poveste iar și iar.

— Da, sunt întru totul de acord, spuse cu toată inima Tony Marsdon.

În ziua următoare, întorcându-se de la slujbă, Deborah avu senzația că ceva era schimbat în camera ei.

Îi trebuiră câteva minute ca să-și dea seama. Apoi sună și o întrebă supărată pe gazda ei ce se întâmplase cu fotografia mare care stătea mereu pe scrin.

Doamna Rowley se arătă mirată și jignită.

Ea nu putea spune ce se întâmplase. Ea una nici nu se atinsese de ea. Poate Gladys...

Dar și Gladys negă că o luase. Poate omul care venise în legătură cu gazele, spuse ea cu speranță.

Dar Deborah refuză să creadă că un angajat al companiei de gaze ar fi avut ideea trăsnită să ia portretul unei doamne între două vârste.

După părerea lui Deborah, era mult mai probabil că Gladys dărmase fotografia, stricându-i rama și aruncase în grabă totul la gunoi.

Deborah nu făcu tamtam pe tema asta. Într-o zi avea să o roage pe mama ei să-i trimită altă fotografie.

Își spuse cu iritare crescândă: „Ce-o fi punând la cale scumpa de ea? Putea să-mi spună. E o prostie să cred, cum a sugerat Tony, că a plecat cu cineva, totuși e foarte ciudat...”

Capitolul XI

Era rândul lui Tuppence să stea de vorbă cu pescarul de la capătul digului.

Sperase ca domnul Grant să aibă pentru ea niște știri care s-o liniștească. Dar speranțele ei fură repede spulberate. El declară hotărât că nu primise nici o veste de la Tommy.

Dându-și toată silința să pară liniștită și degajată, Tuppence spuse:

— Nu există nici un motiv să credem că... I s-a întâmplat ceva?

— Absolut niciunul. Dar, să presupunem că i s-a întâmplat.

— Ce?

— Am spus – să presupunem. Cum rămâne cu dumneata?

— Oh, înțeleg... Eu... Eu merg mai departe, bineînțeles.

— Asta e poanta. E timp să plângem după bătlăie. Acum suntem în toiul bătlăiei. Și timpul e scurt. Informația pe care ne-ai dat-o s-a dovedit corectă. Ai auzit pomenindu-se de patru. Era vorba de ziua de patru a lunii următoare. Este data fixată pentru marele atac asupra acestei țări.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur. Inamicii noștri sunt meticuloși. Toate planurile lor sunt atent elaborate. Aș vrea să putem spune același lucru despre noi. Întocmirea planurilor nu e punctul nostru forte. Da, data de patru e ziua cea mare. Toate raidurile astea sunt mai mult de recunoaștere, au scopul de a ne testa apărarea și reflexele la atacurile aeriene. Pe patru vine treaba adevărată.

— Dar dacă știți asta...

— Știm că marea zi e fixată. Știm, sau credem că știm, în mare, unde... (Dar aici s-ar putea să ne înșelăm.) Suntem pregătiți atât cât putem. Dar e vechea poveste cu asediul Troiei. Ei știu, așa cum știm și noi, totul despre forțele din afară. Ceea ce vrem noi să știm sunt forțele dinăuntru. Oamenii din Calul de lemn! Căci ei sunt cei care pot furniza cheile fortăreței. O mână de oameni în funcții înalte, la comandă, în puncte vitale, poate arunca țara exact în starea de confuzie necesară ca planul Germaniei să reușească. Trebuie să avem la timp informații din interior.

Tuppence spuse dezolată:

— Mă simt atât de lipsită de experiență!

— Nu-ți face griji din pricina asta. Avem oameni cu experiență care să lucreze, oameni cu experiență mare și talent, dar când există trădare dinăuntru nu știm în cine ai o șansă să reușești, de asta ai reușit până într-un anumit punct.

— Nu puteți pune niște oameni de-ai dumneavoastră pe urmele doamnei Perenna? Nu aveți niciunul în care să aveți încredere absolută?

— Oh, am făcut asta. Am primit informația că doamna Perenna e membră a IRA cu simpatii antibritanice. Asta e adevărat, apropo, dar n-am putut dovedi nimic altceva. Nimic din faptele vitale pe care le vrem. Așa că, doamnă Beresford, rămâne stabilit. Mergi înainte și dă-ți toată silința.

— Pe patru, spuse Tuppence. E numai o săptămână până atunci.

— Exact o săptămână.

— Trebuie să obținem ceva! Spun „noi” pentru că sunt convinsă că Tommy urmărește ceva, și de asta nu s-a întors. Urmărește o pistă. Măcar de-aș putea găsi și eu ceva. Mă întreb cum. Dacă așa...

Se încruntă, plănuiind o nouă formă de atac.

— Înțelegi, Albert, e o posibilitate.

— Firește că înțeleg ce vrei să spunei, doamnă. Dar trebuie să spun că nu-mi prea place ideea.

— Cred că ar putea să meargă.

— Da, doamnă, dar vă expuneți atacului, asta nu-mi place, și sunt sigur că nici conașului nu i-ar plăcea.

— Am încercat toate metodele obișnuite. Altfel spus, am făcut ce am putut ca să rămânem sub acoperire. Acum mi se pare că singura șansă este să ies la suprafață.

— Vă dați seama, doamnă, că astfel s-ar putea să sacrificați un avantaj?

— În după-amiaza asta vorbești ca la BBC, Albert, spuse exasperată Tuppence.

Albert păru ușor mirat, apoi reveni la vorbirea normală.

— Am ascultat aseară o discuție foarte interesantă despre viața din eleșteu, spuse el.

— Nu avem timp să ne gândim acum la viața din eleșteu,

spuse Tuppence.

— Unde e căpitanul Beresford, aş vrea să ştiu?

— Şi eu aş vrea.

— Nu pare firesc că a dispărut fără o vorbă. Până acum ar fi trebuit să vă dea un semn de viaţă. De asta...

— Ce e Albert?

— Ceea ce vreau eu să spun e că dacă el a ieşit la suprafaţă, poate ar fi mai bine să nu ieşiţi şi dumneavoastră.

Făcu o pauză pentru a-şi ordona ideile, apoi continuă.

— Vreau să spun, ei l-au descoperit pe el, dar s-ar putea să nu ştie de dumneavoastră, aşa că depinde de dumneavoastră să rămâneţi tot sub acoperire.

— Aş vrea să mă pot hotărî.

Tuppence oftă.

— Cum vă gândeaţi să procedaţi, doamnă?

Tuppence murmură îngândurată:

— Mă gândeam să pierd o scrisoare pe care o scrisesem, să fac mare tărăboi pe tema asta, să par foarte supărată. Apoi scrisoarea avea să fie găsită de Beatrice în hol, iar Beatrice avea s-o pună, probabil, pe masă. Apoi, avea să-şi arunce ochii pe ea persoana potrivită.

— Ce ar fi fost în scrisoare?

— În mare, că am reuşit să fac a doua zi un raport complet. Atunci, înţelegi, Albert, N sau M ar fi ieşit la suprafaţă şi ar fi încercat să mă elimine.

— Nu dacă aş fi fost în gardă. Cred că m-ar fi încolţit undeva, într-un loc izolat. Iar aici ai fi intervenit tu, pentru că ei nu ştiu de tine.

— Eu i-aş fi urmărit şi i-aş fi prins în flagrant, ca să spun aşa?

— Asta e ideea, trebuie să mă gândesc cu grijă la ea. Ne întâlnim mâine.

Tuppence tocmai ieşea din biblioteca din localitate ţinând sub braţ o carte care îi fusese recomandată ca fiind „drăguţă” când tresări auzind un glas spunând:

— Doamnă Beresford.

Se întoarse brusc şi văzu un tânăr înalt şi brunet, cu un

zâmbet plăcut dar ușor încurcat.

Tânărul spuse:

— Ăă... Nu mă mai Țineți minte?

Tuppence era foarte obișnuită cu formula asta. Ar fi putut prezice cu acuratețe cuvintele care urmau.

— Eu... Ăă... Am venit într-o zi la Deborah.

Prietenii lui Deborah! Atât de mulți și toți, după părerea lui Tuppence, semănând între ei ca două picături de apă! Nu ca aspect, căci unii erau bruneți, alții blonzi, din când în când câte unul roșcat, ci ca fel de a fi – plăcuți, manierați și, oh, cu părul o idee prea lung. (Dar când se făcea aluzie la asta, Deborah spunea: „Oh, mamă, nu mai fi atât de demodată! Nu suport părul scurt”).

Supărător să dea nas în nas și să fie recunoscută tocmai acum de unul din prietenii lui Deborah!

— Eu sunt Anthony Marsdon, explică tânărul.

Tuppence murmură „Oh, desigur” și dăcu mâna cu el.

Tony Marsdon continuă:

— Mă bucur tare mult că v-am găsit, doamnă Beresford. Știți, sunt coleg de serviciu cu Deborah și... Ăă... S-a întâmplat ceva destul de jenant.

— Ce anume?

— Ei bine, Deborah a descoperit că nu sunteți în Cornwall cum credea ea, și asta face ca lucrurile să fie un pic jenante pentru dumneavoastră.

— Oh, la naiba! Spuse Tuppence, îngrijorată. Cum a descoperit?

Tony îi explică. Apoi continuă cu timiditate:

— Deborah n-are idee de ce faceți dumneavoastră în realitate, desigur. Îmi imaginez că e important ca ea să nu știe. De fapt, slujba mea e cam pe aceeași linie. În ochii celorlalți eu sunt doar un începător în Departamentul de codificare. În realitate, am instrucțiuni să exprim puncte de vedere moderat fasciste – admirația pentru sistemul german, insinuări că o alianță cu Hitler n-ar fi un lucru rău, treburi de genul ăsta – doar să văd ce răspuns primesc. Se petrec multe lucruri urâte, și noi vrem să aflăm cine se află în spatele lor.

Care e putregaiul.

„Putregai e pretutindeni” se gândi Tuppence.

— Dar imediat ce Deb mi-a spus despre dumneavoastră, m-am gândit că ar fi bine să vin direct aici și să vă avertizez, astfel încât să puteți născoci o poveste credibilă. Vedeți dumneavoastră, eu știu ceea ce faceți și că e de o importanță vitală. Ar fi fatal dacă s-ar afla cine sunteți. M-am gândit că ați putea spune că vi s-a permis să lucrați cu căpitanul Beresford în Scoția sau unde e.

— Aș putea face asta, sigur, spuse gânditoare Tuppence.

Tony Marsdon întrebă neliniștit:

— Considerați că mă amestec în treburile dumneavoastră?

— Nu, nu, îți sunt foarte recunoscătoare.

Tony spuse cam fără legătură:

— Eu... Ăă. Vedeți. Eu țin mult la Deborah.

Tuppence îi aruncă o privire amuzată.

Cât de departe păreau vremurile acelea cu tineri curtenitori și Deb cu grosolănia față de ei care părea să nu-i pună niciodată pe fugă! Tânărul ăsta era un specimen foarte atrăgător.

Tuppence lăsa la o parte gândurile despre „vremurile de pace”, cum le numea ea, și se concentra asupra situației prezente.

După câteva clipe, spuse încet:

— Soțul meu nu e în Scoția.

— Nu?

— Nu, e aici, cu mine. Cel puțin a fost! Acum... A dispărut.

— Asta e rău... Sau nu e? Urmărea ceva?

— Așa cred. De asta nu cred că faptul de a fi dispărut e un semn rău. Cred că, mai devreme sau mai târziu, va lua legătura cu mine.

Zâmbi ușor.

— Cunoașteți bine jocul, cred, spuse Tony cu o ușoară stânjeneală. Dar ar trebui să fiți atentă.

— Știi ce vrei să spui. Eroinele frumoase din cărți sunt întotdeauna ușor de momit. Dar eu și Tommy avem metodele noastre. Avem un slogan. Un penny simplu⁴ și doi penny⁵

colorați.

— Poftim?

Tânărul se uită la ea ca la o nebună.

— Ar trebui să-ți explic că în familie sunt poreclită Tuppence.

— Oh, înțeleg. Fruntea tânărului se însenină. Ingenios lucru.

— Așa sper...

— Nu vreau să mă amestec... Dar v-aș putea ajuta în vreun fel?

— Da, spuse îngândurată Tuppence. Cred că ai putea.

Capitolul XII

După o perioadă lungă de inconștiență, Tommy începu să devină conștient de o minge de foc ce înota în spațiu. În mijlocul mingei de foc era un miez de durere; universul se strânse, mingea începu să se rotească mai încet, și el descoperi brusc că nucleul ei era propriul său cap care zvâcnea de durere.

Încet, deveni conștient și de alte lucruri – de membrele reci, de foame, de neputința de a-și mișca buzele.

Mingea de foc se rotea din ce în ce mai încet... Acum era capul lui Thomas Beresford și el odihnea pe pământul tare. Foarte tare. De fapt, ceva semănând dubios cu piatra.

Da, zăcea pe pietre tari, și avea dureri, și nu putea să se miște, și îi era cumplit de foame, și îi era frig, și nu se simțea deloc confortabil.

Cu toate că paturile doamnei Perenna nu erau cine știe ce moi, de bună seamă acesta nu putea fi...

Bineînțeles – Haydock! Transmițătorul! Chelnerul neamț! Intrase pe poarta de la Sans Souci...

Cineva, furișându-se în spatele lui, îl doborâse. De asta îl dureau capul.

Și el care crezuse că scăpase! Așadar, până la urmă, Haydock nu fusese chiar atât de prost.

Haydock! Haydock se întoarse în casă și închise ușa. Cum reușise să coboare dealul și să-l aștepte pe Tommy la Sans Souci?

Nu ar fi avut cum. Nu fără ca Tommy să îl vadă.

Servitorul, atunci? Fusese trimis înainte să stea în așteptare? Dar, când traversase holul, Tommy îl văzuse pe Appledore în bucătărie prin ușa întredeschisă. Sau doar i se păruse că îl văzuse? Poate că asta era explicația.

Oricum, nu conta. Ce trebuia să facă era să afle unde se afla acum.

Ochii lui obișnuiți cu întunericul, distinseră un mic pătrat de lumină chioară. O fereastră sau o deschizătură mică cu gratii. Era frig și mirosea a mucegai. Zăcea într-o pivniță, probabil. Avea mâinile și picioarele legate și un căluș fixat în gură cu un bandaj.

„Se pare că am dat de dracu”, se gândi Tommy.

Încercă să își miște membrele sau trupul, dar nu reuși.

În acea clipă se auzi un scârțâit slab și, undeva în spatele lui, se deschise o ușă. Intră un bărbat cu o lumânare. El puse lumânarea pe pământ. Tommy îl recunoscu pe Appledore. Acesta dispăru iar și se întoarse cu o tavă pe care se aflau o carafă cu apă, un pahar și niște pâine și brânză.

Aplecându-se, verifică mai întâi sforile care legau membrele lui Tommy, apoi călușul.

Spuse cu un glas liniștit și egal:

— Am să-ți scot călușul ca să poți să mănânci și să bei. Dacă, însă, scoți cel mai mic sunet, îl pun imediat la loc.

Tommy clipi de mai multe ori în semn că a înțeles. Appledore deznodă cu grijă bandajul.

O dată cu gura liberă, Tommy petrecu câteva minute dezmoțindu-și maxilarul. Appledore îi duse paharul la buze.

Sorbi mai întâi cu greutate, apoi mai ușor. Apa îi făcea tare bine. Murmură:

— Așa e mai bine. Nu mai sunt atât de tânăr. Acum, mâncarea, Fritz... Sau Franz?

Bărbatul spuse liniștit:

— Aici mă numesc Appledore.

Îi duse la gură felia de pâine cu brânză și Tommy mușcă flămând din ea. Mai bău niște apă, apoi întrebă:

— Și care e următoarea parte a programului?

Ca răspuns, Appledore luă din nou călușul.

Tommy spuse repede:

— Vreau să vorbesc cu comandorul Haydock.

Appledore clătină din cap. Legă cu îndemânare călușul și ieși, lăsându-l pe Tommy să mediteze în întuneric.

Zgomotul ușii deschise din nou îl trezi dintr-un somn confuz. De data asta, Appledore intră însoțit de Haydock. Lui Tommy i se scoase călușul și îi fură dezlegate mâinile, astfel încât putu să se ridice în șezut și să-și întindă brațele.

Haydock avea un pistol automat.

Fără prea multă încredere în sine, Tommy începu să își joace rolul. Spuse indignat:

— Ascultă, Haydock, ce înseamnă toate astea? Am fost atacat, răpit...

Comandorul clătină ușurel din cap. Spuse:

— Nu-ți răci gura de pomană.

— Doar pentru că faci parte din Serviciul Secret crezi că poți...

— Nu, Meadows. N-am înghițit povestea asta. Nu e nevoie să te mai prefaci.

Dar Tommy nu dădu nici un semn de tulburare. În sinea sa își zise că celălalt nu putea fi cu adevărat sigur. Dacă își juca rolul în continuare...

— Cine dracu' crezi că ești? Întrebă el răstit. Oricât de mari puteri ai avea n-ai nici un drept să te porți așa. Sunt perfect în stare să-mi țin gura cu privire la secretele tale vitale!

Celălalt spuse cu răceală:

— Joci tare, dar pot să-ți spun că pentru mine n-are importanță dacă faci parte din spionajul britanic sau ești doar un amator care încurcă lucrurile...

— Câtă obraznicie să...

— Termină, Meadows.

— Îți spun...

Fața lui Haydock deveni fioroasă.

— Taci dracului o dată! Mai devreme ar fi fost important să aflu cine ești și cine te-a trimis. Acum nu mai contează. Vezi tu, timpul e scurt. Iar tu n-ai apucat să raportezi nimănui ce ai descoperit.

— Imediat ce voi fi dat dispărut poliția mă va căuta.
Haydock rânji.

— A fost poliția aici în seara asta. Buni tipi – amândoi prieteni cu mine. M-au întrebat totul despre domnul Meadows. Erau foarte îngrijorați de dispariția lui. Nici prin cap nu le-a trecut că omul despre care întrebau era practic sub picioarele lor. E foarte limpede că ai părăsit casa asta viu și nevătămat. N-or să te caute în veci aici.

— Nu mă poți ține aici veșnic, spuse cu vehemență Tommy.
Reluându-și manierele britanice, Haydock spuse:

— N-o să fie nevoie, dragul meu amic. Numai până mâine noapte. În micul meu golf va poposi o barcă, și ne gândim să te trimitem într-un voiaj pentru sănătatea ta, deși nu cred că vei fi în viață, sau măcar la bord, când barca va ajunge la destinație.

— Mă întreb de ce nu-mi dai în cap chiar acum.

— E o vreme foarte călduroasă amice dragă. Un cadavru în incintă are un mod de a-și anunța prezența.

— Înțeleg, spuse Tommy.

Chiar înțelegea. Avea să fie ținut în viață până sosea barca. Apoi avea să fie omorât, sau înecat, și cadavru lui avea să fie dus de mare. Când avea să fie găsit, nimic nu putea face legătura între acest cadavru și Smugglers' Rest.

Hydock continuă:

— Am venit doar să te întreb dacă am putea face ceva pentru tine... După aceea.

Tommy reflectă, apoi spuse:

— Mulțumesc, dar n-am să-ți cer să-i duci din părul meu cuconiței din St. John's Wood, sau ceva de genul ăsta. O să-mi simtă lipsa când va veni ziua de salariu, dar își va găsi ea repede un prieten undeva.

Cu orice preț, trebuia să creeze impresia că lucra pe cont propriu. Atâta timp cât asupra lui Tuppence nu plana nici o bănuială, jocul mai putea fi câștigat totuși, deși el nu mai avea să fie acolo să-l joace.

— Cum vrei, spuse Haydock. Dacă vrei să-i transmiți un mesaj... Prietenei tale, vom avea grijă să ajungă la destinație.

Așadar, era totuși curios să afle câte ceva despre acest necunoscut domn Meadows? Prea bine, atunci, Tommy avea de gând să-l lase să caute mai departe.

Clătină din cap.

— Nimic.

— Prea bine.

Cu un aer absolut indiferent, Haydock îi făcu semn lui Appledore. Acesta îi legă iar mâinile lui Tommy și îi puse călușul. Cei doi ieșiră, încuind ușa după el.

Lăsat singur cu gândurile lui, Tommy numai vesel nu se simțea. Nu doar că se confrunta cu perspectiva unei morți ce se apropia rapid, dar nu avea nici un mijloc de a lăsa vreun indiciu în urmă privitor la ceea ce descoperise.

Firește, rămânea Tuppence. Dar ce putea face Tuppence? După cum tocmai subliniasă Haydock, dispariția lui Tommy nu avea să fie asociată cu el.

Mărturiile celor doi martori avea să confirme asta. Tuppence ar fi putut bănuî pe oricine numai pe Haydock nu. Și poate că nici n-ar fi bănuît. Poate că ea îl credea plecat pe urmele cuiva.

La naiba, de-ar fi fost ceva mai atent...

Pivnița era cât de cât luminată. Lumina intra printre gratiile deschizăturii ce se afla pe un perete, sus, într-un colț. Dacă ar fi putut să-și scoată călușul, ar fi strigat după ajutor. Cineva putea să-l audă, deși era foarte puțin probabil.

Era după-amiază, târziu, aprecie el. Probabil că Haydock ieșise; nu auziră nici un zgomot deasupra. Haydock! Tommy clocotea de mânie. Acel englez inimos! Oare toți erau orbi de nu vedeau acel craniu tipic de prusac? El unul nu-l văzuse. Așadar, o dăduse de tot în bară...

Ce era asta?

Ciuli urechile ascultând un sunet îndepărtat.

Era doar un om care fredona o melodie.

Iar el era aici, incapabil să scoată un sunet pentru a atrage atenția cuiva.

Cel care fredona se apropie. Fredona cât se poate de fals. Dar melodia putea fi recunoscută. Ea data din ultimul război, și

era reînviată în acesta.

„Dacă ai fi singura fată din lume iar eu aş fi singurul băiat.”
Ce des o fredonase în 1917!

La naiba cu tipul ăsta! De ce nu cânta ca lumea?

Brusc, trupul lui Tommy deveni rigid. Falseturile alea îi erau ciudat de familiare. De bună seamă, exista o singură persoană care întotdeauna o lua aiurea în acel loc anume şi în acel fel anume!

„Dumnezeule, Albert!” se gândi Tommy.

Albert dădea târcoale la Smugglers' Rest. Albert era acolo, la îndemână, iar el nu putea mişca o mână sau un picior, nu putea scoate un sunet...

Stai așa! Oare nu putea?

Exista un singur sunet – nu prea ușor de scos cu gura închisă, dar putea reuși.

Disperat, Tommy începu să sforăie. Închise ochii, gata să simuleze un somn adânc în caz că ar fi apărut Appledore, și sforăi, sforăi...

Sforăi scurt, sforăi scurt, sforăi scurt – pauză – sforăi lung, sforăi lung, sforăi lung – pauză – sforăit scurt, sforăit scurt, sforăit scurt...

După plecarea lui Tuppence, Albert se simți profund tulburat.

Cu trecerea anilor, devenise un om ale cărui procese mentale erau lente, dar acele procese erau tenace.

Starea de lucruri în general i se părea total greșită, în primul rând, războiul era total greșit.

„Nemții ăia!” își zise Albert mohorât și aproape fără ciudă. Strigau „Heil-Hitler!”, băteau pas de gâscă, invadau lumea, bombardau, mitraliau, erau o adevărată pacoste. Trebuiau opriți, nici vorbă, și până acum se părea că nimeni nu putuse să-i oprească.

Și acum iat-o și pe doamna Beresford, o doamnă de treabă cum nu mai era alta, băgându-se în bucluc și căutând un bucluc mai mare, și cum avea s-o oprească el? N-avea cum. Scârboși tipi trebuiau să fie cei din Coloana a Cincea! Și unii din ei mai erau și englezi get-beget! O rușine, asta era!

Iar conașul, care întotdeauna o tempera pe conia, conașul lipsea.

Lui Albert nu-i plăcea deloc asta. Lui i se părea că la mijloc se putea să fie mâna „nemților ăia”.

Albert nu se omora cu raționamentul profund. El trecea direct la fapte. Hotărând că stăpânul lui trebuia găsit, porni în căutarea lui cam cum ar fi făcut un câine credincios.

Nu acționează în baza unui plan stabilit, ci procedă exact cum făcea când pleca în căutarea poșetei soției lui sau a propriilor ochelari, mai precis, se ducea la locul unde văzuse ultima oară obiectele răătăcite și începea de acolo.

În cazul de față, ultimul lucru știut despre Tommy era că cinase cu comandorul Haydock la Smugglers' Rest, și apoi se întorsese la Sans Souci, și ultima dată fusese văzut intrând pe poartă.

Ca atare, Albert urcă dealul până la Sans Souci, și petrecu vreo cinci minute uitându-se și cu speranță la poartă. Nimic cu caracter dubios nu-i veni în minte, oftă și porni agale în susul dealului către Smugglers' Rest.

Și Albert fusese în acea săptămână la cinematograful, și fusese profund impresionat de subiectul filmului Menestrelul călător. Ce romantic film! Nu putea să nu fie izbit de asemănarea dintre situații. Și el, ca și eroul de pe ecran, Larry Cooper, era un Blondel credincios care își căuta stăpânul întemnițat. La fel ca Blondel, luptase alături de stăpânul său în trecut. Acum stăpânul său căzuse pradă trădării, și nu era nimeni în afară de credinciosul lui Blondel care să-l caute și să-l redea brațelor iubitoare ale reginei Berengaria.

Albert scoase un oftat în timp ce își aminti tulburătoarele versuri. „Richard, oh, regele meu”, pe care credinciosul trubandur le cântase cu atâta simțire sub turn.

Păcat că el unul nu avea ureche muzicală.

Îi lua mult timp să prindă o melodie.

Își țuguie buzele, încercând să fluiera.

În ultimul timp, începuseră să se cânte iar vechile melodii, și nu era rău.

— Dacă ai fi singura fată din lume, iar eu aș fi singurul

băiat...”

Albert se opri să se uite la poarta vopsită în alb de la Smugglers’ Rest. Deci aici fusese stăpânul său la cină.

Merse puțin mai departe pe deal în sus și ieși înspre dune.

Nimic aici. Nimic în afară de iarbă și câteva oi.

Poarta de la Smugglers’ Rest se deschise și ieși o mașină. La volan era un bărbat masiv în costum de golf.

„Ăsta trebuie să fie comandorul Haydock”, deduse Albert.

Se întoarse și se uită lung la Smugglers’ Rest. O casă curățică. O grădiniță frumoasă. Frumoasă priveliște.

— Ți-aș spune niște lucruri atât de frumoase” fredonă el uitându-se cu admirație la casă.

Pe ușa laterală ieși un bărbat cu o sapă și dispăru din vedere pe o porțiță.

Albert, care cultiva măcriș și ceva salată verde în grădina din spatele casei, fu subit interesat.

Se apropie și mai mult de Smugglers’ Rest și intră pe poartă. Da, frumos loc, și curat.

Dădu agale ocol casei. La o oarecare distanță sub el se afla un platou, pe care se ajungea coborând niște trepte, cultivat cu legume. Bărbatul care ieșise din casă lucra de zor acolo.

Albert îl urmări cu interes câteva minute. Apoi se întoarse să contemple casa.

O casă curățică, își zise el pentru a treia oară. Exact genul de casă pe care era de așteptat s-o aibă un domn ieșit la pensie din marină. Aici cinase stăpânul său în seara aceea.

Albert dădu ocol casei a doua oară. Se uita la ea așa cum se uitase la poarta de la Sans Souci – cu speranță, parcă rugând-o să-i spună ceva.

Și, în timp ce mergea, fredona încetișor pentru sine.

— Am face lucruri atât de frumoase”, fredonă Albert. „Ți-aș spune lucruri atât de frumoase. Am face lucruri atât de frumoase...” O luase fals undeva, nu-i așa?

Hei, ciudat, așadar comandorul creștea porci, nu? Un grohăit lung ajunsese până la ei. Ciudat – aproape că părea că venea de sub pământ. Ciudat loc să crești porci.

Nu puteau fi porci. Nu, era cineva care trăgea un pui de

somn. Un pui de somn în pivniță, așa se părea...

Exact ziua potrivită pentru somn, dar ciudat loc să te culci. Fredonând, Albert se apropie mai mult.

Pe acolo venea – prin mica deschizătură cu gratii. Groh, groh, groh, sfoooooor. Sfoooooor, sfoooooor – groh, groh, groh. Ciudat sforăit – îi amintea de ceva...

— Hopa! Spuse Albert. Asta e – SOS. Punct, punct, punct, linie, linie, linie, punct, punct, punct.

Aruncă iute o privire în jur.

Îngenunchind, bătu ușurel un mesaj pe grilajul de fier al micii deschizături.

Capitolul XIII

Deși Tuppence se dusesse la culcare într-o stare de spirit optimistă, în zori se trezi cu moralul la pământ.

Totuși, coborând la micul dejun, moralul îi crescuse la vederea unei scrisori așezate pe farfuria ei, a cărei adresă era înscrisă cu un scris dureros de aplecat spre stânga.

Asta nu era o scrisoare de la Douglas, Raymond sau Cyril, sau vreo altă corespondență camuflată care îi sosea punctual și care includea o carte poștală vesel colorată, cu un Bonzo pe ea, pe care era mâzgălit „Scuze că nu ți-am scris până acum. Toate merg bine, Maudie”.

Tuppence deschise scrisoarea.

„Dragă Patricia, Mă tem că mătușa Grade se simte mult mai rău azi. Doctorii nu spun pe față că se duce, dar tare mă tem că nu sunt prea multe speranțe. Dacă vrei s-o vezi înainte să se stingă, cred că ar fi bine să vii azi. Dacă vei lua trenul de 10:20 până la Yarrow, un prieten te va aștepta cu mașina. Aștept cu nerăbdare să te revăd, în ciuda motivului trist.

A ta veșnică, PENELOPE PLAYNE”.

Tuppence făcu tot ce putu să-și înăbușe bucuria.

Buna Penny Plain6!

Cu oarecare dificultate, își compuse o expresie îndurerată și oftă adânc în timp ce lăsa scrisoarea pe masă.

Dezvălui conținutul scrisorii celor două ascultătoare prezente, domnișoara Minton și doamna O'Rourke, și descrie pe larg personalitatea mătușii Gracie, curajul ei de neînfrânt,

indiferența ei față de raidurile aeriene și de pericol, și nedreptatea pe care i-o făcea boala. Domnișoara Minton găsi similarități între boala mătușii Gracie și cea a verișoarei sale Selina. Doamna O'Rourke manifestă un viu interes cu privire la faptul dacă Tuppence avea de beneficiat material de pe urma morții mătușii Gracie și află că dragul de Cyril fusese întotdeauna nepotul preferat al bătrânei, fiindu-i totodată și fin.

După micul dejun, Tuppence sună la croitorie și anulă proba unui costum din acea după-amiază, apoi o caută pe doamna Perenna și o anunță că s-ar putea să lipsească o noapte sau două.

Doamna Perenna exprimă obișnuitele sentimente convenționale. Arăta obosită în dimineața asta, și avea o expresie hărțuită și neliniștită.

— Tot nici o veste despre domnul Meadowes, spuse ea. Zău că e cât se poate de ciudat, nu-i așa?

— Sunt sigură că trebuie că a avut un accident, oftă doamna Blenkinsop. Mereu am spus-o.

— Oh, doamnă Blenkinsop, dar accidentul ar fi fost raportat până acum.

— Ei bine, dumneavoastră ce credeți?

Doamna Perenna clătină din cap.

— Chiar că nu știu ce să spun. Sunt cu totul de acord că nu poate să fi plecat de bună voie. Ar fi trimis vorbă până acum.

— Acel oribil maior Bletchley a lansat o sugestie absolut nejustificată, spuse doamna Blenkinsop. Nu, dacă n-a fost accident, trebuie că și-a pierdut memoria. Sunt sigură că e un lucru mult mai des întâlnit decât se știe în general, mai ales în vremuri de stres ca cele pe care le trăim noi acum.

Doamna Perenna dădu din cap. Își făcu gura punga, cu o expresie cam îndoită. Îi aruncă o privire rapidă lui Tuppence.

— Știi, doamnă Blenkinsop, noi nu știm prea multe despre domnul Meadowes, nu-i așa?

Tuppence întrebă tăios:

— Ce vreți să spuneți?

— Oh, te rog, nu mă lua atât de tare. Eu una nu cred nici o

clipă asta.

— Ce nu credeți?

— Povestea care circulă.

— Ce poveste? Eu n-am auzit nimic.

— Nu... Poate că oamenii nu vor să-ți spună. Nu știu de unde a pornit. Am impresia că domnul Cayley a menționat-o primul. Desigur, el e un om cam bănuitor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Vă rog să-mi spuneți.

— Păi, a fost doar o sugestie precum că domnul Meadows ar putea fi agent străin – unul din oamenii ăia îngrozitori care constituie Coloana a Cincea.

Tuppence rosti indignată:

— N-am auzit niciodată o idee mai absurdă!

— Nu. Nu cred că e ceva adevărat în asta. Dar, desigur, domnul Meadows a fost văzut mult în compania celui băiat neamț, și cred că a pus o grămadă de întrebări despre procesele chimice din fabrică, și de aceea oamenii se gândesc că poate cei doi lucrau împreună.

Tuppence spuse:

— Dumneavoastră nu credeți că există vreun dubiu cu privire la Carl, nu-i așa, doamnă Perenna.

Văzu fața celeilalte traversată de un spasm rapid.

— Aș vrea să pot spune cât nu e adevărat.

Tuppence rosti cu blândețe:

— Sărmana Sheila...

Ochii doamnei Perenna fulgerară.

— Biata copilă, are inima zdorbită. De ce trebuie să se întâmple așa? De ce nu și-a dăruit inima altcuiva?

Tuppence clătină din cap.

— Lucrurile nu se întâmplă așa.

— Ai dreptate. Cealaltă vorbea cu un glas profund, amar. Trebuie să fie durere și amărăciune și praf și cenușă. Trebuie să fie în firea lucrurilor să te sfâșie... Sunt sătulă de cruzime, de nedreptatea acestei lumi. Aș vrea s-o sfârâm... Și s-o luăm de la început, fără aceste reguli și legi și tirania unei națiuni asupra alteia. Aș vrea...

O tuse o întrerupse. O tuse adâncă, din gât. Doamna O'Rourke stătea în cadrul ușii umplându-l în întregime cu trupul ei masiv.

— Vă întrerup? Întrebă ea.

Ca ștearsă cu burete, întreaga dovadă a izbucnirii doamnei Perenna îi dispăru de pe față.

— Nu, deloc, doamna O'Rourke, spuse ea. Tocmai discutam despre ce i s-o fi întâmplat domnului Meadowes. E uimitor că poliția nu poate să dea de nici o urmă de-a lui.

— Ah, poliția! Exclamă cu dispreț doamna O'Rourke. Nu e bună de nimic! Se pricepe doar să dea amenzi la șoferi și să dea buzna peste bieții amărâți care nu și-au scos autorizație pentru câini.

— Care e teoria dumneavoastră, doamnă O'Rourke, întrebă Tuppençe.

— Dumneata ai auzit povestea care circulă?

— Despre faptul că e fascist și agent străin? Da, am auzit, spuse cu răceală Tuppençe.

— S-ar putea să fie adevărat, rosti gânditoare doamna O'Rourke. Căci omul ăsta are ceva care m-a intrigat de la început. Am stat cu ochii pe el, să știi. Îi zâmbi direct lui Tuppençe și, la fel ca toate zâmbetele doamnei O'Rourke, și acesta avea ceva vag terifiant – un zâmbet de căpcăun. Nu arăta ca un om care s-a retras din afaceri și nu avea nimic de făcut, dacă e să mă bazez pe judecata mea, aș zice că a venit aici cu un scop.

— Și când poliția i-a dat de urmă a dispărut? Întrebă Tuppençe.

— S-ar putea. Care-i părerea dumatăle, doamnă Perenna?

— Nu știu, oftă doamna Perenna. Este extrem de supărător ce s-a întâmplat. Dă naștere la atâtea discuții!

— Ah! Nu băga în seamă discuțiile. Ei sunt fericiți acum afară pe terasă întrebându-se și făcând presupuneri. Până la urmă vor trage concluzia că omul ăla inofensiv, liniștit, a plecat să ne arunce pe toți în aer în paturile noastre cu bombe.

— Așadar nu ne-ați spus ce credeți? Întrebă Tuppençe.

Doamna O'Rourke zâmbi, același zâmbet lent, feroce.

— Eu cred că omul e undeva în siguranță... În absolută siguranță.

Tuppence se gândi: „Ar putea spune asta dacă ar ști... Dar el nu e unde crede ea!”

Urcă în camera ei să se pregătească. Betty Sprot ieși în fugă din camera soților Cayley cu un zâmbet ștrengăresc și o bucurie nespusă pe față.

— Ce-ai mai pus la cale, veverițo? Întrebă Tuppence.

Betty gănguri:

— Gâ'culisă și gâ'can...

Tuppence recită:

— Unde vă plimbați de-un an? La etaj”. O ridică pe Betty sus deasupra capului. „La parter.” O rostogoli pe podea.

În clipa aceea apăru doamna Sprot și o luă pe Betty ca s-o îmbrace pentru plimbare.

— A'cuns? Întrebă cu speranță Betty. A'cuns?

— Nu te poți juca acum de-a v-ați ascunselea, spuse doamna Sprot.

Tuppence intră în cameră, își puse pălăria (ce pacoste că trebuie să poarte pălărie – Tuppence Beresford nu purta niciodată, dar Patricia Blenkinsop cu siguranță ar fi purtat).

Observă că cineva schimbase poziția pălăriilor din dulapul pentru pălării. Îi căutase cineva prin cameră? Ei bine, lasă-i să caute. Nu aveau să găsească nimic, care să arunce vreo urmă de îndoială asupra ireproșabilei doamne Blenkinsop.

Lăsă scrisoarea de la Penelope Playne pe masa de toaletă, coborî la parter și ieși din casă.

Era zece fix când ieșea pe poartă. Avea timp berechet. Se uită la cer și, făcând asta, călcă într-o baltă de noroi de lângă stâlpul porții, dar, aparent, fără să observe, își continuă drumul.

Inima ei dansa nebunește. Succes... Succes... aveau să reușească.

Yarrow era o gaură mică de țară, aflată la o oarecare distanță de sat.

În fața gării aștepta o mașină. La volan stătea un tânăr arătos. Acesta își scoase chipiul în fața lui Tuppence, dar

gestul nu era prea natural.

Tuppence dădu cu piciorul în cauciucul din față și întrebă cu îndoială:

— Nu e cam desumflat?

— Nu avem mult de mers, doamnă.

Ea dădu din cap și urcă în mașină.

Porniră, nu către sat, ci către dune. După ce urcară în serpentină un deal, o luară pe un drum lateral care cobora abrupt spre o prăpastie adâncă. Din umbra unui pâlc de copaci ieși o siluetă.

Mașina se opri și, coborând din mașină, Tuppence se îndreptă spre Anthony Marsdon.

— Beresford e teafăr, spuse el repede. L-am localizat ieri. E prizonier – partea adversă a pus mâna pe el – și va rămâne așa. Încă douăsprezece ore. Vedeți dumneavoastră, într-un anumit punct trebuie să sosească o barcă, și tare am vrea s-o înhățăm. De asta Beresford se sacrifică încă un timp – nu vrem să dăm în vileag spectacolul decât în ultimul moment.

Se uită neliniștit la ea.

— Înțelegeți, nu-i așa?

— Oh, da!

Tuppence se uita lung la un morman de material de camuflaj pe jumătate ascuns de copaci.

— N-o să pățească absolut nimic, continuă tânărul.

— Firește că Tommy n-o să pățească nimic. Nu trebuie să vorbești cu mine de parcă aș avea doi ani. Amândoi suntem, gata să ne asumăm câteva riscuri.

— Ei bine... Tânărul ezită. Am primit ordin să vă fac o anumită propunere. Dar... Dar, în fine, nu-mi place s-o fac. Vedeți dumneavoastră...

Tuppence îl trată cu o privire rece.

— De ce nu-ți place s-o faci?

— Păi... la naiba... Sunteți mama lui Deb. Iar eu vreau să spun... Ce mi-ar zice Deb dacă... Dacă...

— Dacă o iau pe coajă? Întrebă Tuppence. Eu una, dacă aș fi în locul dumitale, nu i-aș pomeni de asta. Cel care a spus că explicațiile sunt o greșeală a avut dreptate.

Apoi îi zâmbi cu bunăvoință.

— Dragul meu băiat, știi exact ce simți. Dumneata și Deborah și generația tânără, în general, considerați că e de datoria voastră să vă asumați riscuri și că bieții oameni între două vârste trebuie apărați, puși la adăpost. Totul e o prostie, pentru că dacă e să fie lichidat cineva e mult mai bine să fie cei între două vârste, care și-au trăit cea mai mare parte din viață, oricum, nu te mai uita la mine ca la acel obiect sacru, mama lui Deborah, și spune-mi ce treabă periculoasă și neplăcută am de făcut.

— Să știți că sunteți grozavă, pur și simplu splendidă! Zise cu entuziasm tânărul.

— Gata eu complimentele. Mă admir eu singură destul, așa că nu e nevoie să mă lauzi și dumneata. Care anume e marea idee?

Tony arătă cu un gest mormanul de material învâlmășit.

— Astea sunt resturile unei parașute, spuse el.

— Aha.

Ochii lui Tuppence scânteiară.

— A fost doar un parașutist izolat, continuă tânărul. Din fericire, cei din apărarea locală de pe aici sunt foarte isteți. Au pus mâna pe ea imediat după aterizare.

— Pe ea?

— Da, ea! O femeie îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

— Păcat că n-a fost îmbrăcată în călugăriță. Ar fi circulat pe aici atâtea povești bune cu călugărițe cu brațe păroase și musculoase cumpărându-și bilet de autobuz.

— Ei bine, n-a fost călugăriță și nici bărbat deghizat. A fost o femeie de înălțime medie, între două vârste, cu părul de culoare închisă și subțirică.

— De fapt, o femeie care arăta cam ca mine?

— Ați nimerit la fix.

— Și? Întrebă Tuppence.

Marsdon spuse încet:

— Partea următoare e la latitudinea dumneavoastră.

Tuppence zâmbi.

— Accept, nici vorbă. Unde trebuie să merg și ce trebuie să

fac?

— Doamnă Beresford, sunteți cu adevărat grozavă. Aveți niște nervi nemaipomeniți.

— Unde trebuie să merg îmi ce trebuie să fac? Repetă Tuppence.

— Din fericire, instrucțiunile sunt foarte anemice. În buzunarul femeii s-a găsit o bucată de hârtie pe care scria în germană: „Mergi la Leatherbarrow – ia-o spre răsărit de la crucea de piatră. 14 St Asalph's Rd. Dr. Binion.”

Tuppence ridică ochii. Pe vârful dealului din apropiere era o cruce de piatră.

— Acea este, spuse Tony. Semnele rutiere au fost înlăturate firește. Dar Leatherbarrow e un loc mărișor, și mergând către răsărit de la cruce nu se poate să nu dați de el.

— Cât e până acolo?

— Cinci mile, cel puțin.

Tuppence făcu o strâmbătură.

— O plimbare sănătoasă înainte de masa de prânz, comentă ea. Sper că Dr. Binion o să mă invite la masă când ajung acolo.

— Știți germană, doamnă Beresford?

— Doar varianta de hotel. Va trebui să fiu fermă privitor la vorbitul în engleză, am să spun că am primit instrucțiuni să vorbesc numai englezește.

— E un risc înfiorător, spuse Marsdon.

— Prostii. Cine să-și imagineze că e vorba de o substituie? Sau știe toată lumea din zonă că a fost prins un parașutist, o femeie?

— Cei doi de la apărarea locală care au raportat că au văzut parașuta în aer sunt reținuți de șeful poliției. Nu vrem să riscăm ca ei să le povestească prietenilor lor cât de deștepți au fost!

— Poate că a mai văzut-o cineva, sau a auzit despre ea.

— Dragă doamnă Beresford, nu există zi să nu circule vorba că au fost văzuți unu, doi, trei, patru, până la o sută de parașutiști!

— Asta probabil că e foarte adevărat, aprobă Tuppence. Ei

bine, să purcedem.

— Avem aici uniforma și o polițistă expertă în arta machiajului. Veniți cu mine.

Chiar în mijlocul păduricii se afla o baracă aflată în stare proastă. În ușa ei stătea o femeie între două vârste cu aspect competent.

Ea se uită la Tuppence și dădu din cap în semn de aprobare.

În baracă, așezată pe o ladă răsturnată, Tuppence se lăsă pe mâinile experte ale polițistei. În cele din urmă, aceasta se dădu înapoi, zâmbi mulțumită și spuse:

— Gata, cred că am făcut o treabă foarte bună. Ce credeți, domnule?

— Într-adevăr foarte bună, spuse Tony.

Tuppence întinse mâna și luă oglinda pe care o ținea femeia. Își privi curioasă fața și abia reuși să-și înăbușe un strigăt de uimire.

Sprâncenele îi fuseseră pensate cu totul altfel, schimbându-i întreaga expresie a feței. Bucăți mici de leucoplast ascunse sub buclele trase peste urechi îi întindeau pielea feței și îi schimbau contururile. Puțin chit lipit pe nas îi modificase forma nasului, dându-i lui Tuppence un profil coroiat. Machiajul iscusit îi mai adăugase câțiva ani la vârstă, cu riduri adânci de o parte și de alta a gurii. Întreaga față avea o expresie blândă, cam prostuță.

— E fantastic de bine lucrat, spuse cu admirație Tuppence.

Își atinse ușor vârful nasului.

— Trebuie să aveți grijă, o avertiză cealaltă femeie și scoase din trusă două felii subțiri de gumă de șters. Credeți să puteți suporta să le țineți în gură ca să vă umple obrazii?

— Va trebui să suport, spuse Tuppence.

Le băgă în gură și își mișcă maxilarele cu grijă.

— De fapt, nu-i prea rău, recunosc eu ea.

Apoi, Tony părăsi discret baraca iar Tuppence își scoase hainele și își puse uniforma de infirmieră. I se potrivea, deși o strângea puțin la umeri. Boneta de un albastru închis dădu nota finală a noii sale personalități. Refuză, totuși, pantofii butucănoși cu bot pătrat.

— Dacă trebuie să merg pe jos cinci mile, o fac în pantofii mei, spuse ea cu hotărâre.

Se uită cu interes în geanta de culoare albastru închis – pudră; un ruj de buze; două lire, un shiling și șase penny în bani englezești; o batistă și o carte de identitate pe numele Freda Elton, 4 Manchester Road, Sheffield.

Tuppence își transferă propia pudră și ruj de buze și se ridică, gata de plecare.

Tony Marsdon spuse morocănos:

— Mă simt ca un porc că vă las să faceți asta.

— Știu exact cum te simți. Dar nu-ți face griji, copilul meu, mă crezi sau nu, mă distrez de minune.

Tony Marsdon spuse din nou:

— Sunteți pur și simplu minunată!

Oarecum cirmuspectă, Tuppence se uită la casa cu nr. 14 de pe St Asalph's Road și observă că Dr. Binion era dentist și nu doctor.

Cu colțul ochiului îl văzu pe Tony Marsdon. Acesta stătea într-o mașină în fața unei case din josul străzii.

Se considerase necesar ca Tuppence să meargă pe jos până în Leatherbarrow exact cum avea instrucțiuni, întrucât dacă ar fi fost dusă cu mașina faptul putea să fie remarcat.

Tony, cu polițista expertă, plecaseră în direcția opusă și făcuse un mare ocol înainte de a intra în Leatherbarrow și de a-și lua în primire postul din St Asalph's Road.

— Porțile arenei se deschid, murmură Tuppence. Intră o creștină în drum spre lei. Oh, în fine, nimeni nu poate spune că nu văd viața.

Traversă drumul și sună la sonerie, întrebându-se în același timp cât anume îl plăcea Deborah pe tânărul acesta. Ușa fu deschisă de o femeie în vârstă cu o față de țarancă – nu o față de englezoaică.

— Dr. Binion? Spuse Tuppence.

Femeia o măsură încet din cap până-n picioare.

— Dumneavoastră trebuie să fiți sora Elton, presupun.

— Da.

— Atunci poftiți sus în cabinetul domnului doctor.

Se dădu înapoi, ușa se închise în spatele lui Tuppence care se pomeni într-un hol îngust cu linoleum pe jos.

Servitoarea o conduse la etaj și deschise o ușă.

— Vă rog să așteptați. Domnul doctor va veni la dumneavoastră.

Un cabinet de dentist foarte obișnuit, cu mobilier vechi și ponosit.

Tuppence se uită la scaunul de lucru și zâmbi; pentru prima dată în viața ei acesta n-o mai îngrozea. Avea senzația de teamă de dentist, nici vorbă, dar din cu totul alte cauze.

La un moment dat ușa avea să se deschidă și avea să intre „Dr. Binion”. Cine avea să fie Dr. Binion? Un străin? Sau cineva pe care îl mai văzuse? Dar era persoana care pe jumătate se aștepta ea să fie...

Ușa se deschise.

Bărbatul care intră nu era deloc persoana pe care Tuppence își închipuisese că s-ar fi putut s-o vadă! Era cineva la care nu se gândise niciodată ca la un posibil concurent.

Era comandorul Haydock.

Capitolul XIV

Un val de supoziții cu privire la rolul jucat de comandorul Haydock în dispariția lui Tommy trecu prin mintea lui Tuppence, dar le dădu cu hotărâre la o parte. Era un moment în care trebuia să se concentreze, nu să se lase în voia gândurilor.

Avea sau nu avea s-o recunoască comandorul? Era o întrebare interesantă.

Își impusese și se antrenase dinainte să nu manifeste nici un semn de recunoaștere sau surpriză indiferent pe cine ar fi putut vedea, așa că acum era rezonabil de sigură că ea una nu trădase nici un semn nepotrivit cu situația.

Se ridică în picioare și rămase acolo, într-o atitudine respectuoasă, așa cum se cuvenea să stea o simplă nemțoaică în prezența unui Domn al creației.

— Așadar ai sosit, spuse comandorul.

Vorbea în engleză și purtarea îi era exact ca de obicei.

— Da, spuse Tuppence și adăugă: Sunt sora Elton.

Haydock zâmbi ca la o glumă.

— Sora Elton! Excelent.

Se uită cu aprobare la ea.

— Arăți absolut corespunzător, spuse el cu amabilitate.

Tuppence lăsă capul în jos, dar nu spuse nimic. Îi lăsa lui inițiativa.

— Presupun că știi ce ai de făcut, nu? Continuă Haydock. Ia loc, te rog.

Tuppence se așează ascultătoare. Răspunse:

— Urma să primesc instrucțiuni amănunțite de la dumneavoastră.

— Foarte corect, spuse Haydock. În glasul lui se citea o ușoară ironie. Știi ziua?

— Patru.

— Haydock păru uimit.

O încruntătură îi încreți fruntea.

— Așadar știi asta, mormăi el.

Urmă o pauză, apoi Tuppence spuse:

— Vreți să-mi spuneți, vă rog, ce trebuie să fac?

Haydock spuse:

— Toate la timpul lor, draga mea.

Tăcu un minut, apoi întrebă:

— Ai auzit, fără îndoială, de Sans Souci?

— Nu, răspunse Tuppence.

— N-ai auzit?

— Nu, spuse cu fermitate Tuppence.

„Să vedem cum te descurci cu asta!” se gândi Tuppence. Pe fața comandorului apăru un zâmbet ciudat. Spuse:

— Deci n-ai auzit de Sans Souci? Asta mă miră foarte tare... Întrucât am avut impresia că ai locuit acolo în ultima lună...

Se lăsă o tăcere mormântală. Comandorul spuse:

— Ce zici de asta, doamnă Blenkinsop?

— Nu știu ce vreți să spuneți, domnule doctor. Eu am aterizat cu parașuta azi dimineață.

Haydock zâmbi din nou – un zâmbet hotărât neplăcut. Zise:

— Câțiva metri de pânză aruncați într-o tufă crează o iluzie minunată. Iar eu nu sunt Dr. Binion, dragă doamnă. Dr. Binion

este, oficial, dentistul meu, și e destul de amabil să-mi lase, când și când, cabinetul lui.

— Chiar așa? Întrebă Tuppence.

— Chiar așa, doamnă Blenkinsop! Sau preferi să mă adresez dumitale cu numele de Beresford, numele dumitale adevărat?

Din nou se lăsă o tăcere apăsătoare. Tuppence inspiră adânc. Haydock dădu din cap.

— Jocul s-a sfârșit, înțelegi. „Ai intrat în salonul meu”, îi spuse păianjenul muștii.”

Se auzi un clic slab și în mâna lui apăru licărirea albastră a unui obiect metalic. Un pistol.

Glasul lui căpătă o notă sinistră când spuse:

— Și nu te-aș sfătui să faci vreun zgomot sau să ridici în picioare cartierul! Ai fi moartă înainte să apuci să ții, și chiar dacă ai reuși să strigi n-ai atrage atenția. Pacienții sub anestezie strigă adesea, să știi.

Tuppence spuse calmă:

— Se pare că te-ai gândit la toate. Nu ți-a trecut prin cap că am prieteni care știu unde sunt?

— Ah! Așadar te bazezi pe băiatul cu ochi albaștri – de fapt, cu ochi căprui! Tânărul Anthony Marsdon. Regret, doamnă Beresford, dar întâmplarea face ca tânărul Anthony să fie unul din cei mai înfocați susținători ai noștri din țara asta. Cum spuneam mai înainte, câțiva metri de pânză crează un efect minunat. Ai înghițit foarte ușor povestea cu parașuta.

— Nu văd rostul acestei întregi aiureli!

— Serios? Vezi dumneata, noi nu vrem ca prietenii dumitale să-ți dea de urmă prea ușor. Dacă îți iau urma, ea îi va duce la Yarrow și la un bărbat într-o mașină. Faptul că o infirmieră, cu un aspect facial total diferit, a intrat în Leatherbarrow între unu și două cu greu va fi asociat cu dispariția dumitale.

— Foarte elaborat, spuse Tuppence.

— Îți admir curajul, să știi. Ți-l admir foarte mult. Regret că trebuie să te constrâng, dar e vital să știu de cât de multe ai descoperit la Sans Souci.

Tuppence nu răspunse.

Haydock spuse liniștit:

— Te-aș sfătui să vorbești. Există anumite... Posibilități în cabinet și cu instrumentele unui dentist.

Tuppence îi aruncă o privire disprețuitoare.

Haydock se rezemă în scaun. Spuse încet:

— Da, îndrăznesc să spun că ai multă tărie. Dar cum rămâne cu cealaltă jumătate a tabloului?

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc de Thomas Beresford, soțul dumitale, care a locuit în ultima vreme la Sans Souci sub numele de domnul Meadows, și care acum se află legat în pivnița casei mele.

— Nu te cred.

— Din cauza scrisorii de la Penny Plain? Nu-ți dai seama că asta a fost o treabă isteasă realizată de tânărul Anthony? L-ai ajutat foarte mult când i-ai dat cifrul.

Glasul lui Tuppence tremură.

— Atunci Tommy... Atunci Tommy...

— Tommy e unde a fost tot timpul – total în puterea mea. Acum depinde de dumneata. Dacă îmi răspunzi satisfăcător la întrebări, mai are o șansă. Dacă nu... Ei bine, rămâne valabil planul inițial. I se va da în cap, va fi dus pe mare și aruncat peste bord.

Tuppence rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă:

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu cine te-a angajat, cum iei legătura cu persoana sau persoanele respective, ce ai raportat până acum, și ce anume știi.

Tuppence ridică din umeri.

— Aș putea să-ți spun ce minciuni vreau.

— Nu, pentru că am să verific ceea ce spui.

Haydock își trase scaunul mai aproape. Purtarea lui era acum hotărât fermecătoare.

— Femeie dragă, știu exact ce simți privitor la toate astea, dar crede-mă când îți spun că vă admir enorm pe dumneavoastră și pe soțul dumitale. Aveți curaj și tărie de caracter. De oameni ca voi va fi nevoie în noul stat – statul ce se va institui în această țară după ce actualul vostru guvern imbecil va dispărea. Noi vrem să-i transformăm pe unii din

dușmanii noștri în prieteni – pe cei care merită. Dacă trebuie să dau ordin ca viața soțului dumitale să ia sfârșit, o voi face, e datoria mea, dar îmi va părea extrem de rău că a trebuit s-o fac. E un tip grozav – liniștit, modest și deștept. Dă-mi voie să te fac să înțelegi ceea ce atât de puțini oameni din țara asta par să înțeleagă. Conducătorul nostru nu are intenția să cucerească această țară în sensul la care vă gândiți toți. Țelul lui e să creeze o Britanie nouă – o Britanie puternică, guvernată nu de nemți, ci de englezi. De tipul cel mai bun de englezi – englezi cu cap și bună creștere și curaj.

Se aplecă în față.

— Noi vrem să terminăm cu zăpăceala și ineficiența. Cu mita și corupția. Cu carierismul și lăcomia de bani. Iar în acest stat nou noi vrem oameni ca dumneata și bărbatul dumitale, curajoși și inventivi, dușmanii de azi, prietenii de mâine. Te-ar surprinde să știi cât de mulți oameni din țara asta, ca și din altele, simpatizează cu crezul și țelurile noastre. Noi toți vom crea o nouă Europă, o Europă a păcii și progresului. Încearcă să vezi asta așa, pentru că, te asigur, așa este...

Glasul lui era irezistibil, magnetic. Aplecat în față, era întruparea marinarului britanic simplu și direct.

Tuppence se uita la el și își scornea mintea în căutarea unei fraze eficiente. Nu reuși să găsească decât câteva cuvinte care erau atât de copilărești cât și nepotrivire.

— Gâsculiță și gâscan... Spuse Tuppence.

Efectul fu atât de neașteptat încât rămase total surprinsă.

Haydock sări în picioare, fața i se congestionă de furie și, într-o secundă, orice asemănare cu un marinar britanic dispăru. Tuppence văzu ce văzuse Tommy – un prusac infuriat.

O înjură în germană. Apoi, dând-o pe engleză, strigă:

— Proasta dracului! Nu-ți dai seama că te-ai trădat de tot răspunzând în felul ăsta? Acum ți-ai făcut-o – ție și prețiosului tău bărbat.

Ridicând glasul strigă:

— Anna!

Femeia care îi deschisese lui Tuppence intră în cameră.

Haydock îi vârî pistolul în mână.

— Stai cu ochii pe ea. Trage, dacă e nevoie.

Ieși ca o furtună din cameră.

Tuppence se uită rugătoare la Anna, care stătea în fața ei cu o față impasibilă.

— Chiar ai să mă împuști? Întrebă Tuppence.

Anna răspunse liniștită:

— Nu încerca să mă iei cu binișorul. În războiul trecut fiul meu a fost ucis, Otto al meu. Atunci aveam treizeci și opt de ani, acum am șaiszeci și doi, dar n-am uitat.

Tuppence se uită la fața lată, impasibilă... Îi amintea de femeia poloneză, Vanda Polonska. Aceași ferocitate înspăimântătoare, același sentiment de neînduplecat – sentimentul de mamă! La fel simțeau, fără îndoială, multe doamne Jones și Smith din toată Anglia. Era imposibil să te opui femelelor speciilor – mamei depozitate de puiul ei.

În adâncurile minții lui Tuppence se agită ceva... O amintire sâcâitoare... Ceva ce știuse întotdeauna dar niciodată nu reușise să-l aducă la suprafață. Solomon... Era ceva legat de Solomon...

Ușa se deschise. Comandorul Haydock intră în cameră.

Urlă, ieșindu-și din minți de furie:

— Unde e? Unde ai ascuns-o?

Tuppence se uită lung la el. Era total uimită. Nu pricepea nimic. Nu luase nimic și nu ascunsese nimic.

Haydock îi spuse Annei:

— Ieși afară.

Femeia îi dădu pistolul și părăsi prompt încăperea.

Haydock căzu într-un scaun și se strădui să se calmeze.

Spuse:

— Nu poți să scapi, să știi. Ești în mâna mea, iar eu am metode să fac oamenii să vorbească, metode deloc plăcute. Până la urmă ai să-mi spui adevărul. Așadar, ce ai făcut cu ea?

Tuppence văzu imediat că aici, cel puțin, era ceva care îi dădea posibilitatea unui târg. Măcar de-ar fi știut ce se presupunea că se află în posesia ei!

Spuse cu precauție:

— De unde știi că e la mine?

— Din ce ai spus, proasta naibii! N-o ai asupra ta, asta o știm, pentru că te-ai schimbat complet în uniforma asta.

— Și dacă am trimis-o cuiva prin poștă?

— Nu fi proastă. N-ai trimis-o prin poștă. Nu, există un singur lucru pe care l-ai fi putut face. Ai ascuns-o la Sans Souci azi dimineață, înainte, de a pleca. Îți dau doar trei minute să-mi spui care e ascunzătoarea.

Își puse ceasul pe masă.

— Trei minute, doamnă Beresford.

Ceasul de pe polița căminului ticăia.

Tuppence stătea nemișcată, cu o față impasibilă nu dezvăluia nimic despre gândurile care galopau în spatele ei.

Într-o fracțiune de secundă văzu totul – văzu întreaga afacere cu o claritate uluitoare și își dădu seama, în sfârșit, cine era centrul și pivotul întregii organizații.

Avu un șoc când Haydock spuse:

— Mai ai zece secunde...

Se uită la el ca prin vis, văzu brațul cu pistolul ridicându-se, îl auzi numărând.

— Unu, doi, trei, patru, cinci...

Ajunsesse la opt când răsună împușcătura și se prăbuși în scaunul lui, cu o expresie de uimire pe fața lui lată și roșie. Fusesse atât de atent urmărindu-și victima încât nu auzise ușa deschizându-se încet în spatele lui.

Tuppence sări în picioare. Trecu pe lângă bărbatul în uniformă din prag și puse mâna pe un braț îmbrăcat în tweed.

— Domnul Grant.

— Da, draga mea, acum e în regulă, ai fost minunată...

Tuppence spuse nerăbdătoare:

— Repede! Nu e timp de pierdut. Aveți o mașină?

— Da.

— Una rapidă! Trebuie să ajungem imediat la Sans Souci. Măcar de-am ajunge la timp! Înainte ca ei să telefoneze aici și să nu primească nici un răspuns.

Două minute mai târziu erau în mașină, gonind pe străzile din Leatherbarrow. Apoi ieșiră în câmp deschis și acul

vitezometrului urcă și mai mult.

Domnul Grant nu puse nici o întrebare. Se mulțumi să stea liniștit, în timp ce Tuppence urmărea acul indicatorului de viteză.

Tuppence vorbi o singură dată.

— Tommy?

— E în deplină siguranță. A fost eliberat acum o jumătate de oră.

Ea dădu din cap.

Acum, în sfârșit, se apropiau de Leahampton. Traversară orașelul în viteză și urcară dealul.

Tuppence sări din mașină și, împreună cu domnul Grant, o luă la fugă pe alee. Ca de obicei, ușa de la hol era deschisă. Tuppence alergă pe scări în sus.

În trecere, aruncă doar o privire în camera ei și observă dezordinea provocată de sertarele trase și de patul răvășit. Trecu mai departe și intră în camera ocupată de soții Cayley.

Camera era goală. Arăta pașnic și mirosea ușor a medicamente.

Tuppence alergă la pat și trase așternuturile, apoi băgă mâna sub saltea. Se întoarse triumfătoare către domnul Grant, ținând în mână o carte ilustrată pentru copii, jerpelită.

— Poftim. Totul e aici?

— Ce naiba...?

Se întoarseră. Doamna Sprot stătea în parg, holbându-se la ei.

— Iar acum, spuse Tuppence, dați-mi voie să v-o prezint pe M! Da. Doamna Sprot! Ar fi trebuit să știu tot timpul.

Rămase în seama doamnei Cayley, ajunsă în parg un moment mai târziu, să prezinte situația.

— Oh, vai de mine, spuse înspăimântată doamna Cayley uitându-se la patul răvășit al soțului ei. Ce va spune domnul Cayley?

Capitolul XV

— Ar fi trebuit s-o știu tot timpul, spuse Tuppence.

Își revigora nervii zdruncinați cu o generoasă cantitatea de coniac vechi, și le zâmbea alternativ lui Tommy și domnului

Grant – și lui Arbert, care stătea în fața unei halbe de bere și rânjea cu gura până la urechi.

— Povestește-ne totul, Tuppence, o îndemnă Tommy.

— Povestește tu mai întâi.

— Eu n-am prea multe de spus. Am aflat secretul transmițătorului din pură întâmplare. Și am crezut că am să scap, dar Haydock a fost mai deștept decât mine.

Tuppence dădu din cap și spuse:

— I-a telefonat imediat doamnei Sprot. Iar ea a fugit în alee și te-a așteptat cu un ciocan. A lipsit de la masa de bridge doar vreo trei minute. Am observat că gâfâia puțin, dar n-am bănuț-o nici o secundă.

— După aceea, spuse Tommy, meritul îi aparține în întregime lui Albert. El a venit să adulmece în jurul casei ca un câine credincios. Eu am reușit să emit câteva semnale morse prin sforăit, iar el s-a prins. S-a dus cu vestea la domnul Grant, și amândoi s-au întors în acea noapte. Alte sforăituri! Rezultatul a fost că am acceptat să rămân prizonier astfel încât să poată fi prinse forțele care soseau pe mare.

Domnul Grant completă:

— Când Haydock a plecat azi dimineață, oamenii noștri au luat în primire Smugglers' Rest. Am arestat barca în seara asta.

— Iar acum, povestea ta, Tuppence, spuse Tommy.

— Ei bine pentru început, am fost tot timpul înfiorător de proastă! Am bănuț pe toată lumea în afară de doamna Sprot! Am avut, într-adevăr, o dată o teribilă senzație de amenințare, de parcă eram în pericol – asta a fost după ce am auzit mesajul telefonic despre patru ale lunii. La vremea aceea erau trei persoane în casă – eu am pus senzația mea de neliniște pe seama doamnei Perenna sau a doamnei O'Rourke. Total greșit – ștearsa doamnă Sprot era persoana cu adevărat periculoasă... Am continuat să bâjbâi, după cum știe Tommy, până după dispariția lui. Apoi am pus la cale un plan cu Albert când, din senin, a apărut Anthony Marsdon. La început mi s-a părut în regulă – tipul obișnuit de tânăr pe care Deb îl are adesea la remorcă. Dar două lucruri mi-au dat de gândit.

Primul, pe măsură ce vorbeam cu el eram tot mai sigură că nu-l mai văzusem niciodată și că nu venise niciodată în apartamentul nostru. Al doilea, deși părea să știe totul despre rolul meu în Leahampton, presupunea că Tommy era în Scoția. Ei bine, asta nu era deloc în regulă, dacă el știa despre cineva, despre Tommy trebuia să știe în primul rând, întrucât eu eram mai mult sau mai puțin oficială. Asta mi s-a părut foarte ciudat... Domnul Grant îmi spusese că cei din Coloana a Cincea sunt pretutindeni, în cele mai puțin probabile locuri. Așa că de ce n-ar fi lucrat unul din ei în Departamentul lui Deborah? Nu eram convinsă, dar îl suspectam suficient ca să-i întind o capcană. I-am spus că eu și Tommy stabiliserăm un cod pentru a comunica între noi. Adevăratul nostru cod era, bine-nțeles, o carte poștală cu Bonzo, dar eu i-am spus lui Anthony o poveste despre un penny simplu și doi penny colorați. Cum speram, a mușcat momeala. Azi dimineață am primit o scrisoare care l-a trădat complet... Totul era dinainte aranjat. N-am avut de făcut decât să sun un croitor și să anulez o probă. Asta era vestea că peștele mușcase.

— Pentru mine a fost floare la ureche, spuse Albert! M-am dus cu o camionetă de brutărie și am aruncat în fața porții, lângă unul din stâlpi, o baltă din terci de semințe de anison⁷, sau cel puțin așa mirosea. Arăta ca noroiul.

— Iar apoi, eu am ieșit și am călcat în ea. Firește că a fost simplu ca acea camionetă de brutărie să mă urmărească până la gară și Albert să vină după mine și să mă audă cerând un bilet până la Yarrow. Ceea ce urma ar fi putut să fie dificil.

— Căinii au urmărit bine mirosul, spuse domnul Grant. Ei i-au luat urma în gară la Yarrow și l-au urmărit mai departe, grație cauciucului de care ți-ai frecat dumneata pantoful. Mirosul ne-a condus la pădurea, apoi la crucea de piatră, apoi pe urmele duminale peste dune. Inamicul habar n-avea că noi te puteam urmări ușor.

— Totuși, mi-a sărit inima, spuse Albert, știindu-vă în casa aia și neștiind ce putea să vi se întâmple. Am ajuns la ușa din spate și am prins-o pe femeia străină când cobora scara. Am intrat exact la timp, zău așa.

— Știam că o să veniți, spuse Tuppence. Treaba era să lungesc lucrurile cât mai mult. M-aș fi prefăcut că sunt gata să-i spun dacă n-aș fi văzut ușa deschizându-se. Ceea ce a fost cu adevărat palpitant a fost felul în care am văzut dintr-o dată toată treaba și ce proastă fusesem.

— Cum ți-ai dat seama? Întrebă Tommy.

— Gâsculiță și găscan, răspunse prompt Tuppence. Când i-am spus asta comandorul Haydock s-a făcut livid. Și nu doar pentru că era ceva copilăresc și nepotrivit. Nu, am văzut imediat că asta însemna ceva pentru el. Și a mai fost expresia de pe fața acelei femei, Anna – era ca a polonezei, și atunci, firește, m-am gândit la Solomon și am înțeles totul.

Tommy scoase un oftat de exasperare.

— Dacă nu spui imediat, Tuppence, te împușc cu mâna mea. Ce ai înțeles? Și ce legătură are Solomon cu asta?

— Nu mai ții minte că la Solomon au venit două femei cu un copil și că fiecare a susținut că e al ei, iar Solomon a spus: „Foarte bine, să-l tăiem în două!” Și falsa mamă a spus: „Bine”. Dar mama adevărată a spus: „Nu, lasă-i-l celeilalte”. Vezi tu, ea nu a putut îndura ca pruncul ei să fie omorât. Ei bine, în seara când doamna Sprot a împușcat-o pe cealaltă, cu toții ați spus că a fost un miracol și ce ușor ar fi putut împușca ea copilul. Desigur, ar fi trebuit ca totul să fie foarte clar atunci! Dacă ar fi fost copilul ei, n-ar fi riscat în ruptul capului să tragă. Asta înseamnă că Betty nu era copilul ei. Și de asta trebuia neapărat s-o împuște pe cealaltă.

— De ce?

— Pentru că cealaltă era adevărata mamă a copilei.

Glasul lui Tuppence tremură puțin.

— Sărmana ființă... Sărmana ființă hăituită! A venit aici fără un ban și a acceptat cu recunoștință ca doamna Sprot să-i înfieze copilul.

— De ce a vrut doamna Sprot să înfieze copilul?

— Camuflaj! Camuflaj psihologic. Pur și simplu nu poți să concepi că o maestră a spionajului și-ar târî copilul în afacerea asta. Asta e principalul motiv pentru care nu m-am gândit niciodată în mod serios la doamna Sprot. Pur și simplu din

cauza copilului. Dar adevăratei mame a lui Betty îi era îngrozitor de dor de copilul ei, și a aflat adresa doamnei Sprot și a venit aici. A dat târcoale așteptând o ocazie, și în cele din urmă, a fost înnebunită. N-a vrut să anunțe cu nici un chip poliția. Așa că a scris mesajul acela și a pretins că l-a găsit pe podea în camera ei, și l-a pus la treabă pe comandorul Haydock pentru a da ajutor. Apoi, când am dat de urma acelei amărâte femei, n-a vrut să riște și a împușcat-o... Departe de a nu se pricepe deloc la armele de foc, era o trăgătoare excelentă! Da, a împușcat-o pe amărâta aia de femeie... Și, pentru asta, n-am pic de milă pentru ea.

Tuppence făcu o pauză, apoi continuă:

— Un alt lucru care ar fi trebuit să-mi dea un indiciu era asemănarea dintre Vanda Polonska și Betty. De Betty îmi amintea femeia tot timpul. Și apoi, joaca aceea absurdă a fetei cu șireturile mele. Ea își văzuse așa-zisa mamă făcând asta – nu pe Carl von Deinim! Dar imediat ce doamna Sport a văzut ce făcea Betty, a plantat o mulțime de dovezi în camera lui Carl pentru ca noi să le găsim.

— Mă bucur că flăcăul n-a fost implicat, spuse Tommy. Îmi plăcea Carl.

— N-a fost împușcat, nu-i așa? Întrebă neliniștită Tuppence remarcând timpul trecut.

Doamnul Grant clătină din cap.

— E bine-mersi, spuse el. De fapt, am o mică surpriză pentru voi.

Fața lui Tuppence se luminează.

— Mă bucur nespun de mult pentru Sheila! Am fost tâmpiți că am suspectat-o mereu pe doamna Perenna.

— Era amestecată în niște activități ale IRA, nimic mai mult, spuse domnul Grant.

— Și pe doamna O'Rourke am suspectat-o puțin... Și uneori pe soții Cayley...

— Iar eu l-am suspectat pe Bletchley, interveni Tommy.

— Și tot timpul a fost femeia aia molâie pe care o credeam mama lui Betty.

— Deloc molâie, spuse domnul Grant. O femeie foarte

periculoasă și o actriță foarte bună. Și, îmi pare rău să o spun, englezoaică prin naștere.

Tuppence zise:

— Atunci n-am nici milă, nici admirație pentru ea – nici măcar nu lucra pentru țara ei. Se uită curioasă la domnul Grant. Ați găsit ce voiăți?

Domnul Grant dădu din cap în semn afirmativ.

Totul era în duplicatele jerpelute ale cărților de copii.

— Cele despre care Betty spunea că erau „câh”! Exclamă Tuppence.

— Erau „câh”! Spuse domnul Grant. Little Jack Horner conținea detalii foarte complete despre dispozitivele marinei noastre. Johnny Head în Air – același lucru privitor la forțele aeriene.

— Și Gâsculiță și găscan? Întrebă Tuppence.

Domnul Grant spuse:

— Tratată cu reactivul potrivit, cartea asta conținea, scrisă cu cerneală invizibilă, o listă completă a tuturor personajelor proeminente care s-au angajat să ajute la invadarea acestei țări. Printre ele erau doi șefi de poliție, un vice-mareșal de aviație, un ministru, mulți ofițeri de poliție, comandanți ai organizațiilor de voluntari pentru apărarea locală, diverși militari, precum și membri ai propriilor noastre servicii secrete.

— Incredibil! Spuse Tommy.

Grant clătină din cap.

— Nu cunoașteți puterea propagandei germane. Ea ispitește ceva din om, o dorință sau poftă de putere. Oamenii aceștia au fost gata să-și trădeze țara nu pentru bani, ci pentru ceea ce credeau ei cu o mândrie megalomană că aveau să realizeze pentru țara asta. E cultul lui Lucifer – Lucifer, Fiul Dimineții. Mândria și o dorință de glorie personală! Vă dați seama că, cu astfel de persoane care să dea ordine contradictorii și să elaboreze operațiuni confuze, amenințătoarea invazie ar fi avut toate șansele să reușească.

— Și acum? Întrebă Tuppence.

Domnul Grant zâmbi.

— Acum, lasă-i să vină! Vom fi pregătiți să-i întâmpinăm!
Capitolul XVI

— Iubito! Spuse Deborah. Știi că era cât pe ce să cred cele mai cumplite lucruri despre tine?

— Serios? Întrebă Tuppence. Când?

— Când ai întins-o în Scoția la tata iar eu credeam că erai la mătușa Gracie. Aproape că am crezut că aveai o legătură amoroasă cu cineva.

— Oh, Deb, serios?

— Nu chiar, firește. Nu la vârsta ta. Și apoi știam că tu și tata vă sunteți devotați unul altuia. Un tâmpit pe nume Tony Marsdon mi-a vârat asta în cap. Știi, mamă, cred că pot să-ți spun asta, el a fost descoperit după aceea ca făcând parte din Coloana a Cincea. Întotdeauna chiar vorbea cam ciudat – cum lucrurile aveau să fie exact la fel, sau poate mai bune dacă Hitler câștiga.

— Îl plăceai cât de cât?

— Pe Tony? Oh, nu, mă plictisea. Trebuie să dansez valsul ăsta.

Se îndreptă plutind în brațele unui tânăr blond căreia îi zâmbea dulce. Ochii lui Tuppence se îndreptase spre locul în care un tânăr înalt, în uniformă de aviație, dansa cu o fată blondă și suplă.

— Știi, Tommy, eu chiar cred că odraslele noastre sunt frumoase.

— Iat-o pe Sheila, spuse Tommy.

Se ridică, în timp ce Sheila Perrena venea către masa lor. Era îmbrăcată într-o rochie de seară de culoarea smaraldului care îi scotea în evidență frumusețea brunetă. În seara asta avea o frumusețe arogantă, și îi salută pe cei doi oarecum nepoliticos.

— Am venit cum am promis, spuse. Dar nu-mi dau seama de ce ați vrut să mă invitați.

— Pentru că ne placi, spuse Tommy zâmbind.

— Chiar așa? Nu pricep de ce. M-am purtat urât cu amândoi. Se opri și murmură:

— Dar sunt recunoscătoare.

Tuppence spuse:

— Trebuie să-ți găsim un partener de dans drăguț.
— Nu vreau să dansez. Urăsc să dansez. Am venit doar să vă văd.

— Îți place partenerul pe care l-am invitat pentru tine, spuse Tuppence zâmbind.

— Eu... Începu Sheila, apoi se opri căci Carl von Deinim se îndrepta spre ei.

Sheila se uita amețită la el. Îngână:

— Tu...

— Eu în persoană, spuse Carl.

În seara asta, Carl von Deinim avea ceva puțin schimbat. Sheila se uita lung la el, nedumerită. Obrajii i se coloraseră, devenind de un roșu strălucitor. Zise:

— Știam că acum totul e în regulă cu tine... Dar credeam că ai să rămâi pe mai departe în lagăr.

Carl clătină din cap.

— Nu există nici un motiv să fiu internat în lagăr. Te rog să mă ierți că te-am înșelat Sheila, vezi tu, eu nu sunt deloc Carl von Deinim. I-am luat numele din motivele mele.

Se uită întrebător la Tuppence care spuse:

— Dă-i înainte. Spune-i.

— Carl von Deinim a fost prietenul meu. L-am cunoscut în Anglia acum câțiva ani. Am reînnoit cunoștința cu el în Germania, chiar înainte de război. Am fost acolo cu treburi speciale pentru această țară.

— Ai fost în Serviciul Secret? Întrebă Sheila.

— Da. Când eram acolo, au început să se întâmple lucruri ciudate. O dată sau de două ori am scăpat ca prin urechile acului. Planurile mele erau cunoscute când ar fi trebuit să nu fie cunoscute. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă și că „putregaiul” pătrunsese, de fapt, în serviciul în care eram eu. Fusesem trădat de proprii mei oameni. Eu și Carl aveam o anumită asemănare superficială (bunica mea era nemțoaică), de aceea am fost găsit potrivit să lucrez în Germania. Carl von Deinim era nazist. Pe el nu-l interesa decât meseria lui – o meserie pe care eu însumi o practicasem – cercetarea chimică. Cu puțin înainte de izbucnirea războiului, el a hotărât să fugă

în Anglia. Frații lui fuseseră trimiși în lagăre de concentrare. El se gândea că avea să întâmpine mari dificultăți în încercarea de a fugi dar, într-un mod aproape miraculos, aceste dificultăți au dispărut. Când mi-a pomenit despre asta, faptul m-a făcut să devin oarecum bănuitor. De ce îi ușurau autoritățile plecarea din Germania, când frații și alte rude ale lui erau în lagăre de concentrare iar el personal era bănuț de simpatii antinaziste? Se părea că îl voiau în Anglia dintr-un anumit motiv. Situația mea devenea tot mai precară. Carl locuia în aceeași casă cu mine, și într-o zi, spre durerea mea, l-am găsit zăcând mort pe patul lui. Cedase depresiei și își luase viața, lăsând în urmă un bilet pe care l-am citit și l-am ascuns. Atunci m-am hotărât să efectuez substituțrea. Voiam să ies din Germania, și voiam să știu de ce Carl era încurajat s-o facă. I-am îmbrăcat cadavrul cu hainele mele și l-am întins în patul meu. Era desfigurat de glonte pe care și-l trăsese în cap. Știam că proprietăreasa mea era pe jumătate oarbă. Am plecat spre Anglia cu actele lui Carl von Deinim și m-am dus la adresa la care i se recomandase să se ducă. Adresa era Sans Souci. Cât am stat acolo am jucat rolul lui Carl von Deinim. Am aflat că se aranjase să lucrez la uzina chimică de acolo. La început am crezut că ideea era să lucrez pentru naziști. Mai târziu mi-am dat seama că rolul care i se distribuise sărmanului meu prieten era cel de țap ispășitor. Când am fost arestat pe baza dovezilor false, n-am spus nimic... Am vrut să întârziu cât mai mult dezvăluțrea identității mele. Voiam să văd ce avea să se întâmple. Abia acum câteva zile am fost recunoscut de unul din oamenii noștri și adevărul a ieșit la iveală.

Sheila spuse cu reproș:

— Trebuia să-mi spui.

El zise cu blândețe:

— Dacă așa consideri – îmi pare rău.

Ochii lui priveau în ai ei. Ea se uita la el mândră și mânioasă – apoi mânia i se topi. Spuse:

— Presupun că a trebuit să faci ceea ce ai făcut...

— Iubito...

Se înfrână.

— Vino să dansăm.

Plecară împreună.

Tuppence oftă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Tommy.

— Sper ca Sheila să continue să țină la el acum că nu mai e un neamț paria cu toată lumea împotriva lui.

— S-ar părea că ține, și nu puțin.

— Da, dar irlandezii sunt teribil de perversi. Iar Sheila este o rebelă înnăscută.

— De ce ți-a căutat el prin cameră în ziua aceea? Asta ne-a condus pe o pistă greșită.

— Îmi închipui că s-a gândit că doamna Blenkinsop nu era o persoană foarte credibilă. De fapt, în timp ce noi îl suspectam pe el, el ne suspecta pe noi.

— Hei, bătrânilor! Spuse Derek Beresford în timp ce trecea cu partenera lui de dans pe lângă masa părinților săi. De ce nu veniți să dansați?

Le zâmbi încurajator.

La un moment dat, gemenii și părinții lor se întoarseră și se așezară.

Derek îi spuse tatălui său:

— Mă bucur că ai primit o slujbă. Nu prea interesantă, presupun?

— Rutină, în principal.

— Nu contează, faci ceva. Asta e lucru mare.

— Iar eu mă bucur că i s-a permis și mamei să meargă să lucreze, spuse Deborah. Arată mult mai fericită. N-a fost o muncă prea plictisitoare, nu-i așa, mamă?

— Eu n-am găsit-o deloc plictisitoare, spuse Tuppence.

— Bun, zise Deborah. Adăugă: După terminarea războiului, am să pot să vă spun câte ceva despre munca mea. E fantastic de interesantă, dar foarte confidențială...

— Ce palpitant! Spuse Tuppence.

— Oh, este! Firește, nu e atât de palpitantă ca zborul...

Se uită cu invidie la Derek și adăugă:

— O să fie recomandat pentru...

Derek spuse repede:

— Taci, Deb!

— Hei, Derek, ce-ai pus la cale? Întrebă Tommy.

— Oh, nu mare lucru – dăm cu toții un fel de spectacol. Nu știi de ce le-am căzut cu tronc tocmai eu, murmură tânărul aviator, roșu la față.

Arăta jenat de parcă fusese acuzat de cel mai mare păcat.

Se ridică și, odată cu el, se ridică și fata blondă.

Derek spuse:

— Nu trebuie să pierd un dans – e ultima mea seară de permisiune.

— Vino, Charles, zise Deborah.

Cei doi se îndepărtară plutind cu partenerii lor.

Tuppence se rugă în gând: „Dă, Doamne, să fie în siguranță – să nu li se întâmple nimic...”

Ridică privirea și întâlnește ochii lui Tommy. El spuse:

— În legătură cu copila aia... Vrei?

— Betty? Oh, Tommy, mă bucur că și tu te-ai gândit la asta! Credeam că numai eu m-am gândit, pentru că sunt mamă. Chiar vorbești serios?

— Să o înfiem? De ce nu? A avut parte de un tratament dur, și va fi amuzant pentru noi să avem un puiș de crescut.

— Oh, Tommy!

Întinse mâna și i-o strânse pe a lui. Se uitară unul la altul.

— Noi întotdeauna am vrut același lucru, spuse fericită Tuppence.

Deborah, trecând pe lângă Derek pe ringul de dans, îi murmură:

— Uită-te la cei doi – chiar se țin de mână! Sunt niște scumpi, nu-i așa? Trebuie să facem toți ce putem ca să îi distrăm, căci prea s-au plictisit în războiul ăsta...

SFÂRȘIT

1 Song – Cântec (lb. Engleză)

2 Smugglers' Rest = Adăpostul contrabandiștilor (lb. Engleză)

3 Asafoerida = Rășină de Ferulla folosită în trecut ca antispasmodic.

4 Penny simplu = Penny plain (lb. Engleză)

5 Doi penny = Tuppence (lb. Engleză)

6 Penny Plain = penny simplu.

7 ANASÓN s.m. 1. Plantă erbacee aromatică cu flori mici și albe, cultivată pentru uleiul eteric și substanțele grase care se extrag din fructe cu diverse întrebuințări în industria alimentară și cea farmaceutică (*Pimpinella anisum*). ♦ 2. Băutură alcoolică preparată din fructele acestei plante.